Vladimir Antonov,
Ph.D. (in biology)

EKOPSYCHOLOGIE:

HARMONIE KONTAKTŮ S PŘÍRODOU.
PSYCHICKÁ AUTOREGULACE
DUCHOVNÍ SRDCE.
DUCHOVNÍ ZDOKONALOVÁNÍ.
ČLOVĚK A BŮH. OSUD.
SMYSL ŽIVOTA.
VÝCHOVA DĚTÍ.
UMĚNÍ. ČAKRY. KUNDALÍNÍ
EKOPSYCHOLOGOVÉ POZNÁVAJÍ A ZKOUMAJÍ BOHA

Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková

2010

V knize vědce-biologa Vladimira Antonova, napsané prostým, všem přístupným jazykem, se mluví o tom nejdůležitějším ze všeho: o tom, co je to Bůh, o místě člověka v Evoluci Vesmírného Vědomí, o principech vytváření a korekce osudu, o tom, jak získat zdraví a štěstí, o nejefektivnějších metodách psychické autoregulace, o duchovním zdokonalování a poznávání Boha.

Do textu knihy jsou zařazeny, mimo jiné, materiály několika přednášek, přednesených autorem, proto se některá nejdůležitější témata někdy budou opakovat a budou vyjádřena různými slovy. Doufám, že uvedený fakt nezarmoutí čtenáře, ale naopak, dovolí pochopit materiál hlouběji.

Kniha je určena nejširšímu okruhu čtenářů.

www.swami-center.org
www.new-ecopsychology.org

© Antonov V.V., 2008.

OBSAH

EKOLOGIE ČLOVĚKA V MNOHOROZMĚRNÉM PROSTORU 6

EKOLOGIE A EKOPSYCHOLOGIE 6
CO JE TO ČLOVĚK 8
MNOHOROZMĚRNOST PROSTORU 9
BŮH 14
BŮH — A MY 20
SMYSL LIDSKÉHO ŽIVOTA 21
OSUD A JEHO KOREKCE 23
LÁSKA, MOUDROST A SÍLA 33
CO JE TO LÁSKA 39
LÁSKA K LIDEM 40
LÁSKA K PŘÍRODĚ 43
BŮH JE LÁSKA 51
«KAŽDÉ VYSTOUPENÍ ZE STAVU LÁSKY…» 53
EGOCENTRIZMUS — A BOHOCENTRIZMUS 56
LÁSKA K BOHU 59
SEXUÁLNÍ ASPEKT LÁSKY 62
VÝCHOVA DĚTÍ 70
RADY K VÝŽIVĚ 71
OBLÉKÁNÍ 87
NOČNÍ SPÁNEK 88
MEDICÍNA, ZDRAVÍ A OSUD 90
PRÁCE V MATERIÁLNÍM SVĚTĚ 103
DUCHOVNÍ SLUŽBA 106
PŘIPOUTANOSTI LŽIVÉ A PRAVDIVÉ 108
BOŽÍ UČENÍ — A SEKTÁŘSTVÍ 112
VĚČNÝ ZÁKON — SANATANA DHARMA 115
KOMENTÁŘE K PATAŇDŽALIHO SCHÉMATU 118
Jama a nijama 119
Ásana 124
Pránajáma 125
Pratjáhára 125
Dhárana 127
Dhjána 129
Samádhi 132
ČAKRY A MERIDIÁNY 134
MEDITAČNÍ TRÉNINKY 139
MÍSTA SÍLY 141
BÁBADŽÍHO FORMULACE 144
Pravda 146
Prostota 148

Láska 150
Karmajóga (sloužení) 159
Zničení svého nižšího "já" kvůli splynutí s "Já" Boha 162
ZAVRŠENÍ CESTY 167

PRAKTIKA PŘÍMÉ CESTY 168

PŘEDBĚŽNÉ METODY 169
POČÁTEČNÍ METODY 173
Etická sebekorekce 173
Dojmy — jako «potrava» pro duši 174
Počáteční kontrola svých emocí 175
O soucitu 175
Odhodlanost, energičnost 176
Hathajóga 177
Práce s obraznými představami («vizualizace») 179
ZÁKLADNÍ METODY 182
«Kříž Buddhy» 186
Rozcvička 186
Relaxační ásany 188
Pránájámy 189
Psychofyzická cvičení 191
«Šávásana» 193
«Latihan». Křest ve Svatém Duchu 194
Pročištění čaker. Otevření duchovního srdce 196
Výstupy z těla 200
Rozvíjení čaker. Dantiany 201
Práce s meridiány. Sušumna, čitriní, žeň-mo, «mikrokosmická dráha», střední meridián 204
«Kokon» 209
«Bubliny vnímání» 210
Rozvinutí síly v jemnosti (správná «krystalizace» vědomí) 213
«Mrožování» (zimní plavání) 214
Meditační běh 218
VYŠŠÍ METODY 236
Pranáva. «Zrození» a «zrání» ve Svatém Duchu 237
Ještě o samoléčbě 240
«Totální reciprocita» (Nirodhi) 241
Ohnivý křest 242
«Kořen» 243
«Zvednutí» kundalíní 245
Vejití do Příbytku Tvůrce 247

SMYSL NAŠEHO ŽIVOTA (PŘEDNÁŠKA) 248

O «STROMU POZNÁNÍ DOBRA I ZLA» (PŘEDNÁŠKA)

STUPNĚ DUCHOVNÍ CESTY (PŘEDNÁŠKA)

JAK SI ZAMILOVAT BOHA? (PŘEDNÁŠKA)

PRAKTIKA SOUČASNÉHO HÉSYCHASMU (PŘEDNÁŠKA)

«SLUNCE BOHA» ANEB JAK SE STÁT OCEÁNEM ČISTÉ LÁSKY (PŘEDNÁŠKA)

JAK CHÁPAT SLOVO BŮH (PŘEDNÁŠKA)

NÁBOŽENSTVÍ — A NÁBOŽENSKÁ HNUTÍ A ŠKOLY (PŘEDNÁŠKA)

«ÚZKÁ CESTA» K NEJVYŠŠÍMU CÍLI (PŘEDNÁŠKA)

ÁTMAN A KUNDALÍNÍ (PŘEDNÁŠKA

SLUŽBA BOHU (PŘEDNÁŠKA)

UMĚNÍ A DUCHOVNÍ ROZVOJ (PŘEDNÁŠKA)

ZÁKLADNÍ PRINCIPY VÝUKY PSYCHICKÉ AUTOREGULACE U DĚTÍ A DOSPÍVAJÍCÍCH (PŘEDNÁŠKA)

UMĚNÍ BÝT ŠŤASTNÝM (LESNÍ PŘEDNÁŠKA K FILMU)

SATTVA MLHY (LESNÍ PŘEDNÁŠKA K FILMU)

SATTVA JARA (PŘEDMLUVA K FILMU)

KLÍČE K TAJEMSTVÍM ŽIVOTA. ZÍSKÁNÍ NESMRTELNOSTI (LESNÍ PŘEDNÁŠKA K FILMU)

VŠEOBECNÝ ZÁVĚR

1. O DĚJINÁCH NÁBOŽENSTVÍ
2. CO JE TŘEBA CHÁPAT POD SLOVEM BŮH
3. CO JE TO ČLOVĚK
4. ZÁKLADNÍ METODY DUCHOVNÍHO ZDOKONALOVÁNÍ
5. STRUKTURA LIDSKÉHO VĚDOMÍ A STAVBY ABSOLUTNA
6. JAKÁ BY MĚLA BÝT PRAXE NÁBOŽENSKÝCH SDRUŽENÍ

LITERATURA

EKOLOGIE ČLOVĚKA V MNOHOROZMĚRNÉM PROSTORU

Ekologie a ekopsychologie

Ekologie je věda o vzájemných vztazích organizmu se životním prostředím.

Konkrétní směry této vědy se mohou nazývat, například, takhle: «Ekologie říčního bobra», «Ekologie jeseterovitých ryb» atd. Přitom objekt výzkumu může být zkoumán z pozice prostředí jeho výskytu, výživy, míst a podmínek rozmnožování, vzájemných vztahů s druhými jedinci svého biologického druhu, ale také s konkurenty, nepřáteli (dravci, parazity) nebo jednoduše se sousedy.

Objektem ekologických výzkumů je také člověk. Přitom člověka obyčejně zkoumají především z hlediska jeho pracovních podmínek (moře, uhelné šachty, kosmické lety atd.).

Zvláštním směrem ekologie člověka je ochrana prostředí, ve kterém žije. Ve mnohých zemích existují speciální ekologické služby, a také společenská Hnutí «zelených». Zelení zaměřují svoje úsilí především na boj se znečišťováním vodních nádrží, vzdušného prostředí,

půdy, za záchranu lesů a živočišné říše. «Zelení» bojují proti jaderným výzkumům, za zničení jaderných, chemických a biologických zbraní, které mrzačí i mírumilovné obyvatele a zvířata, za zákaz kožešinového průmyslu, při kterém jsou zvířata, lovená do pastí, vystavována neobyčejnému utrpení.

Takové «aplikované» ekologické výzkumy životně důležitých činností člověka jsou také významné. Ale na stránkách této knihy se pokusíme pochopit, že to není zdaleka všechno, co musí zkoumat ekologie člověka.

Vždyť člověk není jenom tělo, ale především, — vědomí, duše. A člověk žije ve vzájemných vztazích nejen se vzduchem, vodou, zemí, druhými lidmi, zvířaty, rostlinami, mikroby, viry… Ale ještě také — s nevtělenými individuálními vědomími (duchy lidí a zvířat). A také — což je nejdůležitější ze všeho — s Bohem.

Tohle také tvoří předmět výzkumu ekopsychologie jako nejdůležitější části ekologie.

My reálně obýváme mnohorozměrné životní prostředí. Při tom materiální svět, který vnímáme našimi smyslovými orgány, — to je jenom nevelká část prostředí, které nás obklopuje. Ale další vrstvy mnohorozměrného prostoru normálně vůbec nevnímáme. I když jsou zaplněny životem, který nás vidí a působí na nás.

Pro úplné ekologické vnímání, které by dovolilo optimálně prožít svůj život na Zemi, je pro každého z nás nezbytné zahrnout do svého světonázoru Toho, Kdo je Nejdůležitější ve vesmíru, — Boha.

Ale pro to je třeba, především, mít znalosti o Bohu, o Evoluci Vesmírného Vědomí, o svém místě a své roli v tomto procesu.

Přičemž je třeba se přesvědčit, že ETIKA je tou částí filozofického poznání, která dovoluje člověku nacházet se v EKOLOGICKÉ HARMONII s Bohem a s veškerým životním prostředím.

Co je to člověk

Základem poznatků o člověku je to, že člověk není tělo, člověk je vědomí, to znamená živá energie, disponující pamětí a rozumem, schopná uvědomění si sama sebe. Ale tělo je — jenom pouhé dočasné obydlí člověka-vědomí. Přitom takových těl — každý člověk — v průběhu své osobní evoluce — vystřídá mnoho.

Materialisté a příslušníci primitivních náboženských sekt v to nevěří. Na druhé straně nám to ve všech dobách potvrzuje Bůh — prostřednictvím Tota-Atlanta (Herma Trismegista), Lao´c, Krišny, Pythagora, Gautamy Buddhy, Ježíše Krista, Bábadžího z Haidakhanu, Satja Sai, dalších Božských Učitelů a mnohých proroků [1-4,10,12,14,18-19,24,27,34-35,42-51,60].

Je možné v to věřit nebo nevěřit. Maličké a slabé vědomí, slepené se znečištěným a nemocným tělem, nemůže přejít od víry nebo nevíry — k poznání. Ale je možné to všechno poznat prostřednictvím vlastní zkušenosti, pokud půjdeme duchovní Cestou, to znamená, začneme rozvíjet sama sebe jako vědomí.

Smysl života člověka, a nejen člověka, ale i všech vtělených živých bytostí, spočívá právě v tom — v kvalitativním a kvantitativním rozvoji sebe jako vědomí.

Kvůli čemu? Kvůli tomu, abychom splynuli s Bohem a tím Splynutím Ho obohatili sami sebou.

Všechno hmotné, existující ve vesmíru, včetně naší planety a všechno, co je na ní, je předurčeno právě k tomuto cíli: zabezpečit rozvoj na materiálních nosičích individuálních vědomí.

Evoluce každé duše začíná tímto způsobem: Na rostoucích minerálech — na jejich krystalových mřížkách — dochází k počátečním procesům formování shluků energií, které se předtím nacházely v difuzním, rozptýleném stavu (protopuruša). Shluky energie, které se takovým způsobem vytvořily, se vtělují do rostlinných, následně do zvířecích a potom do lidských těl. Při tom probíhá postupný růst každé vtělené duše.

Prvky emočních reakcí a nejjednodušší pohybové reflexy se projevují už u rostlin. U zvířat vysoce vyvinutých v evolučním směru vidíme bohatost emočních prožitků a někdy dokonce zcela rozvinutý rozum. A v lidském stádiu evoluce je od nás požadováno, kromě ostatního, pochopení rozpoznávaných principů rozvoje vědomí a zejména aktivní účast v tomto procesu. Bohužel, většina lidí tohle nedělá — příčinou je masová filozoficko-náboženská nevědomost, která na Zemi panuje.

Mnohorozměrnost prostoru

Vesmírný prostor je skutečně mnohorozměrný. Podobně, jako když sluneční světlo koexistuje s čistou vodou v jednom a tom samém prostoru, svobodně prochází vodou a přitom na ni málo působí, podobně jako rozhlasové vlny různých frekvencí svobodně koexistují v hlubině prostoru vně i uvnitř našich těl, podobně je tomu všude v mnohorozměrné hlubině; uvnitř i vně jakýchko-

li pevných, kapalných i plynných objektů se nacházejí další světy — příbytky duchů i Boha.

Škála mnohorozměrnosti — to je zvláštní škála stavů energií, odlišujících se jako principiální tónové rozsahy. Vektor pozornosti musí být při zkoumání této škály zaměřen nahoru, dolů nebo ještě na nějakou jinou stranu, ale *do hloubky*. Vrstvy mnohorozměrného prostoru (řecky se nazývají eony, v sanskrtu loky) se odlišují jedna od druhé podle stupně jejich *jemnosti-hrubosti.*

Vrstva nejjemnějších energií — to je Bůh v aspektu Tvůrce. Vypadá jako rozměrově nekonečné, nejčistší Světlo, podobné světlu ranního sluníčka — něžného a teplého. V Něm nejsou žádné formy. Pokud se v Něm ocitneme, všechny formy se hned rozpouštějí.

V různých pozemských jazycích Ho lidé nazývají: Bůh Otec, Jehova, Alláh, Íšvara, Prvotní Vědomí, Tao atd. A On také je Bůh židovských proroků, i Ježíše Krista, i Mohameda, i pravověrných Číny, Indie a dalších zemí, kde existují správné představy o Něm.

A jenom lidská nevědomost a intelektuální primitivismus vedou k domněnce, že pokud jsou «jména» různá, jsou různí i Bohové…

Právě z Příbytku Tvůrce, z toho prvního, počátečního eonu, se uskutečňuje vytváření každého nového «ostrova» mnohorozměrného Stvoření. Jako stavební materiál pro vytváření pevných látek slouží především protomaterie (protoprakriti, bhútakáša).

Tato vrstva je viditelná zevnitř — při proniknutí do ní — jako nekonečné prostranství, naplněné *Něžným Klidem* a postrádající prudké svítivosti. Jeví se jako stav teplé a tiché něžné jižní noci se spoustou hvězd.

Krajně důležité je to, že se Tvůrce a eony akáši nacházejí, co se týče všeho Stvoření jakoby na druhé straně «zrcadla», v «Zazrcadlí». Tak, jako má naše obyčejné zrcadlo světlou a tmavou stranu — tak je to i tam, v mnohorozměrné hlubině vesmírného Oceánu.

Právě o tomto jevu se dohadují fyzici, pokoušející se nahlédnout ve svých teoretických výpočtech do «Zazrcadlí» ze světa hmoty; energii eonů akáši nazývají… «antienergií», «antihmotou»…

…Pro to, aby v nekonečném Oceánu vesmíru vytvořil aktuální hmotný «ostrůvek», vytváří v něm Tvůrce zpočátku lokální zónu gravitace (přitažlivosti). Tento jev je v astronomii známý pod názvem «černé díry». Tam se stahuje z okolního vesmírného prostoru hmotné kosmické «smetí» — mrtvé planety, meteority, kosmický prach, a také elementární částice z vrstvy protoprakriti. Přetlak a přehřátí, které vznikají v tomto shluku, vyvolají reakci jaderné syntézy; tak se vytvářejí všechny prvky Mendělejevovy tabulky a formují se molekuly, včetně organických. Naposledy se začínají vtělovat mikroshluky protopuruši. Tak začíná souběžná evoluce organických těl — a duší, vtělujících se do nich. Evoluce organických těl byla dostatečně dobře prozkoumána biology, jenom je třeba brát v úvahu vedoucí roli Boha v tomto procesu.

Naše — lidská — úloha tady spočívá v tom, abychom v potřebné míře rozvinuli sebe — jako duši, vědomí, prošli cestu od Stvoření k Tvůrci, a zjemnili přitom sebe jako vědomí — proto, abychom se mohli do Něho vlít, obohatit Ho sami sebou.

Takový byl «úmysl» Boha, když tvořil naši Zemi. Takový je smysl našich životů.

Je pro nás důležité, abychom pochopili, že my nejsme samostatně existující, že nemáme právo ani jakékoliv podklady pro to, abychom usilovali o vlastní egocentrizmus, o pocit vlastní osobní «významnosti». Protože samostatně existující je jenom Tvůrce. A všechno toto Stvoření On započal vůbec ne kvůli nám, ale kvůli Sobě, kvůli Svojí vlastní Evoluci.

Odtud pochází i kvalita našich osudů: pokud se rozvíjíme správně — v našich životech všechno probíhá dobře, pokud nesprávně — poukazuje nám na to On prostřednictvím našich bolestí a nezdarů.

… Po uplynutí ohromného, podle našich pozemských měřítek, času, se na naší planetě objevily miliardy lidských těl a ještě více různě vyvinutých a různě kvalitních duší. Z nich se ti, kteří dosáhli Dokonalosti, už dále nevtělují (jedině výjimečně jako Mesiášové a Avataři). Ostatní se vtělují znovu a znovu — dokud neskončí doba existence daného materiálního «ostrůvku». Při jeho likvidaci se hmota a ty duše, které se nesblížily s Tvůrcem, rozkládají do stavu akáši, a vytvářejí nový stavební materiál pro budoucí «ostrůvky» a životy na nich.

… Na opačném konci od Tvůrce podle škály *jemnosti — hrubosti* se nachází ďábelský eon — svět hrubých, černých energií, jako emocionální stav příšerný a «lepivý», jako ropa. Jak se tam ocitnout — o tom si pohovoříme zvlášť.

Ale existuje i příbytek pro spravedlivé — ráj.

Každý člověk se po opuštění těla ocitne v tom eonu, který si vysloužil za života v těle na Zemi. Ale my musíme usilovat k eonům nejvyšším.

Pro nás, vychované v prostředí ateizmu a dominující náboženské nevědomosti, je těžké, ale nezbytné se naučit, že Bůh Otec nežije vysoko na nebi, na jiných planetách, na nějaké hoře atd. On je všude v celém vesmíru: v *hlubině* našich těl a veškerého světa hmoty, v celém Stvoření.

A «schody» k Němu nevedou nahoru, ale *do hloubky*. Stupni toho schodiště jsou stupně zjemnění sebe jako vědomí. A ty schody začínají… v našich duchovních srdcích.

… Vše řečené je reálně prozkoumané autorem této knihy, a vůbec ne opsané jím odněkud nebo převyprávěné z něčích slov. O to, aby prošel tuto Cestu, se musí přičinit každý sám. Při tom je důležité vědět, že pohybovat se po těch schodech je radno «ze stupínku na stupínek» a nepřeskakovat přes «celá poschodí».

… Takže, Příbytek Tvůrce existuje *všude, v* každé molekule. Vzdálenost k němu, jak říkal Ježíš, není větší, nežli tloušťka listu tenkého papíru [35]…

Bůh Otec není na nebi, On je všude: uvnitř i kolem našich těl, *v* každé jejich částečce. Jeho Příbytek je neobyčejně blízko! Ale… — zkus do něj vstoupit!

Vkročit do něj je možné jenom s Jeho požehnáním. A požehnání k tomu může dostat jen ten, kdo rozvinul sám sebe v nutné míře v parametrech Lásky, Moudrosti a Síly.

* * *

Cesta do Příbytku Tvůrce je cesta postupného zjemňování sebe jako vědomí. Zpočátku je třeba, podle slov apoštola Pavla, «odvrátit se od zla a přiklonit se k dobru» [10,18], to znamená opustit opilecké spolky, prostředí hrubých a surových lidí, nacházet krásu v přírodě, v opravdovém umění, přáteli ať se nám stanou společníci na duchovní Cestě.

Následující etapou upevnění jemnosti bude počáteční realizace potenciálu duchovního srdce. Poté — pročištění čaker a nejdůležitějších meridiánů, včetně čitriní (Bráhmanádí). Potom, když vystoupíme z těla skrz čitriní, dostaneme se najednou do Svatého Ducha a meditace *Pranáva* nám poskytne první splynutí s Ním… Tak postupujeme stupínek po stupínku mnohorozměrného Vesmíru, občas si uděláme přestávku, abychom si odpočinuli a zvykli si, a nakonec se dostáváme do Příbytku Tvůrce, který se teď stává naším Domovem.

To je tedy — opravdová Cesta k Bohu. A ne zlostná veřejná shromáždění s výzvami k potrestání «nevěřících», ne anafémy (prokletí) adresované jednotlivým «jinak smýšlejícím» lidem, sousedním sektám, nebo dokonce celým národům! To je cesta ďábelizace, cesta do pekla.

Bůh

Takže jsme prozkoumali otázku, kde hledat Boha: nemůžeme Ho vůbec hledat na nebi, nahoře, ale v *hlubině* mnohorozměrného prostoru. A není radno začínat Jeho hledání v kosmických dálkách, ale ve vlastní hrudi —

v duchovním srdci, které začíná svůj růst v čakře anáhatě, středním dantianu.

Ještě jsme říkali, že slovem Bůh (s velkým písmenem) se rozumí především Prvotní Vesmírné Vědomí, existující v nejhlubší, počáteční, nejjemnější vrstvě mnohorozměrného prostoru. Je to Prvotní Vědomí jednotné pro celý vesmír a přiměřeně pro všechny živé tvory, včetně všech lidí naší planety. A z toho, že slovo Bůh zní různě v různých pozemských jazycích, nevyplývá, že jsou i Bohové u obyvatel různých zemí různí. Vždyť slova «Slunce» a «Země» se také odlišují ve výslovnosti různých národů, ale z toho nevyplývá, že mají lidé každé země svoje Slunce a že se každá země nachází na oddělené planetě.

Ale to jsme dosud neprozkoumali všechny aspekty slova «Bůh». Například, čtenář se klidně může zeptat: «A co mají na mysli v učení védánty pod formulí "Bůh je všechno"?», «Co je to křesťanská Trojice?», «Co je to Bráhman?», «Existují nějací planetární Bohové-Demiurgové?», «Jak rozumět tvrzení o tom, že každý — Ježíš, Bábadží, Satja Sai — je také Bůh?», «Jak sloučit tézi védánty o tom, že právě Bráhman je Absolutnem, to znamená *Vším*, s tvrzením Krišny o tom, že nad Bráhmanem existuje ještě vyšší úroveň Božského Vědomí — Íšvara, Bůh Otec?»… Vnesme světlo do toho všeho.

První, co musíme hned udělat, je vyloučit ze svého světonázoru pohádkové pohanské «bohy» na celé Zemi, o kterých fantazírovali lidé předtím, než k nim dorazily poznatky o Jediném Bohu. Takových pohádek byl dostatek ve starověkém Řecku, starověkém Římě, u Arabů i

na Rusi. Ponecháme tyto postavy na zkoumání folkloristům. A budeme pokračovat v seriózní rozpravě, přičemž se budeme opírat o vědomosti, sdělované nám bezprostředně Bohem, a také na zkušenost praktického výzkumu Pravdy.

Takže, co je to Absolutno? Tohle slovo označuje *absolutně Všechno, existující ve vesmíru.* A co existuje v mnohorozměrném vesmíru? Především — Sám Tvůrce. Materiální součást Stvoření a vědomí všech úrovní rozvoje, kromě Tvůrce, tvoří jen malou Část Absolutna. Více než to, Tvůrce «vyživuje» Sám Sebou Svoje Stvoření. Ono se skládá z různých energetických projevů ve vrstvách-eonech a je podobné mnohorozměrnému pirohu z listového těsta, ve kterém první, základní vrstva neporovnatelně dominuje nad ostatními. A tento «piroh» je právě *Jednotné Jedno.*

«Je jenom *Všechno*, Jednotné Celistvé Mnohorozměrné *Všechno* — to není jenom jedna z nejdůležitějších vyšších meditací, ale nepochybná pravda, popisující Absolutno.

Ale my, lidé, — jsme i my neoddělitelnými součástmi Absolutna?

Odpověď je taková: ano, i ne.

My jsme na jedné straně v jakémsi směru podobní buňkám krve ve vesmírném Těle Absolutna — nicotně malým v porovnání s Ním, neschopným existovat odděleně od Něho, plně na Něm závislým, i když majícím možnost omezeného samostatného přemísťování v hranicích Těla.

Ale pokud přejdeme na druhou úroveň průzkumu: ne z pozice Makroorganizmu, ale «buněk» Jeho Těla, —

pak my, jako duše, jsme bezpochyby prvotně oddělení. Více než to, jsme obdařeni značným stupněm svobody vůle, kterou nám On daroval.

Jde o to, že my, kteří jsme vznikli jako duše, ve stavu oddělenosti, — musíme ve výsledku svého rozvoje dojít k neoddělenosti, «nedualitě» s Ním v Jeho «základní» vrstvě-eonu.

A tvrzení některých myslitelů o naší údajné prvotní totožnosti s Tvůrcem a dokonce o neexistenci naší svobodné vůle — to všechno jsou jen dobrá meditativní nasměrování, vyzývající nás ke Splynutí s Ním.

Ale ve skutečnosti je svoboda vůle právě tím mechanismem, který zabezpečuje naše přirozené «třídění» podle etických kritérií: dodržujeme-li nebo nedodržujeme pravidla života, která nám On poskytl, usilujeme-li nebo neusilujeme o Splynutí s Ním v Lásce? V závislosti na těchto našich rozhodnutích jsou vytvářeny naše osudy.

Naše filozoficko-náboženská informovanost a intenzivnost našich úsilí o změnu sebe v souladu s Vůlí Boha určují konkrétně naše přemísťování z eonu do eonu. Není to závislé na těch nebo jiných skutcích, ale na našem emocionálním statutu: jestli jsme si přivykli žít v hrubých nebo jemných emocionálních stavech.

A tak, když si zvykneme na «těžké» hrubé stavy zloby, nenávisti, zajišťujeme si pro sebe «příbytek» v ďábelském eonu mezi sobě podobnými.

Ale pokud jsme žili v jemných a něžných stavech lásky — pak se přirozeným způsobem dostáváme do harmonie a čistoty rajského příbytku.

Nebo jestliže jsme prožili «šedý» život — bez zvláště «hrubých» stavů i bez výrazné zjemnělosti vědomí — pak se po smrti těla ocitneme v «šedých» vrstvách Vesmíru.

Ale naším cílem nesmí být dokonce ani ráj, ale Příbytek Boha Otce. O tom k nám neustále promlouvá On Sám [10,18].

Ale k tomu, abychom se v něm usídlili, jenom samotná zjemnělost vědomí nestačí: ještě je potřebná Moudrost. A ta se získává prostřednictvím všeobecné vzdělanosti, intelektuální práce, aktivní službou lidem ve všem dobrém, a prostřednictvím vytrvalého úsilí v poznávání Boha.

…Svatý Duch — to je souhrn Božských Osobností vycházejících z Příbytku Tvůrce. Jeho funkce spočívá v tom, že má na starosti rozvíjení všech duší zatím nižšího úrovně rozvoje. Právě Svatý Duch je Organizátorem našich osudů. Dělá to bezprostředně Sám, nebo také s pomocí nesčetných duchů, disponujících k tomu potřebnými vlastnostmi — jak «rajskými», tak i «pekelnými».

Když pociťujeme «odkudsi» přicházející vlny blaženosti jako odpověď na naše správné myšlenky a činy, — projevuje se tak Svatý Duch. V takových případech se říká, že nám On dává Svoje požehnání. Speciální meditativní techniky dovolují rychle dosáhnout snadného a častého kontaktu se Svatým Duchem.

Pro to, aby byl objasněn termín «Bráhman», je třeba říci několik slov o starověké indické filozofii, nazývané «védánta». To je pro nás důležité z toho důvodu, že současný Avatar Satja Sai, když se obrací k Indům, vycho-

vaným ve filozofické tradici védánty, mluví častokrát právě v termínech uvedené filozofické školy.

Filozofie védánty se zformovala v Indii ještě před Krišnou, na základě pohanského učení čtyřech Véd. V těch časech ještě Indové nevěděli o existenci Íšvary — Boha Otce. Právě proto je ve filozofii védánty Bráhmán chápán jako Nejvyšší Božstvo a dokonce jako Absolutno.

Obyvatelům Indie vyprávěl o Bohu Otci konkrétně Krišna. Ale později to samé pro národ Izraele a celého současného křesťanského a muslimského světa oznámil Bůh prostřednictvím židovských «starozákonních» proroků, Ježíše Krista a Mohameda. Ale jak v Indii, tak i v křesťanském světě masy lidí nedokázaly ochránit znalosti o Bohu Otci, převyšující jejich schopnost vnímání, a ukázalo se, že je jimi téměř zapomenut a vytěsněn starověkými pohádkovými postavami v Indii nebo božskými postavami podle lidské fantazie v nejmasovějších křesťanských sektách (podrobněji — viz v [6]).

… Z otázek vyjmenovaných na začátku této kapitoly jsme neprozkoumali jenom jednu: co je to «Trojice»?

Existuje Bůh Otec — Nejvyšší Prvotní Vesmírné Vědomí, jsoucí v nejjemnějším eonu mnohorozměrného prostoru, nacházejícím se v «Zazrcadlí» vzhledem k celému mnohorozměrnému konglomerátu Stvoření. On je nejvyšším Cílem pro všechny lidi.

Jeho hlavním Projevením, Představitelem, aktivně konajícím Organizátorem a Opatrovníkem života na jakékoli obydlené planetě je Svatý Duch.

Také Bůh Otec někdy projevuje sám Sebe a vtěluje se v lidská těla. Těmito vtělujícími se Částicemi Tvůrce

se stávají lidé, kteří předtím dosáhli Splynutí s Ním. Nazývají Je v různých jazycích Mesiáši, Kristy, Avatary.

To znamená, že «Trojice» — to je Tvůrce, Svatý Duch a Kristus, a v termínech Bhágavadgíty — Íšvara, Bráhman a Avatar.

Ale termín «Syn», jak objasňuje Sám Ježíš [35], v závislosti s daným kontextem, není vůbec zdařilý. Protože jakýkoliv člověk se musí naučit pociťovat Boha svým Otcem-Matkou, a sebe — synem nebo dcerou.

Bůh — a my

Bůh — to vůbec není létající neviditelný človíček, jak Ho představují v primitivních náboženských sektách. Bůh — to je Vesmírný Oceán Vědomí. Jaké jsou Jeho rozměry? Dokážeme si představit «světelný rok»? Je to astronomická jednotka měření kosmického prostoru: vzdálenost, kterou uletí paprsek světla za jeden pozemský rok. Astronomové objevili objekty ve vesmíru, vzdálené od Země miliardy světelných let. Ale Bůh je ještě větší. Protože vesmír je nekonečný. On je NEKONEČNĚ VELKÝ!

Ale i když se nám zdá velká naše planeta, když jedeme po jejím povrchu nebo letíme kolem ní, — ta planeta je v podstatě nicotně malá ve srovnání s velikostí Oceánu Vědomí Tvůrce.

Země — to je jen jeden ze spousty miliard ostrůvků hmoty, stvořených Jím v rozsahu Sebe-Oceánu. Na Zemi, jako i na mnohých jiných planetách vesmíru, byly zformovány podmínky příhodné pro život a evoluci organických těl. V tělech rostlin, zvířat a lidí — probíhá

rozvoj Vesmírného Vědomí. My — každý z nás, lidí, je částečkou, malým shlukem energie vědomí, který prošel ve své individuální minulosti — rozvojem v rostlinných, zvířecích a poté lidských tělech, a v současnosti je povinen v nynějším, lidském stádiu, uskutečňovat aktivní úsilí o sebezdokonalování.

A my se musíme vynasnažit udělat sami sebe takovými, abychom se a) stali toho hodnými a b) dokázali se ponořit do příbytku Tvůrce a splynout s Ním. Pak dosáhneme konečného Klidu v Nejvyšší Blaženosti Věčného Splynutí s Ním, Bytí Jím.

Tento cíl nám On neustále znovu a znovu připomíná, když vtěluje Částečky Sebe do lidských těl. Ale ukazuje se, že lidé v převážné většině nejsou schopni správně pochopit a udržet v paměti tuto Pravdu, snaží se celý čas zapomenout, překroutit a převrátit Boží Učení nám seslané. Tak se formují rozličné náboženské sekty. [6]

… Existence každého materiálního «ostrůvku»-planety v nekonečném Oceánu Boha má svou omezenou délku trvání. Poté pro něj nastává «konec světa». Ta vědomí (duše), která nestihla dosáhnout Splynutí s Ním, jsou zničena, rozložena. Ale ti, kteří Ho Splynutím obohatili sebou, plnocenně splnili svůj smysl života v realizaci svojí lásky k Němu ve Splynutí s Ním.

Smysl lidského života

Otázka smyslu svého života bezpodmínečně vyvstává před člověkem, když dospívá a přechází od instinktivně-reflexního stádia svého rozvoje — ke skutečně lid-

skému, kde v objasňování obrazu života a chování začíná dominovat intelekt.

Touto otázkou se trápili mnozí filozofové. Ale zdaleka ne všem z nich byla přístupná opravdová filozofie Boha; zvrácené koncepce vytvořené sektami je nemohly uspokojit. V důsledku toho došlo k tomu, že otázka smyslu života byla mnohými «uznána» za obecnou «pseudootázku» — otázku, na kterou zjevně neexistuje odpověď. Z této ateistické koncepce vyplývalo, že člověk se principiálně neodlišuje od zvířat, a objektivní smysl jeho existence na Zemi… — spočívá pouze v zanechání potomstva, v pokračování «lidského rodu», ve vytváření materiálních hodnot pro potomky. Ale jestli je to tak — pak žádná duchovní úsilí nejsou třeba, není potřebná ani etika vzájemných vztahů s druhými živými bytostmi… «Co je náš život? — hra… Dobro a zlo — jenom iluze… Práce, čest — babské povídačky…»[1]. A sebevražda, «když přišel čas» — jediný správný krok pro člověka hodného úcty…

Ale pravda spočívá v tom, že smysl života existuje.

Je v rozvoji vědomí: kvalitativním i kvantitativním.

Kvalitativní rozvoj zahrnuje intelektuální a etické zdokonalování, a také zjemnění vědomí. Rozvoj kvantitativní je přímý růst množství energie zjemnělého vědomí.

Poslední jmenované odráží, konkrétně, takzvanou «osobní sílu» člověka — psychoenergetickou sílu kon-

---

[1] **Slova z opery P.I.Čajkovského na motivy "Pikové dámy" A.S.Puškina.**

krétního individuálního vědomí, závislou na množství nahromaděné energie vědomí, nebo jinak řečeno, na rozměrech duše.

Bůh ve shodě s tím rozděluje lidské duše na «malé» a «velké» [9]. Ty první, i ty druhé mohou být nositeli komplexů jak negativních, tak i pozitivních vlastností. A tak «malé» duše, které v sobě rozvinuly negativní vlastnosti, On nazývá démonickými; ale pokud ještě v sobě nahromadily «osobní sílu», jsou to — ďábelské duše, ďáblové. Můžeme je potkávat vtělené nebo nevtělené. Jejich údělem v nevtěleném stavu je peklo a následná — «pekelná» vtělení, během kterých budou v strádáních odžívat svoji špatnou karmu (osud, který si pro sebe sami vytvořili). Takovým způsobem jim Bůh nabízí poznat na vlastní zkušenosti, co je to bolest, kterou oni způsobovali druhým. On to tak dělá proto, aby jim pomohl stát se lepšími, aby se jim snadněji přemýšlelo o adekvátnosti svojí životní cesty, o smyslu života člověka, o Bohu a Cestě k Němu…

Ale lidé, kteří se rozvíjejí správným směrem, — ti se stále rostoucí rychlostí vrhají do Objetí jimi milovaného Tvůrce, jejich životy se stále více naplňují opravdovým Božským štěstím, jásáním poznání Božské Lásky.

Ale jaké by Bůh rád viděl konkrétně nás?

Osud a jeho korekce

Pokud žijeme ve svých fyzických tělech, velmi často si myslíme, že můžeme zůstat «úplně o samotě», že můžeme mít tajemství, o kterých se «nikdo nikdy nedozví». Ve skutečnosti jsou to naše naivní iluze. My jednoduše

ze svých těl vidíme jenom těla těch samých vtělených lidí, před kterými skutečně můžeme něco schovat, utajit.

Ale reálně žijeme a existujeme úplně obnažení před Bohem a spoustou duchů. Oni nejen neustále pozorují naše chování, slyší naše řeči, pociťují naše emoce. Ale pro ně jsou absolutně přístupné všechny naše myšlenky.

A neexistují takové situace, abychom zůstali nikým úplně nepozorováni. Když se «osamoceni» věnujeme sexu v té či oné variantě — dívají se na nás také. Ať jsme na poušti, v lese, na malém neobývaném ostrůvku v oceánu, ve dne i v noci, v horku i v mraze — jsme absolutně odhalení pro Boha a mnohé nevtělené bytosti. Dokonce pokud sedíme zamčeni na záchodě, jsme pro ně naprosto viditelní ze všech stran, i zespodu a dokonce zevnitř. Ani oděv, ani žádné jiné překážky nebo obaly pro ně nejsou překážkou.

V souvislosti s tím bude velmi prospěšná tato meditace: «Já jsem na Dlani Boha». Jestliže budeme neustále pociťovat sami sebe pod Jeho Pohledem — pomůže nám to rychleji se očistit od mnohého zbytečného v sobě.

… A oni (Bůh a duchové), existující neviditelně pro nás, mohou na nás projevovat to či jiné působení.

Konkrétně, oni jednoduše působí na naše emoce, zvlášť pokud je neumíme ovládat sami.

Například nás snadno donutí najednou se do někoho zamilovat, nebo někoho neočekávaně přestat milovat.

Nebo když se procházíme, se nám «zachce» zastavit se, jít nalevo, nebo napravo, nebo jít rychleji, ale tam…

Nebo nám mohou «podstrčit» tu či jinou myšlenku. A my ji přijímáme za svoji vlastní.

Nebo působí na mozková centra, donutí nás uklouznout, upadnout, uhodit se. Nebo netrefit se při střelbě.

A zločinec mě může napadnout a udělat mi to či ono — nejen proto, že je surový a zlostný primitiv, mířící do pekla, — ale i proto, že ho do této situace se mnou zavedl Bůh.

Při tom, čím primitivnější má člověk intelekt — tím je snadnější jej ovládat: on nemá svoje pevná etická přesvědčení, neprotiví se takovému ovládání.

Zvířata lze ovládat ještě snadněji. Proto, jestli někoho pokousal pes, — nezpůsobila to jenom jeho vůle.

Bůh a duchové ovládají lidi a zvířata. Ale oni působí i na neživé předměty. Takže i kulka může být, pokud je třeba, odkloněna, i bomba, raketa, granát, mohou nevybouchnout, i oheň může zhasnout. A naopak, oheň, voda a cokoli jiného se mohou najednou objevit na tom nejneočekávanějším místě a v tom nejneočekávanějším čase. Svědectvím toho jsou i jevy poltergeista i ty zázraky, které konají Mesiáši, přičemž nejen v blízkosti svých těl, ale i v jakékoliv vzdálenosti od nich. V současnosti nám to konkrétně demonstrují Satja Sai [10,14,42,58,64] a David Copperfield [9].

Porozumíme-li, že Bůh je všude a že je všemohoucí, musíme přijmout, že nám žádné vnější síly nemohou uškodit, pokud to není Vůle Boha. (Všichni duchové jsou Jím také ovládáni). Ale pokud se nám něco nepříjemného přihodilo — musíme hledat příčinu v sobě: ve svém osudu, ve svých chybách v nedávné nebo vzdálené minulosti.

… Už jsme mluvili o tom, že Bůh vůbec nevytvořil Svoje Stvoření kvůli nám, lidem. Ale kvůli Sobě Samotnému! My, lidé, — nejsme vůbec samostatní. A nejsme objektivně odděleni od Boha. Naopak, my jsme v Něm, a naše oddělenost od Něho — to je jen naše hloupá iluze, právě ta nás přivádí k našim neštěstím.

My jsme Jemu kompletně podřízeni. On nás pase jako Svoje stádo, posílá nás postupně růst a dospívat na «pastviny» Země. Zde, ve vzájemném vztahu se sobě podobnými a s předměty materiálního světa, získáváme a upevňujeme ty či ony naše vlastnosti — dobré nebo špatné.

Musíme se naučit vidět, slyšet a poslouchat našeho Pastýře a milovat Ho. Někdo se tomu učí s radostí, ale někdo se před Ním snaží schovat, tváří se, že On vůbec neexistuje, zato existuji já! — vida, jaký jsem skvělý, silný a překrásný!

Pokorné, dobré, milující, rozumné — On vychovává láskou a rychle je přibližuje k Sobě, vpouští do Sebe.

Ale ostatní pokračují, vtělují se a vtělují do nových těl. A mezi vtěleními dlouhou dobu žijí mezi sobě podobnými dušemi — v těch stavech vědomí, na které si přivykli za života na Zemi.

Bůh se o nás stará až do samého «konce světa» — upomíná nás na Sebe prostřednictvím Svých Mesiášů a proroků, prostřednictvím svatých knih. On nám také umožňuje prohlédnout, jaké je to být zlými, lživými, podlými, milovníky cizího majetku, — dává nám to prohlédnout tak, že na nás posílá zločince nebo rozzuřená zvířata… On nám chce takovým způsobem vysvětlit, co to znamená zakoušet bolest, strach, cizí hněv, jaké je

to být okraden… — abychom se naučili nedělat to druhým.

Lidé to nazývají zákonem karmy — zákonem vztahů příčiny a následku v našich osudech. Podle tohoto principu nás On bude «trestat» do té doby, dokud se neočistíme od neřestí, dokud se nestaneme takovými, jaké nás chce On vidět: něžné, starostlivé, altruistické, absolutně čestné, bez domýšlivosti a povýšenosti, neschopné hněvu a násilí. Neschopné násilí — kromě případů ochrany druhých lidí dobra před zlým násilím páchaným na nich.

On je Láska. Abychom se do Něho vlili nebo alespoň se k Němu přiblížili, musíme se také stát Láskou.

Ale co to je — láska? Jak málo lidí chápe, co to slovo znamená!

Láska — to jsou především emocionální stavy. Nejdůležitější a nejcennější z nich je jemná něžnost na pozadí KLIDU. Také — starostlivost, dobrosrdečnost, úcta, uznání, vděčnost atd.

Emoce — to nejsou myšlenky, ani mimika, nejsou to behavioristické reakce, ani elektrické procesy v mozku. Emoce obecně vůbec nevznikají v hlavě, jak se domnívají materialističtí fyziologové. Ony se rodí v hrudníku, v krku, v břiše — ve specializovaných emociogenních orgánech — čakrách a meridiánech.

Výše jmenované různé druhy lásky jsou produkovány v čakře anáhatě, umístěné v hrudním koši. Ty ve skutečnosti znají jenom ti lidé, kteří mají uvedenou čakru rozvinutu, a správně funguje. Pro ostatní lidi taková slova jako něžnost, dobrosrdečnost atd., — jsou jen pouhá slova, která podle nich neobsahují žádný kon-

krétní obsah. A pokud člověk žije bez «srdečné» lásky — znamená to, že žije «daleko» od Boha a nemá šanci na duchovní úspěch, na poznání Boha a Jeho Lásky, a ani na ráj.

LÁSKA a KLID — to jsou dva stavy, ve kterých když budeme žít, máme šanci na rychlé duchovní zdokonalování, na sblížení s Bohem.

Hněv ve spoustě jeho rozmanitých druhů (nenávist, zuřivost, rozzlobení, odsouzení, žárlivost, nespokojenost a další) a strach — to jsou ty stavy, které nás vedou na opačnou stranu od Boha, vedou nás do pekla.

Tyto dvě skupiny stavů jsou protikladné a vzájemně se vylučují.

Naučit se hněvu a strachu je jednoduché. To umějí téměř všichni lidé. Ale chceme tou cestou jít my sami? Jak máme vzdorovat zlu, které nás vleče do pekla? Nenávistně k těm, kteří «všechno tohle přichystali»? To je nejjednodušší a hloupé řešení! Právě takové nám také zajistí špatnou karmu na tento a následující život a peklo mezi nimi.

Ty podmínky, do kterých jsme se v současnosti dostali, — to je přece také karma každého z nás, vysloužená předchozími neduchovními životy. Chceme, aby nám bylo v budoucnosti ještě hůře?…

K dobrému osudu, k ráji, k Bohu — nás mohou vést jen LÁSKA a KLID, spojené vjedno nezávisle na vnější situaci.

Ale jak se máme naučit LÁSCE a KLIDU?

Prvním způsobem, který odedávna lidem doporučoval Bůh, je harmonická sexuální láska, konkrétně láska

zbavená vášně, chtíče (egoistického chtění), žárlivosti — láska, založená na vzájemné úctě, na darování sebe druhému, na činnosti pro druhého, pro společnou harmonii, a ne pro sebe.

Druhý způsob — harmonické, šťastné vychovávání dětí.

Třetí — harmonie kontaktů s přírodou.

Čtvrtý — duchovní umění. A konkrétně — to, které napomáhá rozvíjení v nás především LÁSKY a KLIDU.

Pátý — navštěvování duchovních shromáždění, kde jsou organizovány také harmonické a Lásku rozvíjející kolektivní meditace.

Kromě toho existují ezoterické techniky práce na sobě, ve kterých musí být na prvním místě rozvoj hlavního orgánu emocionální lásky — duchovního srdce. Poté následují techniky zjemňování vědomí, poznávání Svatého Ducha, a potom i Boha Otce.

Jako vědomí, duše, jsme si během celé svojí osobní evoluce v sobě vypěstovali některé individuální vlastnosti, kterým se říká «charakterové rysy». Mohou to být jak dobré, tak nemravné rysy.

Neřesti mohou být například takové: hněvivost, agresivita, násilnost, jízlivost, povýšenost, chamtivost, egoizmus, znuděnost, lživost, hrubost, beztaktnost. Člověk může mít i takové drobnější, ale pro okolní lidi nepříjemné rysy, jako zlozvyk okusovat si nehty, «potřásat koleny», když sedí za stolem, také «popotahovat nosem», používat hrubá slova, nebo jednoduše příliš mnoho nebo hlasitě mluvit.

Jako na neřesti je možné pohlížet i na nepřítomnost kladných vlastností, například nepřítomnost vnitřního klidu, schopnosti opravdové a něžné lásky, věrnosti a spolehlivosti ve vztazích s druhými lidmi, nepřítomnost víry v existenci Boha a usilování o duchovní Dokonalost, opravdové připravenosti pomáhat lidem v dobru.

Jak bojovat s neřestmi? V různých situacích mohou být různá doporučení. A tak někdy stačí pochopit to, že nějaké moje konání je nemravné — a návyk k němu hned zmizí. Například, autor této knihy neprodleně přestal kouřit, požívat alkohol a živit se těly zabitých zvířat — najednou, jakmile poznal, že existuje Bůh, že existuje smysl života, a že pojídání těl zvířat — pro nás není nezbytností, ale surovým rozmarem našeho obžerství.

To znamená, existují neřesti z nevědomosti — a ty odcházejí snadno, okamžitě po příchodu světla poznání.

Ale existují i takové nemravné rysy charakteru — jako je zlozvyk lhát, udržovat se v rozzlobeně-hněvivém stavu, znuděnost, povýšenost, chamtivost, egoizmus, zbabělost atd. — které najednou, okamžitě, odstraněny být nemohou. K tomu, abychom nad nimi zvítězili, je potřebná intelektuální práce k jejich správnému pochopení a k vypracování nových, správných stereotypů myšlení, emočního reagování a chování. Významně v tom může pomoci čtení seriózní duchovní literatury, některé psychoenergetické techniky, například seřízení systému svých čaker a zodpovědně prováděné pokání.

Teď prozkoumáme, co je to pokání: v čem je jeho smysl a jaký je jeho mechanizmus.

Ve zvrhlých náboženských směrech se pokání také může vyskytovat, ale ztratilo tam efektivitu. Příčinou je

ztráta správné představy o vzájemných vztazích člověka a Boha. Bůh tam vypadá jako nějaký strašný soudce, který — kdoví proč — rozděluje lidi podle přítomnosti nebo nepřítomnosti «nevyzpovídaných hříchů» a na základě toho je poté posílá na věčný pobyt do pekla nebo do ráje. V těchto sektách tvrdí, že «pokání», které spásá od pekla, spočívá ve svědomitém sdělování vykonaných hříchů «pastýři» svojí sekty, on potom «hříchy odpustí» a takovým způsobem spasí od pekla. To znamená, že hřešit je přípustné. Protože všichni hřeší. Když nebudeš hřešit — můžeš se stát pyšným na svoji spravedlivost, a tohle bude ten nejstrašnější hřích. Proto je hřešit přijatelné, ale nepřijatelné je nechodit na spasitelnou zpověď.

Rozumnému člověku je jasné, že uvedená «formulace pokání» není ničím jiným, nežli prostředkem zastrašování «oveček» a jejich donucování chodit do chrámů, a přitom platit «dobrovolné milodary» na vydržování těch samých «pastýřů».

V kontextu dané knihy se musí vynořit otázka: co dovolilo teoreticky zformulovat takové nehorázné schéma pokání? Jde o to, že se z koncepcí podobných «křesťanských» sekt ztratil poznatek, že Bůh Otec NÁS OČEKÁVÁ V SOBĚ — dokonalé, Bohu podobné — jakými se musíme stát.

Takže, smysl pokání vůbec nespočívá v tom, abychom se někomu «ohlásili» a vyhnuli se takovým způsobem peklu. Ale v tom, abychom se naprosto zbavili neřestí, abychom se stali, tak jako Bůh čistou Láskou. A poté, až získáme Moudrost a Sílu, splynuli navždy s Ním, stali se Částí Jeho.

Jinými slovy, musíme připravit sebe — jako důstojný dárek Jemu, jako pozornost naší lásky k Němu, jako Svatý Dar. A tento Dar musí být Božsky čistý!

Teď už musí být jasné, že jakkoli bychom «ohlašovali» a odprošovali svoje hříchy, a přitom pokračovali v životě v emocionální hrubosti a škodili druhým bytostem, nespasí nás to od pekla, nepřiblíží nás to ani k ráji, ani k Tvůrci!

… Hlavním mechanizmem pokání je litování vykonaných přestupků. Jakákoliv škoda učiněná jakékoliv živé bytosti naší zištností, nedbalostí nebo jinou vlastností špatného charakteru — to je hlavní skupina našich hříchů. Při tom jsme mohli škodu spáchat jak skutky, tak i slovy a dokonce i jednoduše špatnými emocemi. Více než to, pokaždé když vystoupíme ze stavu lásky, nejen že se oddělujeme od Boha, ale znečišťujeme energiemi svých špatných emocí i okolní prostor uvnitř Absolutna. A Bůh poukazuje na to, že i takové naše stavy jsou hříchy a vedou k nahromadění nepříznivé karmy.

Svoje hříchy si můžeme představit jako korálky navlečené na niti těch či oněch našich špatných vlastností — neřestí. Když se pokoušíme zbavit neřestí, musíme se pokusit vzpomenout si na všechny situace v linii každé neřesti, pocítit na sobě bolest, kterou jsme způsobili druhé bytosti, a po lítosti a odprošení prožít v představách každou situaci znovu, teď už správně. Právě takovým způsobem můžeme rozbít svoje nesprávné stereotypy a připravit vzory správných řešení.

… «Pravda (správné pochopení toho, co je to Bůh, člověk, Evoluce) — Prostota — Láska — Karmajóga (služba Bohu projevující se v sloužení Bohu ve všem

dobrém) — Zničení svého nižšího «já» za účelem splynutí s Vyšším «Já» Boha» — takové schéma duchovní práce nám navrhnul Avatar Bábadží. Měníme-li se tak, jak to po nás chce Bůh, měníme svoje osudy, naplňujeme je stále více příznivými možnostmi pro duchovní růst, děláme svoje životy stále šťastnějšími a přibližujeme se ke Konečnému Cíli svojí osobní evoluce — Blaženosti Splynutí s Bohem Otcem.

Láska, Moudrost a Síla

Kdysi mi Bůh objasnil, že Jeho hlavními vlastnostmi jsou Láska, Moudrost a Síla. Proto lidé, kteří usilují ke Splynutí s Ním, musejí rozvíjet sama sebe podle těchto třech základních parametrů [9]. Po mnoha letech k nám přišla ta samá slova od Boha prostřednictvím «Knihy Ježíše» [35].

Ovládnutí každé z uvedených vlastností se uskutečňuje jak oduševnělým správným úsilím «normálního» života, tak i prostřednictvím speciálních psychoenergetických technik.

Ale tomu všemu nás učil a stále učí Ježíš [10,18].

Podrobné přesnější určení těch samých principů pro současného člověka nám dává náš Současník — Mesiáš Satja Sai [10,18,42-51,58,61 a další].

Cenné rady, jak přivést sama sebe k etalonu (vzoru) etické dokonalosti můžeme najít také v poučeních dalších duchovních Učitelů, kteří dosáhli Boha — takových jako Juan Matus, Radžniš a další [10,14,18].

… Takže, etický aspekt musíme začínat naučením toho, jaké nás v tom směru chce vidět Bůh, vyhledáváním nedostatků v sobě, jejich odstraňováním, zejména pokáním, aktivním pěstováním kladných vlastností v sobě.

I pro ty lidi, kteří jdou po této Cestě s jistotou a jsou naplněni zaměřením k praktickému poznání Boha a opravdovou Láskou k Němu, jsou rozhodující etapou v etické sebekorekci (především v řízení svých emocí) tréninky v psychické autoregulaci, začínající přemisťováním koncentrace vědomí v čakrách. Vždyť právě čakry jsou orgány, ve kterých jsou produkovány ty či ony emoce a jiné psychické stavy člověka.

Tak tedy, čakra anáhata je orgán, který produkuje emoci «srdečné» lásky. Proto, pokud jsme pročistili a rozvinuli v sobě tuto energostrukturu speciálními cvičeními, pak jednoduché vstoupení vědomím do ní nás už převádí ze stavů únavy, rozčílení, neklidu — do světlého a čistého stavu lásky a klidu.

Ti, kteří praktikují takové techniky, zaznamenávají, že se vztah okolních lidí k nim mění: vždyť my teď sami sebou vytváříme pro ty, kteří nás obklopují, příznivé energopole, oni se v něm cítí lépe, styk s námi je pro ně příjemnější — odtud také pocházejí změněné vztahy.

Ale pokud se potřebujeme naladit na pracovní energičnost — bude se jako správná čakra hodit manipúra nebo celý komplex třech nižších čaker (hara).

A rozumová činnost se nemůže úspěšně zdokonalovat při znečištěných a nerozvinutých čakrách hlavy.

Stav čaker přímo ovlivňuje funkci tělesných orgánů nacházejících se v příslušných okrscích těla. A mnoho

chronických nemocí se snadno vyléčí pouze energetickým pročištěním příslušné čakry.

… Aspekt Moudrosti u člověka prochází ve svém rozvoji dvěma fázemi.

První je nahromadění znalostí a zdokonalování samotného aparátu myšlení. Umění rozpoznávat lživé koncepce a tvůrčí schopnost intelektu (to znamená nacházení nových řešení, vynalézavost v malých i velkých věcech) svědčí o jeho rozvinutosti. Výuka ve školách, čtení knih, hry rozvíjející intelekt, intelektuální práce ve vědě, výrobě, pedagogice atd., — všechno tohle příznivě ovlivňuje pozitivní evoluci lidských duší.

Zabývat se seriózní religiózní praxí bez rozvinutého intelektu je krajně nebezpečné. Takoví lidé se snadno stávají oběťmi lživých a zhoubných koncepcí takového druhu, že kvůli duchovnímu vývoji je třeba pít pokud možno co nejvíc moči nebo že «Osvobození» se dosahuje úplným zavrhnutím všech etických norem a «spontánností» behavioristických reakcí… Tito lidé nejsou schopni odlišit lásku — od chtíče, něžnost — od úlisnosti, jemnost — od hrubosti, Boha — od ďábla. Myslí si, například, že slyší hlas Boží, a přitom se podřizují vedení démonů a ďáblů; jsou fascinováni svojí údajnou «osobní sílou» , ale přitom se spojili s ďábelskou hrubostí.

Psychoenergetická práce není pro rozumově slabé! Prozatím je úkolem těchto lidí — zdokonalování sama sebe sloužením, upevněním víry, nahromaděním znalostí, etickou sebekorekcí.

Druhá fáze v rozvoji aspektu Moudrosti spočívá v reálném osvojení sebou jako vědomím mnohorozměr-

ného prostoru a poznáváním nevtěleného vědomí, které ho obývá, včetně Vědomí Tvůrce.

Tento proces vede k postupné záměně počátečního lidského egocentrizmu — za Bohocentrizmus.

A vrcholu Moudrosti vtělený člověk dosahuje prostřednictvím schopnosti dívat se na jevy materielního světa Bohocentrickým pohledem, pohledem *z Boha,* a ne ze svého maličkého «já», jako je tomu téměř u všech lidí.

«Zaměř svůj rozum na Mne», tak nás učí Bůh prostřednictvím Bhágavadgíty [10,18], to znamená, přičiň se zpočátku vyznat se rozumem v tom, co je to Bůh a jaké je moje osobní místo ve Stvoření v souvislosti s Jeho Bytím. A pokud se to podaří udělat, teprve pak — prostřednictvím speciálních duchovních praktik — může přijít schopnost ponořit do Něho sebe jako vědomí, a přiblížit se tak k úplnému a závěrečnému Splynutí s Ním.

Schopnost řídit zaměření svého myšlení, a poté i vědomí, namísto čistě reflexního reagování na vnější i vnitřní podněty svého těla, nemůže být, právě tak, osvojena bez speciálních psychoenergetických tréninků. Mluvíme o práci se svými indrijemi.

«Indrije» jsou sanskrtský termín. Označují se jimi «chapadla» vědomí.

«Obyčejný» vtělený světský člověk žije ve svém těle, a vůbec není jeho pánem. Spíše je jeho otrokem. Je k němu připevněn podobně, jako kdybychom napevno přikovali řidiče k sedadlu a k mechanizmu řízení automobilu. Takový «automobil» je u každého jiný: u někoho je úplně nový a zatím ještě spolehlivý, a u jiného starý a vetchý. Člověk obvykle «sedí» vědomím v té či oné

čakře, často ve znečištěné, vadné, a pokud se vůbec přemisťuje uvnitř těla — pak vůbec ne podle svojí vůle, ale podle toho, jak mu ty či ony tělesné potřeby nařizují: někde to zabolelo, někde to «štíplo», někde je to příjemné… A z toho svého «automobilu» vyhlíží ven jenom přes orgány smyslů: zrak, sluch, čich a další. Přitom jakoby protahuje smyslovými orgány «chapadla» vědomí.

Uvedu příklad podle sebe. Třeba, když poslouchám rádio. Moje indrije se od uší natáhly k radiopřijímači. Ale najednou — přitom zazvonil telefon. Okamžitě přehazuji indrije na něj, když jsem je předtím sňal z radiopřijímače. Teď jsou na telefonním aparátu; rádio víc nevnímám.

Prostřednictvím rozumu také posíláme svoje indrije na předměty nebo na lidi, když o nich přemýšlíme. Citliví lidé pociťují a dokonce vidí jasnoviděním cizí indrije, namířené na ně nebo ještě na někoho jiného. V závislosti na emocionálním stavu toho, kdo indrije posílá, — může být jejich působení blahodárné, neutrální, nepříznivé nebo dokonce choroboplodné. Poslední jev dostal lidovou přezdívku «uhranutí»: svými indrijemi se dotknul nedobrý energeticky silný člověk a přitom «vlil» do druhého energii svých špatných emocí, postiženému je špatně, může z toho onemocnět.

Udělejme si z toho každý pro sebe následující závěr: můj emocionální stav, zvláště když už mám «osobní sílu», — není jenom moje soukromá věc. Ne: svými špatnými emocemi můžeme způsobit citelnou škodu druhým lidem, dokonce, i když si to nepřejeme. A naopak, můžeme druhým pomáhat, konkrétně je léčit, pokud na ně vysíláme svou lásku.

… Podle míry toho, jak se člověk rozvíjí jako vědomí v potřebném směru, — zbavuje se postupně okovů, které ho připoutávají k tělu. Zpočátku se začíná svobodně a libovolně přemisťovat uvnitř sebe podle čaker a základních meridiánů, získává schopnost očišťovat tělo od energetických nečistot a to prudce zlepšuje jeho zdraví. A poté se pro něho stává přístupným vycházení za hranice těla, aktivní narůstání velikosti vědomí, rozvíjení «osobní síly», která zabezpečuje možnost konkrétně přecházet z eonu do eonu, aktivně zkoumat mnohorozměrnou podstatu vesmíru.

Rozvinuté vědomí, které vyšlo za hranice těla z čakry anáhaty, je možné srovnat s amébou, která teď už bezprostředně, svobodně, a ne jen prostřednictvím smyslových orgánů těla, natahuje svoje indrije k těm či jiným objektům a přitahuje se k nim. Podle míry zjemnění sebe jako vědomí získáváme schopnost pronikat takovým způsobem do všech nejjemnějších eonů — až do Příbytku Prvotního Vědomí, Boha Otce.

… «Osobní síla» člověka — to není síla těla, ale síla vědomí. Může se stát jak ďábelskou, tak i Božskou — v závislosti na tom, na jakou stranu člověk sám jde ve svém rozvoji. A to je určeno především tím, na jaké emocionální stavy sám sebe přivykl.

Správný rozvoj «osobní síly» také nemůže být dosažen, pokud člověk neudržuje ve zdravém a aktivním stavu svoje tělo. Proto fyzická práce, sportovní zatížení, otužování a správná výživa jsou velmi důležité už od dětství. Tělo se musí stát silným a zdravým, aby mohlo skutečně dosáhnout vysokých duchovních úspěchů.

Energetickou strukturou, nezbytnou pro intenzivní růst individuálního vědomí, je komplex třech nižších čaker — hara (spodní dantian). Ale byla by hrubá chyba začínat duchovní práci rozvojem právě jeho: získání «osobní síly» bez rozvinuté funkce lásky a hlubokého etického souladu může provokovat kultivování etických nedostatků v sobě. V takovém případě psychoenergetické tréninky nepřinesou užitek, ale ohromnou škodu.

Proto je v psychoenergetické práci radno vždy, zvláště na začátku Cesty, dávat prioritu rozvoji duchovního srdce. Dovednost dívat se na svět z anáhaty a schopnost udržet tento stav dokonce v extrémních podmínkách, je kritériem, které dává podklad k tomu, aby takový žák mohl být učen technikám narůstání síly vědomí.

Co je to láska

Láska má mnoho aspektů. Projevuje se jako starostlivost i jako něžnost, jako oddanost, jako sebeobětování, i jako aktivní služba Bohu, realizovaná jako sloužení lidem a nazývaná karmajógou (prací ne pro sebe, ale pro Boha), atd.

«Fundamentem» (základem) pro udržování sama sebe ve stavu lásky je neustálý pobyt koncentrací vědomí v čakře anáhatě a — prostřednictvím toho — přeměnění sebe (jako vědomí) v trvalou emoci lásky, vyzařované na všechny lidi, na všechno živé.

Jedním z hlavních projevů lásky je něžnost, včetně něžnosti sexuálně zabarvené. Při tom není možné si ne-

všimnout, že eticky správný sexuální život přímo napomáhá rozvoji lásky v lidech.

Bůh je Láska. Usilujeme-li o Splynutí s Ním, musíme se také přeměnit v Lásku — ve Vědomí žijící ve stavu trvalé, Bohu podobné Lásky. Právě tehdy se stáváme těmi učedníky Boha, které On poté, co je naučí dalším velkým moudrostem, přijímá do Sebe. To také je hlavní podmínkou postupu po Přímé Cestě k Němu.

Ale ti lidé, kteří jsou k lásce nepřátelští, ti jsou nepřáteli Boha.

Adept Přímé Cesty zpočátku rozvíjí duchovní srdce uvnitř svého těla, poté se učí je rozšiřovat za hranice těla — nejdříve na několik metrů, potom jím zaplňovat celou Zemi, potom — ještě šíře. Právě to také bude správnou variantou neztotožňování sebe s tělem, správného růstu individuálního vědomí a získání návyků existence a činnosti vně těla ještě za jeho života.

Člověk, který sám sebe rozvine do takové úrovně, ztrácí připoutanost ke svému tělu a přestane se obávat jeho smrti: vždyť se přesvědčuje, že vlastnění těla teď pro něho nemá význam, ale smrt těla ho jenom zbaví zbytečných pozemských starostí.

Je zjevné, že se takový duchovně usilující člověk nachází v bezprostřední blízkosti toho okamžiku, kdy mu Tvůrce otevře Sebe a vpustí ho do Svého Příbytku.

Láska k lidem

Láska se může a musí projevovat jak v emocích, tak i v činnostech.

O emocionální lásce jsme už mluvili a budeme mluvit níže. Teď jenom zopakujeme a speciálně podtrhneme, že rozvoj emocionální lásky v sobě je nejdůležitější metoda duchovního zdokonalování. Právě jeho prostřednictvím přeměňujeme sebe (jako vědomí) zpočátku v Lásku Bohu podobnou, potom i v Božskou a sjednocujeme se, splýváme s Bohem.

Tuto lásku se nesluší plést si s chtíčem — sexuální egoistickou vášní.

Opravdová láska také vůbec není podobná úlisnosti — parodii na lásku, vznikající právě při pokusech o vnější demonstraci lásky při prázdném duchovním srdci.

Příznakem opravdové lásky je nepřítomnost v ní dokonce i prvků násilnosti, donucování. Jinak se stává už ne láskou, ale znásilňováním.

Láska je jemná, něžná, neobsahuje příměsi egoizmu, egocentrizmu, spočívá ve starostlivosti o druhého nebo o druhé, ale ne o sebe.

Ona musí dozrávat za pomoci opravdových znalostí o Bohu a o smyslu života člověka.

Obohacená znalostmi a zkušenostmi se taková láska stává moudrou.

V pomoci druhým, zahrnující i boje za jejich blaho, a také prostřednictvím speciálních meditativních technik — se stává silnou.

Láska, Moudrost a Síla — to jsou tři vlastnosti Boha. Ten, kdo je v sobě přivede do Božské úrovně, — ten se snadno vlévá do Prvotního Vědomí a završuje tak svoji

osobní lidskou evoluci. Dále už začíná život jako aktivní Část Boha Otce.

Ale tuto Cestu k Božskosti není možno projít jenom rozjímáním o ní. Je to dlouhá a těžká práce při přetváření sama sebe. Je do jisté míry podobná práci atletů, kteří léty usilovných a těžkých tréninků vedou k dokonalosti svoje těla. Přitom tady, tak jako ve sportu, člověk zpravidla nemůže dosáhnout velkých výsledků bez pomoci učitele. Na duchovní Cestě se takovým učitelem může stát vtělený člověk-Guru — ten, kdo už prošel celou nebo téměř celou Cestu a už osobně zná Cíl Cesty. Nebo se tím Guru může stát Sám Bůh, jako to bylo v mém životě [9,15].

Univerzální metodou rozvoje sama sebe na Cestě k Dokonalosti, kterou nám neustále doporučuje Bůh, je karmajóga — zdokonalování sebe prostřednictvím služby Bohu, která se uskutečňuje pomocí lidem v jejich evoluci. Konkrétně to může být přinášení duchovních znalostí, výuka elementární gramotnosti, práce ve vědě, v pedagogice, medicíně, umění, ve stavbě obydlí, výrobě oděvů, jídla, v obchodu, průmyslu, v ochraně klidu lidí před ohrožením zločinnou lidskou hanebností — odpadů Evoluce. Důležité je, aby se jakýkoli druh takové činnosti vykonával ne kvůli sobě, to znamená zištně, — ale kvůli pomoci lidem na jejich postupu k Dokonalosti, včetně zabezpečování jejich života na Zemi, v této Boží Škole.

Princip karmajógy vůbec nemá na mysli bezpodmínečně bezplatnou práci — to by bylo absurdní. Ale ti, komu byla ve formě daru prokázána pomoc, jsou povinni pomýšlet na dary na oplátku. Lidi, kteří neoplácejí

obdržené dary — dary vlastními, nazývá Bůh zloději (viz Bhagavadgítu v [10,18]).

Ještě je důležité poznamenat, že druhy činností, které škodí lidem, nejsou karmajógou, a v žádném případě nemohou být spravedlivé. Je to například výroba a rozšiřování alkoholických nápojů, tabáku a dalších psychedelik (nazývaných ne úplně adekvátně «narkotiky»), účast v agresívních válkách, jakákoli propagace nenávisti a agresivity, jakékoliv vyvolávání strachu u lidí, zabíjení zvířat kvůli pojídání jejich těl nebo používání kůže z jejich těl stažené, zbytečné ničení rostlin atd.

To znamená, že karmajóga, jako služba Bohu, má na mysli pomoc jenom v dobrém, v dobru.

Láska k přírodě

Kontakt se živou, skutečnou přírodou je nezbytný. Právě osamocení v lese a jiných přírodních krajinách je jedním z nejdůležitějších způsobů «vystavení» sebe Bohu pro to, aby nás mohl zdařileji učit. «V lese hledejte Moje poučení!…» [34: Listy ze Sadu Morii. Zov]. Protože právě tam se můžeme «rozlít» vědomím po harmonii okolního prostředí, místo toho, abychom ve městě «seděli» ve svých čakrách hlavy, «krmili se» informacemi jenom o pozemských lidských vášních a špinili se energií negativních lidských emocí.

I když velká kulturní centra měst jsou také potřebná: jsou tam knihovny, bohaté možnosti pro intelektuální rozvoj, je tam i snadnější najít stejně smýšlející lidi, souputníky na duchovní Cestě.

Prospěšné je také vystavovat svoje tělo slunečnímu světlu, hlavně po ránu, kdy je zvláště něžné. Toto světlo neexistuje jen na hmotné úrovni, ale proniká i dalšími — jemnějšími dimenzemi našich mnohorozměrných organizmů, oživuje a naplňuje je svou čistou sílou.

Pro obyvatele severských zeměpisných šířek je dobré mít «umělá (horská) sluníčka)» — «křemíkové» lampy, a v zimě se pravidelně opalovat doma. Je to také výborný prostředek proti různým neduhům. Například, onemocnění z prochladnutí se velmi lehce odstraňují ultrafialovým ozařováním, pokud to provedeme hned při objevení prvních symptomů nemoci. A kašel snadno odstraníme, pokud uděláme za pomoci «křemíkové» lampy lehká ožehnutí na hrudi a na zádech — v místech, kam se lepí hořčičné náplasti.

Léto a podzim — to je čas sběru a zpracování hub a jahod, které jsou tolik důležité v čisté výživě.

Ale v jakékoli roční době je možné provádět meditativní práci na zvláštních *místech síly* — energeticky významných eonech pro člověka. Jsou velmi různé a mohou se využívat pro vyléčení sebe, i pro rozvíjení té či oné energostruktury organizmu, i pro mluvený kontakt s Bohem, i pro zjemnění vědomí, i pro narůstání psychoenergetické síly, i pro rozpuštění svého «já» v Bohu a Splynutí s Ním.

… Nejvíce harmonie a blaženosti nám příroda dává v časném jarním jitru, když ještě před svítáním začínají zpívat a tokat ptáci a celý prostor se sytí energií jejich lásky. Slaďování s jejich stavem nás přibližuje k Bohu, je to reálný stupeň zjemnění vědomí.

Ten, kdo rád dlouho spí a «potvrzuje» si to «právo» termínem «sova», — ten má mnohem menší šance k duchovnímu vzestupu.

… Večerní jarní červánky — v sobě také nesou bohatství nejjemnějších dojmů. V této době se zpěv ptáků jakoby nanáší na všeobecný podklad velikého nasyceného TICHA a HARMONIE. Energie vědomí v takových chvílích sama «vytéká» z těla a rozlévá se po lese prosyceném blažeností, zaplňuje ho, slévá se s ním. Tak se vědomí stává stále více pohyblivým, tekoucím, upevňuje se v harmonii a čistotě.

… Ale i v jakémkoliv jiném čase roku přinášejí ráno a večer, strávené v lese nebo na vodě, připomínku jarních červánků. Jsou významné pro ty, kteří se naučili v celé úplnosti pociťovat jaro!

… Příroda — to je také spousta živých bytostí: zvířat a rostlin, kteří mají zpravidla mnohem jemnější duše a nesou v sobě nesrovnatelně hlubší klid — ve srovnání s většinou lidí. A průměrný současný člověk musí projít dlouhou cestu, nežli přivede sám sebe na jejich úroveň KLIDU a LÁSKY, aby potom získal právo dělat si nárok alespoň na jakousi vlastní duchovnost.

Kromě toho právě a jedině podmínky otevřených přírodních krajin, a ne «krabic» městských pokojů a «chodeb» ulic, dovolují rozšiřovat a rozevírat zjemnělé vědomí, vypěstovat ho do velikosti v pravém smyslu slova.

… Připomenu, že emoce jsou stavy vědomí. Ale vědomí — to jsme my. Právě když přebýváme v těch či oněch emocích, nacházíme se dále od Tvůrce — nebo blíže k Němu.

Bůh v aspektu Tvůrce — to je hranice zjemnělosti energie vědomí. Víme už tedy, kterým směrem se máme pohybovat v rozvoji svojí emocionální sféry?

… Málokdo z nás byl na jarním tetřevím toku, kdy se předjitřní mlha naplňuje hlasitou úchvatnou písní a «broušením» těchto velkých, krásných, vášnivých ptáků. Ale mnozí z těch, kteří na tetřevích tocích byli, přerušovali ty překrásné písně lásky výstřely z pušek, bolestí, krví, smrtí… A sami se kochali loveckou vášní, požitkem sadistů-zabijáků.

Ti, kteří jsou vychováni v tradicích «práva» na zabíjení zvířat a nemají absolutní vnitřní «tabu» k libovolnému působení utrpení druhým živým bytostem podle vlastního rozmaru, jak ateisté, tak i členové masových sekt v naší zemi, bez okolků pak přecházejí i k masovým zabíjením lidí…

… A za jarních večerů, obvykle až po západu slunce, když les pokrývá soumrak, nad průseky a kraji lesa a nad okraji vodních nádrží zarostlých křovím, měkce poletují samci sluk. Jejich píseň, skládající se z duši čeřících, sympatických, něžných «pokrákávání» a «cvrlikání», k nám přináší vlny lásky těchto roztomilých ptáků. V keřích, nad kterými létají samci, sedí samičky — a vybírají si toho, který zpívá nejlépe ze všech… Podívejte — tenhle to je! Ona vzlétá, ukazuje se mu… A on ve svojí ptačí milostné vášni — za ní… A potom spolu prožijí noc v keřích. Ale pak se zase rozlétnou, «stihli omrzet» za noc jeden druhého, — a při příštích červáncích si už vyhledávají nová dobrodružství, nové přátele…

Tajemná krása písně kolihy velké z močálu, «nebeské mečení» bekasíny, tokající ve výšce vibrujícími péry ocasu, písně červenek a drozdů, skřehotání žabek v kalužích po celou noc, pleskání ryb, které se třou v rákosí, vůně táboráku, koupání v lesním jezeře s prvními paprsky slunce — a potom — chuchvalce páry z mokrých a blažených nahých těl, jásání duší, «vybuchujících» přeplněností láskou k Bohu a všemu živému — to je ten emocionální základ, který v nás chce vidět Bůh pro to, abychom se mohli úspěšněji a rychleji rozvíjet ve směřování k Němu!

*** * ***

Rostliny jsou také živé bytosti. Uvnitř jejich těl, právě tak jako uvnitř našich, žijí také duše. Obvykle to jsou duše na typickém «rostlinném», to znamená «počátečním» stádiu rozvoje. I když znám několik stromůlidí. Přičemž jsou to dostatečně rozvinuté, velké a silné lidské duše. Ale ti lidé během svých předchozích životů v lidských tělech nedosáhli potřebného Klidu — a Bůh, aby jim pomohl stát se lepšími, je vtělil do stromů: aby se uklidnili a utišili za několik set let «rostlinného» života…

S takovými lidmi-stromy je možné se snadno kontaktovat emocemi a dokonce i myšlenkami. Oni se silně «připoutávají» k lidem, schopným jim rozumět, teskní, když je nenavštěvují. A když k nim přicházíš — vítají tě radostí, někdy smíšenou s bolestí…

… Co je to klid? Nicnedělání? Lenivý styl života? Ospalá ochablost? Ne! Klid je nepřítomnost emocionálních vzruchů a shonu (zmatku, marnosti) myšlenek. Na

jeho podkladě je možné dlouho a rychle pracovat fyzicky, rozumově, meditativně. On je partnerem energičnosti. Pomáhá zejména neplýtvat zbytečně energií. Jakákoli práce na jeho podkladě se vykonává efektivněji. A to nejdůležitější — pomáhá udržovat spojení s Bohem, orientovat se na Něho, vyhnout se — díky tomu — mnohým chybám. Na jeho podkladě je možné postupné «vrůstání» vědomím do Boha. To znamená, že příznivě ovlivňuje pozitivní evoluci člověka. Tak jako shon vede k utvrzování oddělenosti od Boha, ke vzrůstání svého nižšího «já». Shon je brzdou pokroku.

Všechny běžné rostliny jsou také schopné vnímat emoce lidí. To bylo dokázáno vědci mnoha zemí na příkladu změny elektrických charakteristik rostlin — jako odpověď na lidské emoce (podrobněji — viz [9]).

Kdysi, po uplynutí mnoha let po přechodu na «nezabíjenou» stravu, jsem začal pracovat v lesnictví na prořezávkách lesa. Zpočátku jsem k tomu přistupoval jako k obecně prospěšné práci, a dokonce s potěšením jsem vysekával «nadbytečné» rostliny, — abych udělal více místa pro život ostatních. Ale po nějaké době, když jsem získal velkou citlivost, se pro mě stala bolest těchto bytostí, vysekávaných mojí sekyrou, nesnesitelnou — a já jsem okamžitě s tou prací skončil.

Ano, nemohli bychom žít, kdybychom se neživili rostlinami. Jejich těla běžně používáme ve stavebnictví a jako dřevo na topení. A nemá smysl přitom čekat, až strom zestárne, spadne a začne hnít, proto se kácejí právě «zralé» stromy.

Ale nelze zabíjet rostliny zbytečně, není možné kvůli zábavě vrážet do stromu sekyru nebo nůž, není možné

bez krajní nutnosti ořezávat živé větve, nelze «neuvědoměle» otrhávat a zahazovat listy, trávu, květiny. Nelze se také přezíravě chovat k jídlu: vždyť je připraveno ze živých bytostí, které zemřely kvůli nám. Vyhazování jídla — dokonce i při výživě rostlinami — je také hřích zbytečného zabíjení.

A jako úplně nesmyslná vypadají z etického hlediska «rituální» zabíjení miliónů smrčků a boroviček k Narození Kristovu a na Nový rok, trhání nebo řezání květin, abychom je postavili do vázy a potom se kochali tím, jak umírají…

Je důležité, abyste se vy, čtenáři, teď nepokoušeli si zapamatovat: tohle je možné, tohle není… Tady není důležité «nabiflovat se» nějaká «pravidla», ale pochopit etický princip soucitu s cizí bolestí a úcty k cizímu životu.

A kdo to nepochopí nebo nepřijme — ať se potom neuráží kvůli vlastní bolesti: přes naši bolest nás Bůh učí porozumět, jak vypadá samotný jev bolesti: jak moc nepříjemný je to pocit! Prostřednictvím toho nás On učí litovat druhé a nepůsobit jim bolest zbytečně.

A ještě více, nežli rostlin, se princip soucitu týká zvířat, vždyť ona vnímají bolest nesrovnatelně výrazněji, nežli rostlinné organizmy.

Nezbytnosti úplného dodržování principu soucitu, konkrétně v jídle, nás učil a učí Bůh [10,14,18]. Bůh je Láska. Pokud se chceme přiblížit Bohu — musíme přijmout v celé úplnosti princip LÁSKY. Ale co to může být za LÁSKU — bez SOUCITU? Snad parodie na ní?

Chápejme, přátelé, že jakkoliv by nás «pastýři» různých náboženských sekt učili opačnému, nemůžeme

žádných principielních úspěchů v našem duchovním rozvoji dosáhnout bez úplného přijetí principu SOUCITU a závěrečného přechodu na «nezabíjenou» stravu (to znamená vylučující těla zvířat: savců, ptáků, ryb a dalších) — z etických, ale ne egoistických (to znamená kvůli, například, vlastnímu zdraví) motivů!

… Lekce etiky uplatňované k rostlinám existují nejen ve sféře jídla. Takže, kolíky ke stanu je přece možné udělat ne z živých rostlin, ale ze suchých, ale ještě tvrdých klacků. A oheň je možné založit na starém ohništi, na lesní cestě atd. — a ne přímo na živých rostlinách.

Ale ohně se také nesmějí zakládat na suché rašelině: mohou vyhořet kilometry lesa, v ohni zahynou tisíce rostlin a spousta živočichů. Za suchého počasí je nelze dělat ani pod vysokým smrkem: začne doutnat mnohaletá vrstva spadaného jehličí — vyhoří kořeny smrku a další okolní rostliny. Krajně ostražitými musíme být na jaře, kdy snadno chytne loňská suchá tráva: v ohni pak zahyne spousta živých rostlin, hmyz, ptačí hnízda s vejci nebo ptáčaty, semena rostlin, zbytečně shoří organický materiál té staré trávy, který měl obohatit půdu a posloužit jako hnojivo. Ale jako úplně bláznivá nemravnost vypadají úmyslná «jarní vypalování» pro zábavu, od kterých potom vyhoří i stohy sena, i obytné domy a ostatní stavby…

… V některých chrámech lidé zpívají, a přitom se pokoušejí vštípit Bohu, že On je «nekonečně trpělivý a všechno odpouštějící… Ale nebylo by lepší, kdyby sami začali žít v souhlase s Božím Principem Lásky, který je nemyslitelný bez Soucitu ke všem lidem a každé živé tváři, včetně mravenců, červíčků a rostlin.

Bůh je Láska

Tuto nejvyšší formuli, klíč k poznání Boha, nám daroval Ježíš Kristus.

Ale v čem je příčina toho, že tak málo lidí, považujících se za křesťany, dokázalo využít tuto pravdu pro svůj duchovní vzestup? A proč ta formule nepodnítila ke studování Učení Ježíše i masy materialistů?

Příčinu je třeba vidět především v tom, že Učení začalo být lidmi komoleno už od okamžiku zformování Nového Zákona, to znamená po uplynutí pouhých několika století po završení Vtělení jeho Autora na Zemi [6].

A tak z Učení Ježíše byla odstraněna ta část, kde On vyprávěl o člověku jako o evolučně se vyvíjející jednotce vědomí, jehož cílem rozvoje je připodobnění Bohu a Splynutí s Bohem Otcem. Z Jeho kázání zmizel i popis Boha Otce. Zato byly včleněny rozzlobené Pavlovy příkazy, jak se patří a nepatří oblékat a jaké nosit účesy. Objevila se Apokalypsa, zbavená lásky a zdravého rozumu, překypující vyhrožováním moři krve a poháry hnisu. (to není jen osobní názor autora této knihy; ale takový je i postoj Ježíše [35].

Tato zkreslení Učení Ježíše Krista vedla k tomu, že masové hnutí, nazývané «křesťanstvem», téměř hned od samého počátku přestalo být náboženstvím lásky — lásky, kvůli jejímuž šíření a upevňování k nám Bůh poslal Ježíše Krista. Připomeňme si inkvizici, války mezi pravoslavnými a katolíky, «křížová tažení», a na Rusi — také masové likvidace «staroobřadníků», «židovské pogromy»…

Vynikající myslitelé Ruska — Alexandr Puškin, Lev Tolstoj, Fjodor Dostojevskij, Vladimir Vysockij a spousta dalších — i když existenci Boha přiznávali, přece křesťanství v takové podobě nepřijímali.

A u lidí «prosebníků» také vyvstávaly otázky, na které jim církve nedokázaly dát srozumitelné odpovědi: ale jak je možné říkat, že Bůh je Láska, pokud On nasliboval takové věci v Apokalypse, pokud i v současnosti vidíme kolem sebe — války, násilí, krutost, nemoci, utrpení? Ne, pokud je On všemohoucí, ale dějí se takovéhle věci, pokud je kolem jenom zlo, pokud já nevidím nikde žádnou lásku, jakkoli si ji od Něho vyprošuji, — pak v téhle víře není něco v pořádku, a takového Boha já nepotřebuji!

Je důležité, abychom pochopili, že ta bezedná propast, která vznikla mezi masami «křesťanů» — a Bohem, která lidi od Něho oddělila a postavila je do protikladu s Ním, a která donutila věřící loudit u Něho pro sebe milosti — místo toho, aby měnili sami sebe v souladu s Jeho Vůlí a splývali s Ním v Lásce, — ta propast nebyla vytvořena Jím, ale lidmi, kteří překroutili Jeho Učení.

… Ale ve skutečnosti se Bůh nenachází v nepochopitelné dálce na nebi, ale jak říká Ježíš, vzdálenost od každého z nás do Příbytku Tvůrce — není větší nežli tloušťka listu tenkého papíru [35]…

Ale abychom prošli tuto nepatrnou vzdálenost do Jeho Objetí Lásky, musíme se stát, tak jako On, čistou Láskou. A ne hněvem nebo strachem, ne zištným chtěním.

Emoce jsou stavy vědomí. Pochopit to — je principiálně důležité.

My jsme vědomí, energie vědomí. A ne těla, ne rozumy.

A Bůh je také Vědomí, jenom nekonečně větší, nežli naše vědomí.

A my, abychom splnili to nejdůležitější, co On po nás chce, musíme se pouze naučit být vždy ve stavu jemné a čisté lásky a nikdy z tohoto stavu nevystupovat.

Bůh je Láska. On s námi soucítí. Snaží se nám pomoci, po celý čas nás zavádí na Cestu k Sobě, do Svého Příbytku, k našemu konečnému štěstí…

Ale my stejně — k Němu nejdeme! Místo toho se «rveme» o blahobyt «tohoto světa», vysilujeme se nenávistí k druhým lidem kvůli tomu, že se neoblékají, nestříhají a tak dále — tak, jako já, kvůli tomu, že nedělají takové «modlitební» pohyby těla, jako já, kvůli tomu, že mají jinou barvu kůže nebo jinou národnost…

… Ale Bůh od nás chce, abychom se upevnili ve stavu emoce lásky. A potom — můžeš vstoupit!

«Každé vystoupení ze stavu lásky…»

«Každé vystoupení ze stavu lásky vede ke hromadění negativní karmy», — to mi jednou řekl Bůh před mnoha lety. Tuhle frázi je možné zařadit jako druhý bod hned za «Bůh je Láska».

O čem je tu řeč? Co je to — zase výhrůžka? On mě potrestá? Pošle na mě těžkou nemoc? Nebo mě odsoudí k utrpení při následujícím vtělení? Ne, takhle postavená otázka není správná.

Bůh nikdy nikoho netrestá. Ale On učí. A svoje osudy si děláme sami. Například, my sami odkládáme štěstí setkání s Ním. A budeme nadále trpět kvůli svojí oddělenosti od Něho, pokud v sobě nemáme lásku. A různá neštěstí si také k sobě přitahujeme sami. A přitom nás Bůh vůbec netrestá.

Uvedu jasné příklady z vlastního života.

Kdysi jsem uviděl nejnovější nezákonné vydání mojí knihy o Davidu Copperfieldovi: nejen bez mého souhlasu a finanční kalkulace, ale tentokrát dokonce s překroucením obsahu — s nějakým nesmyslným schématem uprostřed textu, přičemž pod mým jménem…[2]

A to ve mně «přeplnilo číši trpělivosti»: vystoupil jsem ze stavu lásky, naladil se na «vyjasňování vztahů» s podvodným vydavatelem…

A hned ten samý večer jsem onemocněl zánětem jícnu: spastické bolesti mi nedovolily ani slinu polknout…

Ale k ránu jsem prohlédl: velký černý duch mě chytil rukou za krk, dotírá na mě, nechce pustit. Vrátil jsem se do Příbytku Tvůrce — a najednou jsem si vzpomněl: «Každé vystoupení ze stavu lásky…»… A duch zmizel, zánět skoro hned přešel.

Mechanizmus děje je takový. Pokud se nacházíme v jemných stavech — jsme nedosažitelní pro hrubé duchy:

---

[2] Věděl jsem o několika takových vydáních: v tomto případě s hrozně znetvořeným portrétem Davida na přebalu, a ještě k tomu byly vynechány základní kapitoly knihy, věnované právě Davidovi (byly ponechány jenom předmluva a doslov, vypadalo to, jako bych vynášel sám sebe a využíval přitom Jeho jméno…).

oni nejsou schopni pronikat do jemných eonů. Ale pokud zhrubneme emocionálně — pak se najednou přibližujeme k jejich stavu a stáváme se vhodnými cíli pro jejich agresívní útoky.

Ale před třiceti lety se mi přihodilo něco mnohem «krutějšího». Tenkrát moji spolupracovníci v Moskvě začali provádět nepřístojnosti za mými zády [9]. Podle mě to vypadalo, jako když zradili Boží dílo. Bůh Sám tehdy přikázal neprodleně uzavřít duchovní centrum, které bylo vytvořeno v Moskvě.

A tím měla být také celá událost ukončena. Ale já jsem upadl do těžkého stavu hněvu na ně. A tím jsem si k sobě přitáhl ďábelské síly: bez jakéhokoli vnějšího důvodu jsem byl napaden bandou násilníků a potom jsem velmi dlouho trpěl v krutých bolestech, dvakrát jsem byl v klinické smrti a po několik let jsem byl skutečným invalidou.

Až «prožehnutí» rozbitých kostí páteře energií kundalíní, když jsem se tomu naučil, mi přineslo téměř úplné vyléčení…

… Tak si každý z nás k sobě přitahuje štěstí nebo utrpení sám: vstupujeme do stavu Božské Lásky — a sbližujeme se s Bohem, vstupujeme do hrubých stavů — a na naše těla «dotírají» démoni a ďáblové, potom onemocníme, trpíme.

Tak právě my sami odsuzujeme sami sebe za nevyplňování Vůle Boha.

A tu Vůli nejzřetelněji vyjádřil Ježíš: milujte Boha, milujte jeden druhého, bez ohledu na cokoli! [10,18].

Dokonale lživé je domnívat se, že Bůh je povinen zajišťovat nám různé pozemské blaženosti. Ne, On nikdy nesliboval, že to bude pro všechny lidi dělat… On vůbec není náš sluha! On je Hospodin, Pán!

On nás miluje a snaží se nám pomoci. Ale — vůbec ne v získávání pozemských blažeností, ne v realizaci našich egoistických chtění.

Jeho Láska se projevuje v tom, že nás zaměřuje k našemu konečnému štěstí Sjednocení s Ním.

On je Hospodář, Absolutní Vládce. Musíme se naučit, přijmout a plnit Jeho Vůli, Jeho Zákon. Pak budeme žít v harmonii s Ním. Ten Zákon je takový: Cesta ke Splynutí s Bohem — to je nekompromisní Láska, a kdo z ní vystupuje — ten vystupuje z Božího příkrovu a stává se kořistí obyvatel pekla.

Poslechněme tedy: vždyť je to v našem zájmu — jít k Bohu a přijmout Jeho Zákon!

Vždyť celé Stvoření On nevytvořil vůbec jenom pro nás, ale pro Sebe Samotného a také každého z nás. V tom je Jeho Evoluce, Jeho Život. A On hodlá přísně vykonávat Svoji Vůli: chceš jít ke Mně — žij v lásce a buď šťastný, nechceš — trp ve svojí oddělenosti ode Mne!

Egocentrizmus — a Bohocentrizmus

Je pochopitelné, že se Bohocentrický světový názor nemůže v každém z nás zformovat najednou — například neprodleně po přečtení této knihy. Vždyť pro to je třeba nejen jednoduše promyslet koncepci, ale reálně pocítit Boha. Jenom pak bude možné naučit se dívat na

pozemské situace a vlastní postavení v nich — jakoby Jeho očima, z Jeho pozice. Ale zadat si pro sebe jako cíl osvojení Bohocentrizmu je nutné bezprostředně teď. A je třeba se na to začít připravovat a se svým egocentrizmem bojovat.

Odmítnutí vlastního blahobytu a potěšení — kvůli blahu druhých lidí, souběžně s odstraňováním své domýšlivosti — to je začátek boje se svým egocentrizmem.

Alternativou egocentrizmu je opravdová — to znamená rozumná a zbavená násilnosti a hrubosti — STAROSTLIVOST o druhé.

Při tom zájmy druhých stojí výše, nežli naše osobní.

Převzetí odpovědnosti za štěstí druhých lidí — v rodině nebo jakémkoliv jiném kolektivu — to je možnost pro rozvoj potřebných vlastností v sobě. Při tom pociťování «já» lídra musí zmizet a být zaměněno pociťováním «my», ve kterém nezbývá vůbec žádný můj osobní zájem.

Velmi intenzívně se egocentrizmus nebo jeho nepřítomnost mohou projevovat ve sféře sexuálních vztahů.

Vycházím při vzájemných sexuálních vztazích ze svých osobních zájmů, nebo ze zájmů partnera? — tohle je principiální otázka každého k sobě kvůli sebeanalýze a sebekontrole.

Jakákoliv násilnost, jakékoliv donucování v sexu — je projevení odpudivých duševních vlastností!

Ještě jeden z projevů egocentrizmu — když se muž nestará o zabránění nechtěného těhotenství svojí přítelkyně.

Další příklad — když muž po defloraci pokračuje v souloži kvůli vlastnímu uspokojení a ignoruje bolest «milované».

Takových příkladů je možné ještě vybrat mnoho.

A odpornost podobného chování mnohých žen je taková, že ji mnozí muži nedosahují.

Nebo se podíváme na sféru výživy. Vždyť převážná většina lidí ani nepřemýšlí, když se živí výrobky z těl zvířat, že ta zvířata zakoušela bolest, trpěla, umírala, — jenom kvůli uspokojování našich krutých chuťových zvyklostí, kvůli našemu potěšení!

Stravování «zabíjeným» jídlem (to znamená z masa a ryb) není nezbytné: veškeré pro člověka potřebné složky potravy získáváme z rostlin, mléčných produktů a vajec. Ale «zabíjená» strava jenom znečišťuje naše organizmy solemi kyseliny močové (která vyvolává rozmanité projevy podagry) a hrubými energiemi, které v tělech zvířat vznikly ze strachu a bolesti umírání.

Stravování těly zvířat není slučitelné s duchovními úspěchy, zejména proto, že není v souladu s etickou zralostí stravujících se tak lidí. O tom Bůh říkal lidem neustále [10,14,18]. Ale my vidíme, jak spousta náboženských lžipastýřů vyžaduje zejména od adeptů, aby se stravovali těly zvířat, — jinak se, prý, může se stát, že zpychnete! Oni se musejí zastavit, pochopit, že jednají proti Bohu, proti Evoluci, mrzačí duše lidí, kteří jim důvěřují!

Bůh od nás přece chce lásku.

* * *

Důležitou úlohu při odstraňování našich egocentrických nižších «já» v nás mohou sehrát speciální meditační techniky. Mluvíme o postupném osvojování meditace «totální reciprocita». Její podstata tkví v tom, že vědomí aktivně přechází do stavu »nejá», rozmisťuje se za hranicemi těla, mimo něj, vektory pozornosti jsou přitom zaměřeny směrem k tělu.

Tak vzniká aktuální zničení vlastního egocentrizmu a uskutečňuje se zásadní krok ke Splynutí s Bohem a vidění pozemských situací z Jeho pozice, Jeho očima.

Právě tato meditativní technika dovoluje na konci Cesty dosáhnout úplného Splynutí s Ním v Jeho Příbytku.

Láska k Bohu

Duchovní Cesta kráčejících pevně a opravdově — to je cesta stále rostoucí blaženosti, radosti, štěstí!

Ale proč tak málo lidí po ní jde? A proč se tak velká spousta lidí zcela uspokojuje pseudonáboženskými činnosti typu barvení vajec, opíjením se o církevních svátcích a rituálním zabíjením zvířat a rostlin?

Je to jenom nedostatek rozumu, který je přitahuje k těmto náhražkám, které se častokrát jeví jako faktické zločiny před tváří Boha? Nebo podstata tkví ještě v nedostatku lásky k Bohu?

Vždyť láskou k Bohu není myšlena účast na obřadech «za každou cenu»: co když On skutečně existuje — a potrestá nás! Láska k Bohu — to je milostná náklon-

nost k Němu: k Jeho poznání a Splynutí s Ním! Je to podobné sexuální vášni: zamilovaní do Něho teskní při odloučení od Něho — a sytí se blažeností v momentech setkání: zdařile provedených meditacích.

Ale abychom si tak zamilovali Boha, musíme už doopravdy umět milovat a zamilovat se. Pro člověka, který neumí milovat, je Bůh nedosažitelný. O tom mluvil Ježíš: naučte se zpočátku milovat jeden druhého — jenom pak dokážete zaměřit svou, už rozvinutou lásku na Boha Otce.

Ale není bezpodmínečně nutné utrácet vtělení na to, abychom se dlouho a těžce učili umění pozemské lásky. Můžeme svoje učení značně urychlit, pokud budeme používat speciální techniky pro rozvíjení orgánu lásky — duchovního srdce. A také musíme nezbytně pochopit, co to vlastně Bůh je: seriózní lidé se přece nemohou nadchnout pro lásku k pohádkové postavě, podbízené «pastýři» úpadkových náboženských směrů!

… Bůh Otec je poznatelný člověkem jedině v mnišství. Ale mnišství — to není nošení uniformy té či oné barvy — černé, bílé, oranžové… A není to ani domýšlivý chvalozpěv na sebe sama používáním nového — nejčastěji cizokrajného — jména. To všechno jsou dětské hry dospělých lidí «na náboženství».

Opravdové mnišství neznamená nutně život v klášteře. Není to také odmítnutí péče o rodinu a vykonávání sociálních povinností. A není to ani kategorický celibát. A není to «umrtvování těla» zavržením základní hygieny, sebetrýzněním a nemocemi.

Opravdové mnišství je stav spojení indrijemi ne s objekty hmotného světa, ale s Bohem. Je to výsledek

zamilovanosti duše, rozvinuté meditativními tréninky, do Boha.

Mnich — jak to slovo chápe Bůh — je člověk, žijící ve stavu trvalé soustředěnosti (alertnosti, připravenosti k činu), pociťující sama sebe ve stavu «totální války» se svými neřestmi a nedostatky. Takový duchovní vojín bojuje také za štěstí svých společníků na duchovní Cestě.

Důležitými atributy mnicha-vojína je vlastnění cely: místnosti nebo domu, kde spí a tráví o samotě s Bohem významnou část svého času, a také možnost odcházet do ústraní kvůli meditativní práci v lůně přírody.

Ještě mnohem důležitější je mít možnost denně celé tělo mýt mýdlem. Čistota těla napomáhá zdraví, svěžesti pocitů a jemnosti emocí.

Také je dobré mít křemíkovou lampu, zvláště pokud žijeme v severských zeměpisných šířkách, — aby bylo možné se opalovat celý rok. Paprsky slunce — nejen ty «živé», ale dokonce i uměle vytvořené, vyrobené člověkem — nám přinášejí zdraví, napomáhají štěstí našich těl i duší.

Mnich ještě pro svůj život bezpodmínečně potřebuje základní duchovní knihy, také přátele-společníky na cestě, a hlavně mu nesmí chybět to úplně nejdůležitější — Bůh jako trvale pociťovaný Učitel, a Rádce, laskavý starostlivý, ale přísný k našim odchýlením od Cesty k Němu, Vesmírný Otec-Matka.

Kritériem úspěchu duchovního mnicha-vojína je zmizení egocentrizmu (projevujícího se urážlivostí, usilováním získat něco «pro sebe») a postupné narůstání pociťování Bohocentrizmu.

Posledně jmenované předpokládá ne intelektuální znalost toho, co je to, prý, Bůh, ale reálné cítění, že On je všude, ve všem, že je *Všechno*. Pociťování «sebe» při tom mizí: osobní nižší «já» — se účinkem *srůstání* indrijemi s Bohem — postupně rozpouští v Něm. A to zásadně mění ekologický status člověka, neníliž pravda?

Duchovním adeptům, vášnivě zamilovaným do Tvůrce a neuvažujícím o jiném smyslu svých životů, kromě Splynutí v Lásce s Ním a pomáhání v tom druhým, — dovoluje přenesení do Svého Příbytku, do Sebe. A až se tam ubytují jako duchovní srdce, mohou poprvé reálně obejmout rukama vědomí — svého Hlavního Milovaného.

Následující upevnění Splynutí s Ním dovoluje začít jednat už z Jeho Příbytku a pociťovat sama sebe Jeho Součástí.

A to také je úplná duchovní seberealizace, úplné Osvobození, vyšší Nirvána, završení svojí osobní evoluce jako člověka, úplné poznání Boha, Splynutí s ním v *Jedno*.

Sexuální aspekt Lásky

Každý z nás i všichni vtělení lidé jsme se objevili zde, ve světě hmoty, díky sexu. Nebylo by absurdní si ho odříkat?

Ale sex — to není jen prostředek rozmnožování, ale také — při správném vztahu k němu — způsob rozvoje

emocionální sféry v potřebném směru a metoda získávání zjemnělosti, něžnosti a starostlivosti — nejdůležitějších vlastností na Cestě k Tvůrci.[3]

A zákazy sexu a jeho špinění některými náboženskými sektami — charakterizují zvrácenost těchto sekt, jejich pohlcení gunou tamas[4].

Ale na druhou stranu, nadměrné zaujetí sexem, při kterém se hledání stále nových sexuálních dobrodružství stává hlavním smyslem života, Bůh nepodporuje. Takovým lidem Bůh poukazuje na jejich omyl, například tím, že jim sesílá odpovídající nemoci.

V ontogenezi (rozvoji v daném vtělení) jakéhokoliv člověka hraje sex — od začátku pohlavního dozrávání — socializační roli (to bylo náležitě demonstrováno i v pokusech na zvířatech; viz [9]). Produkované pohlavní hormony přitahují lidi jednoho k druhému, nutí je zkoumat zvláštnosti druhých lidí, způsoby komunikace s nimi.

V chování, spojeném se sexem, bývají občas intenzívně viditelné polární vlastnosti lidí. A tak, jedni DARUJÍ sebe, svoji lásku druhému, pečují o něho. Ale lidé

---

[3] V souvislosti s tím, že sex slouží nejen k plození dětí, vyvstává problém antikoncepce (předcházení nechtěných těhotenství). Postarat se o to musejí právě oba partneři.

Jeden z pohodlných způsobů antikoncepce je přerušení soulože mužem bezprostředně před ejakulací; ejakulace v takovém případě probíhá vně pohlavních orgánů ženy.

[4] Guny jsou vlastnosti duší. Rozdělují se na tři skupiny: sattva (čistota, harmoničnost), tamas (hrubost, nevědomost, znečištěnost duše) a rádžas (přechodný stupeň, charakterizovaný zejména vášnivostí, energičností).

protichůdné polarity vyžadují uspokojování PRO SEBE, projevují egoizmus, spojený s násilností, s přezíráním, dokonce i s nenávistí ke svým sexuálním partnerům.

Tak lidé projevují a rozvíjejí v sobě vlastnosti té či oné guny a zaměřují se buď směrem k Bohu — nebo také do pekla.

Všechny nás ve značné míře vede Bůh. Zejména nás On svádí dohromady s druhými lidmi ve sféře sexuálních vztahů. Dělá to, aby lidem předkládal učební situace, ve kterých oni sami musejí přijímat správná nebo nesprávná řešení. A tak si lidé také zlepšují nebo kazí svoje osudy.

A pokud někdo trpí újmou na sexuálním poli — musí tam hledat svoje chyby s přihlédnutím k napravující vůli Boha. Je nutné ty chyby najít a udělat z nich závěry do budoucnosti.

Jindy se zase dostáváme do těžkého postavení kvůli svým chybám v minulých vtěleních. Znamená to, že jsem kdysi já udělal nebo udělala někomu to, co teď musím otestovat na sobě. Jednoduše se projevil «zákon karmy» Bůh mi ukázal, jak bylo obětem mých předešlých přestupků. Vyvoďme z toho správné závěry!

Ale jak si máme vést v sexuálních vztazích, abychom jejich prostřednictvím směřovali k Bohu, a ne na opačnou stranu?

Nejdůležitějším pravidlem je — nesmí existovat žádné donucování — ani velké, ani malé, dokonce ani v myšlenkách. Každý musí naprosto svobodně přinášet druhému svoji lásku a přání naplnit ho, nasytit.

Při tom není možné nebrat v úvahu psychologické rozdíly mezi pohlavími. A ty jsou velké. Například, muž pociťuje přání sexuálního kontaktu s konkrétní ženou jako odpověď na převážně zrakové vjemy. Naproti tomu žena — na kontaktní: na něžné dotyky, na něžné laskání.

My všichni se vždy musíme snažit být něžní a laskaví jeden k druhému. Něžná slova, opravdový úsměv lásky, dotýkání rukama a rty jsou prostředky vyjadřování něžnosti. (Mimochodem, líbat je třeba uvolněnými a ne mokrými rty, a neotvírat je. «Uslintané» polibky vzbuzují jenom nechuť k líbajícímu.)

Pohlavní akt — to je zejména intenzívní výměna energií mezi partnery. Zvláště mohutný výron energií nastává při orgasmu; orgasmus — to je také blaženost, doprovázející tento výron energie.

Uvedené energie jsou podstatné pro správnou funkci organizmu, zejména pro duchovní práci. Proto se každý musí snažit darovat svoji energii milovanému; je to velmi cenný dar, samozřejmě jen pokud je ta energie čistá a jemná.

… Problém úspory energie pro meditativní práci je skutečně aktuální. Proto se musíme snažit vyloučit ze svého života všechno, co není nezbytné, všechno, co překáží v duchovním růstu. (Činnosti duchovního sloužení podle principů karmajógy jsou nezbytné). Typickou variantou zbytečného utrácení energie je sex s neadekvátními partnery. Při takových sexuálních zábavách je to energie skutečně vyplýtvaná nadarmo.

Ale kdo to jsou — neadekvátní partneři? A kteří jsou adekvátní? Adekvátní — jsou především přibližně stejní

v energetické čistotě a v úrovni duchovní rozvoje, konkrétně ve zjemnělosti vědomí. Ale ti, kteří dosud stojí na principiálně nižším stupni svého evolučního vývoje, kteří jsou ještě velmi energeticky znečištěni, nevedou duchovní způsob života a mají hrubé etické vady, — ti jsou neadekvátní.

Sexuální vztahy s adekvátními partnery nevedou k utrácení energie, ale k výměně energetické čistoty, k aktivizaci psychické energie obou partnerů a k jejímu společnému růstu. Vytvářejí také velkou energetickou stabilitu manželů.

Sex byl nám, lidem, darován nejen kvůli plození dětí. Ale jeho funkcí je ještě napomáhat duchovnímu růstu těch, kteří jsou takového růstu schopni. Prostřednictvím sexu se učíme emocionálně milovat druhého člověka a rozvíjíme struktury svojí emocionální sféry, učíme se pečovat o druhého, a tak konečně poznáváme stavy klidu a blaženosti, rozvíjíme ty stavy v sobě a tím způsobem se připravujeme k Velikému Klidu a Veliké Blaženosti v Příbytku Tvůrce.

Sex se může stát způsobem společných meditativních tréninků. Například: oba partneři se při sexuálním styku dívají jeden na druhého ze svých anáhat, splývají duchovními srdci jeden s druhým — a s Bohem.

Dodávám ještě, že v podřadné literatuře o údajně «duchovním sexu» se můžete setkat s doporučeními vyhnout se vlastním orgasmům. A to vám prý přinese nahromadění energie ve vašem těle a způsobí gigantický duchovní růst… Ale ve skutečnosti, pokusy zvyšování svého štěstí na cizí účet, na úkor druhých — nemají nic společného s duchovností. Je to propaganda formy ener-

getického vampýrizmu, odpudivá forma egoizmu. A to nemůže být v žádném případě Bohem přiznáno za lásku a není to směřování na Cestu k Bohu.

A nakonec: kdo se může stát manželem nebo manželkou duchovního adepta? A co pro takové lidi znamená manželství? A co to je smilnění?

Obecná pravidla jsou taková:

Manželství je dostatečně stabilní svazek lidí, kteří spolu jdou duchovní Cestou, přičemž jednou ze složek jejich kontaktů jsou sexuální vztahy.

A naproti tomu, veškerá (sexuální) spojení lidí nepodobných jeden druhému, jsou smilnění» [10,18] — tak to učil Ježíš Kristus Své nejbližší učedníky, a ve Svém Evangeliu to zapsal Apoštol Filip.

«Nepodobní jeden druhému» — to jsou lidé, významně se odlišující mezi sebou v úrovni svého duchovního vývoje. Oni se odlišují zejména v psychoenergetických ukazatelích: čím více je očištěna a zjemněna energetika — tím blíže má člověk ke svému Cíli, ke Tvůrci.

A při sexuálním styku dochází k intenzívní energetické výměně partnerů. Proto sexuální styk s partnerem neshodným v duchovních ukazatelích brzdí vývoj toho, kdo jde napřed, a takové partnerství se Bohu nelíbí.

Za smilnění Bůh také považuje nadměrné zaujetí sexem, které se projevuje vyhledáváním stále nových sexuálních rozptýlení. Takové tendence odvádějí od Boha, zavádějí stranou z Cesty.

Vidíme, že obě varianty smilnění mají svou úlohu jen v případě religiózních lidí. Ale ke světským lidem,

kteří žijí jenom svými tělesnými starostmi, to nemá žádný vztah, pro ně platí také jiná pravidla.

Bůh Sám svádí a rozvádí manželské vztahy lidí jdoucích k Němu; On tuto svoji funkci žádným pozemským «pastýřům» nepředal. Státní registrace sňatků má význam pouze pro řešení majetkových otázek a problémů, spojených s výchovou dětí.

Nezbytné je také podtrhnout nepřiměřenost současných výzev různých religiózních sekt (a někdy i světského moralismu) vstupovat do manželství «naslepo», nepoznat předtím jeden druhého po sexuální stránce.

Když se začne mluvit o sexuálních poruchách, méněcennosti, neschopnosti — obvykle hned přicházejí na mysl právě mužské problémy: impotence, rychlý nástup ejakulace atd. Ale ženská neschopnost je méně zjevná, méně se o ní mluví, ženy se méně často obracejí o pomoc k lékařům příslušné specializace.

Ale existují ženy, které nedosahují orgasmu za žádných podmínek a těžce kvůli tomu trpí po každém pohlavním aktu bolestmi v kříži, bolestí hlavy a stavem celkové «rozlámanosti»; sex se pro ně stává noční můrou.

Existují ženy, jejichž pohlavní orgány mají místo erogenity — jenom intenzívní bolestivou citlivost, dokonce bez přítomnosti jakýchkoli zánětlivých procesů.

Nebo u jiných žen sexuální spojení vzbuzuje jen nesnesitelný pocit lechtání…

Nebo některé ženy mají sexuální bioenergii (udánu) natolik hrubou, že žádný partner s nimi nemůže vykonávat pohlavní akt déle než několik sekund.

Nebo existují ženy, u kterých erogenitou nedisponuje klitoris, ani oblast vchodu do pochvy, ani její přední stěna, ale její nejhlubší část, do které každý muž nemusí dosáhnout.

Ve všech takových případech vztahy mezi manželi nemohou být naplněny hlubokou harmonií, a taková manželství nebudou stabilní, ať už jsou «posvěceny» jakýmikoli velkolepými obřady.

Plnocenným a plodným v duchovním smyslu se může stát jenom to manželství, které se shoduje jak v sexuální, tak i v duchovní harmonii.

Takže, manželské vztahy jsou důležité lekce v Boží Škole. Buďme proto vnímaví k Jeho Vůli a smíření s ní.

* * *

Všimněme si, že Krišna nejen že měl ženy a děti, ale také vyzdvihoval Božskou přirozenost «sexuální síly» ve všech bytostech [10,18].

Satja Sai manželským vztahům žehná.

Tomu samému učí také Bábadží.

Krásu něžnosti v erotice svého «magického» tance nám věnoval David Copperfield.

Ježíš během svého posledního života na Zemi Svým příkladem ukazoval učedníkům důležitost sexuálně zabarvené něžnosti ve správném rozvoji vědomí [10,18]. A teď nám On také doporučuje považovat výměnu sexuálních energií mezi duchovně zaměřenými lidmi — za opravdové svaté přijímání [35].

Ale speciálně podtrhuji, že v těchto slovech v žádném případě nelze vidět výzvu k neuspořádaným sexu-

álním svazkům a «totální sexualizaci». Nesprávný bude také závěr, že nám sex sám o sobě zabezpečí duchovní růst. Ne. Jenom eticky bezchybné vztahy mezi duchovně zaměřenými lidmi jim prokazují drahocennou pomoc.

Jenom ty vzájemné sexuální vztahy, které se konají na podkladě emocionální jemnosti, a které jsou nasycené něžností a vděčností k partnerovi, — jenom takové nás mohou vést k Bohu. Ony se diametrálně odlišují od egoistického uspokojování chtíče, odsuzovaného Bohem.

Doplním ještě jeden znak duchovnosti v sexuálních vztazích: každý partner jedná tak, aby vycházel ze zájmů druhého, slaďuje se s ním, zejména s jeho pocity, snaží se zesílit jeho potěšení. Právě v důsledku toho je dosahována úplná harmonie. Při tom se každý učí proniknout sebou (jako vědomím) do těla milovaného člověka, těla se tím pročišťují a léčí, a vědomí splývají v jedno.

Tak se můžeme učit splývání vědomí v objetích nejjemnější lásky. A to nás připravuje k tomu, abychom mohli potom také tak splynout s Hlavním Milovaným — Bohem.

Na závěr kapitoly odcituji frázi z Filipova Evangelia: «Poznávejte čisté manželství — protože ono vládne velikou silou!» [10,18].

Výchova dětí

Bůh člověka vtěluje na Zemi kvůli tomu, aby se člověk tady — v této Škole s názvem Země — naučil božskosti u Boha-Učitele. Takové vyučování probíhá ve třech základních směrech: Láska, Moudrost a Síla. Právě

tomu se zde učíme pod Jeho vedením — zpočátku neviditelným, a později i zjevným.

V této Škole jsou teoretické i praktické vyučovací hodiny. Teoretické vyučování je studování Boží Vůle v knihách nebo jinými způsoby. A jedním z praktických předmětů je výchova dětí.

Dítě je třeba zpočátku naučit tomu základnímu: mluvit, radovat se, chodit atd. Jakmile povyroste, musíme se snažit dát mu pokud možno nejvíce životních návyků a co nejvíce rozšířit jeho obzor. Je třeba ho naučit jezdit na kole, i běhat, i plavat, i postavit stan, i založit táborák, i zpívat, i kreslit, i hrát různé sportovní hry. Ať se dívá na televizi a jejím prostřednictvím se seznamuje s lidmi z jiných částí planety, ať začíná pomaloučku poznávat rozmanitost náboženských hledání u lidí… Všechno to se mu bude později velice hodit, pomůže mu to snadněji zvládat životní problémy v dospělosti.

Sloužit Evoluci Vesmírného Vědomí prostřednictvím výchovy dětí a zároveň tím rozvíjet sama sebe můžeme nejen s vlastními dětmi, ale se spoustou jiných dětí. My všichni jsme děti Jediného Boha! My všichni jsme jedna rodina! K dětem, které nejsou naše pokrevní, se musíme chovat jako ke svým vlastním!

Pokud budeme tak žít, budeme se učit rozšiřovat svoji lásku, budeme se učit chovat se k lidem tak, jako se k nim chová Bůh, budeme se učit Božské Lásce.

Rady k výživě

Kdysi Bůh lidem vysvětlil prostřednictvím proroka principy výživy: «… Aj, dal jsem vám všelikou bylinu,

vydávající símě, kteráž *jest* na tváři vší země, a všeliké stromoví, (na němž *jest* ovoce stromu), nesoucí símě; *to* bude vám za pokrm». Toto přikázání bylo zapsáno v židovské Bibli (Genesis, 1:29). Potom to doplnil prostřednictvím dalšího proroka: jezte všechno, « A však masa s duší jeho, *kteráž jest* krev jeho, nebudete jísti». Genesis, 9:1-4). O čem se mluví v této frázi? Právě o «nezabíjené» stravě: jezte všechny jedlé rostliny, požívejte mléko, vejce, ale nezabíjejte na jídlo ty živočichy, v jejichž tělech uvidíte krev.

Ale co tenkrát vymysleli mazaní židé holdující obžerství, když obdrželi toto přikázání? Začali vypouštět krev zabíjených zvířat do země a jíst jejich maso… — skutečně, bez krve. Začali se tvářit, že pochopili, že duše zvířete — je také i jeho krví… A ten samý způsob přechytračení Boha začali následně používat i «křesťané» holdující obžerství. A výhrady Ježíše Krista proti tomu [10,18]… — jednoduše nezahrnuli do Nového Zákona…

Ale vždyť pravé křesťanství je Učení o Lásce. Cožpak působení utrpení druhým bytostem kvůli uspokojování smyslových vášní může být slučitelné s postavením křesťana?

Opravdoví křesťané nejsou ti, kteří formálně přijímají křest, ale přitom se vůbec nechystají následovat Kristovo Učení. A už vůbec ne ti, které kdoví proč pokřtili už v dětství. A křesťany nejsou ani ti, kteří nosí na krku kříže. Kříže nosí křižáci, neníliž pravda?

Opravdoví křesťané jsou ti, kteří následují Boží Učení, předávané nám prostřednictvím Ježíše Krista a dalších Mesiášů. Jeho podstatu je možné v krátkosti vyjádřit třemi frázemi:

1. Bůh je Láska

2. Jsme povinni vlít se do Něho kvůli tomu, abychom Ho obohatili sami sebou.

3. Proto se musíme stát, tak jako On, Láskou.

Ti, kdo nenásledují toto Učení, nemají právo nazývat se křesťany. Jsou to jenom zvrhlíci, «křesťané» v uvozovkách.

… V tomto životě jsem se narodil a vyrůstal v rodině komunistů-ateistů. O hříchu a soucitu tam vůbec nepřemýšleli, tak jako téměř v každé «sovětské» rodině. Také jsem se od dětství živil masem a rybami: bylo to tak vžité. A dokonce jsem se stal rybářem a lovcem — a bez jakýchkoliv výčitek svědomí jsem zabíjel a mučil zvířata, a ani jsem nepomyslel na to, že ještě někdo jiný, kromě mě, může pociťovat bolest.

Až když jsem se stal starším vědeckým pracovníkem NII, začal jsem se poprvé zamýšlet nad svým právem zabíjet zvířata. Ale hned jsem pro sebe vymyslel ospravedlnění: nemůžeme přece žít, pokud se nebudeme živit masem a rybami, a proto mám objektivní právo získávat pro sebe tohle «jídlo» samostatně, bez pomoci cizích rukou — už to umím, a proto to můžu dělat.

Potom se mi jednou přihodila taková událost. Přišel jsem beze zbraně na břeh jezera a vyplašil jsem rodinku kachen: matku a asi deset kachňátek, která ještě neuměla létat. Všichni odpluli od břehu ve velmi malém přátelském hejnu, těsně přitisknuti téměř tělo na tělo jeden k druhému, plavali k ostrůvku asi padesát metrů od břehu. Ale na ostrůvku seděl schovaný mně neznámý

lovec. A když kachní rodina doplula k ostrůvku, dvěma výstřely je všechny postřílel…

Tehdy poprvé jsem pocítil smrt obětí této kruté zábavy — lovu — jako drama. Můj zmatek se zvyšoval tím, že jsem se já stal příčinou jejich smrti, když jsem je nečekaně vyplašil. Ale najednou jsem uviděl ten protimluv — vždyť pokud bych je zabil já — pak bych se tím nedojímal! Vždyť bych se radoval z úspěchu, z bohatých loveckých trofejí!…

A někdy později jsem jezdil autobusem po Karélii s pracovníky leschozu. Po práci si vypili vodky a potom se vydali na noční rybolov — zabíjet ryby oštěpem ve světle reflektorů. Ale během jízdy se jeden z nich «rozcitlivěl» a začal nahlas uvažovat: «Jak je možné tohle dělat: propichovat oštěpem živé ryby? Vždyť jsou živé! Oštěpem!…». Mnohokrát procítěně opakoval tyto fráze, obracel se s tou otázkou k sobě, i ke kamarádům. Bylo vidět, že stál na hranici osvícení, prozření…

Ale kamarádi se jen mlčenlivě zlehka usmívali: vždyť to se přece někdy stane, když trochu «přebral»…

Ale on potom, protože neviděl jejich podporu, se najednou zastyděl za svou «slabost» a vykřikl: «Jasně! Jedeme zabíjet živé ryby oštěpem!» A otázka byla odstraněna z programu dne…

Jednou jsem lovil na jezeře kachny. Jednu jsem poranil. Snažil jsem se ji dorazit, střílel jsem znovu a znovu, ale kachna, když zahlédla výstřel, se pokaždé stihla ponořit dříve, nežli k ní doletěly broky. Tehdy jsem použil lest, namířil na ni loďku a vyhnal ji na mělčinu, kde neměla možnost se ponořit. A ona se vzdala. Střílel jsem na ni jeden výstřel za druhým, pokaždé ji

zasahoval broky, a pokaždé olovo pronikalo jejím maličkým tělíčkem. Poraněná, s prostřílenými křídly, jenom křičela hrůzou a bolestí, už nebyla schopná pokusit se o záchranu. Její nářek, právě tak, jako nářky všech nevinně a krutě zabíjených, zněl takto: «Za co?! Vždyť jsem neudělala ani tobě, ani nikomu jinému nic špatného! Slituj se! Proč mi děláš takovou hroznou bolest?!». Ale já jsem na loďce připlouval stále blíže, mířil a střílel…, ale ona vůbec neumírala! Až když jsem doplul úplně blízko, utrhl jsem jí posledním výstřelem hlavu.

Jedli jsme potom její tělo proděravělé olovem, ale já jsem při tom tehdy nějak nezakoušel žádný chuťový požitek…

A poslední můj lov byl na losa. Náhončí tehdy vyhnali losici na úroveň střelců. Ti začali střílet a poranili ji. Vrhla se na stranu linie náhončích, ti také zahájili palbu. Dvě moje kulky jí prorazily páteř. Potom stříleli ještě další střelci. Vzpomínám si, že hajný ze zvuků spousty výstřelů upadl do extáze a ve vytržení křičel: «Tohle je ta správná muzika!!!». Losice nakonec padla.

Když jsem k ní přišel, už nedýchala. Ale lovci vyprávěli, že když upadla, ještě popolézala padesát metrů a zanechávala ve sněhu cestu, zalitou krví. Vyprávěli to, a přitom se smáli, radovali se z úspěchu. Soucit nebyl ani v jedné duši…

Skutečně, vždyť jsem i já sám střílel a přemýšlel o mase, a ne o bolesti tohoto překrásného zvířete…

Tenkrát jsem se «zařekl» a skoncoval s tím a dokonce prodal pušku.

… Někdy potom jsem potkal člověka, který pro mě představoval autoritu, od toho jsem poprvé seriózně

uslyšel, že existuje Bůh a že se Mu nelíbí naše stravování těly zvířat, — tehdy jsem byl na úplné zřeknutí se této hrozné neřesti už úplně připraven…

Dále jsem prostudoval naučnou literaturu o fyziologii stravování a ujistil se o tom, že v tělech zvířat není ani jedna potřebná složka jídla, která by nebyla také i v rostlinných produktech plus v mléce, a také vejcích. Zejména v mléce a vejcích jsou všechny nezbytné «nenahraditelné» aminokyseliny — nejdůležitější součásti bílkovin. Ukázalo se, že stravování masem a rybami vůbec není nezbytností, ale nejintenzívnějším projevem neřesti obžerství, usilováním nasytit svůj chuťový rozmar — na úkor bolesti a smrti druhých!

A ať si nikdo nevyhledává ospravedlnění v tom, že, prý, nezabíjím přece já, zabíjejí «oni», já jenom kupuju a jím. Ne: «oni» zabíjejí pro nás! My jsme spoluviníky těchto vražd nevinných bytostí, vtělených vůbec ne proto, abychom je zabíjeli, ale kvůli procházení svých vlastních pravidelných evolučních etap v tělech, které jim poskytl Bůh. V těch tělech jsou právě takové duše, jako jsme my sami, jenom mladší — jako děti…

… Já jsem zabil velmi mnoho zvířat.

Už v dětství mě naučili navlékat na rybářské háčky živé žížaly. Tenkrát mě nikdy ani nenapadlo představit si sebe na místě některé z nich… Potom se na těch samých háčcích trápily ryby.

Ryby «neusínají», jak utěšují krutí rodiče své děti, které litují umírající rybky. Každá ryba, když umírá, prožívá hrůzu, bolest z ran a muka z udušení…

Potom jsem začal střílet do živých terčů: ptáků a zvířat.

Pak jsem se stal ekologem-zoologem — a v mých rukách zahynuly tisíce zvířat — už ne na jídlo, ale «pro vědecké výzkumy»…

Později, když jsem pracoval v medicíně, jsem také řezal a zabíjel krysy a králíky — ta laskavá, něžná zvířátka…

Když, konečně, přišlo prozření, pochopil jsem najednou všechnu jejich bolest… Kál jsem se, prosil je za odpuštění… Ale je vidět, že jsem všechny ty hrůzy ve svém pokání dostatečně neprotrpěl…

Po uplynutí mnoha let, tehdy, když mě, zbaveného možnosti protivit se, najednou bez jakéhokoliv vnějšího důvodu napadl z úkrytu primitiv dvoumetrového vzrůstu a smrtelně zmrzačil moje tělo, — tehdy, když jsem umíral v krutých bolestech, mohl jsem také nechápat důvod: za co? — vždyť jsem nikomu nic špatného neudělal…

A někdy, možná až v budoucích pozemských životech, on i všichni členové té bandy, které dělal zabijáka, budou také umírat v mukách a sténat: za co?!…

… Často se stává, že lidé, kteří se nikdy dříve nezamýšleli nad tím, co jedí, když si vyslechnou kázání o soucitu a souhlasí s ním, najednou připomínají: ale co tedy jíst, když ne ryby a maso?! Proto velmi krátce pohovořím o obecných principech stravování.

Za prvé: pravidlem je mít v naší denní dávce jídla zastoupeno všech pět skupin výživových prvků: bílkoviny, tuky, sacharidy, vitamíny, mikroelementy. Záměrně ochuzené diety, včetně «monodiet» (výživa jenom jednou potravinou, například, jenom rýží, jenom naklíčenou pšenicí, jenom ovsem, jenom jablky atd.) se úspě-

šně používají s léčebným záměrem. A tak, pokud se poradíme se specialistou, můžeme takovou dietu «držet» jeden, tři, sedm dní, měsíc nebo i půl druhého — v závislosti na těžkosti onemocnění a zvolené taktice léčení.

V léčebných a pročišťovacích záměrech pomáhá i úplné hladovění (bezpodmínečně s uchováním příjmu vody!) trvající do třech dnů. Ale pokud si přejeme hladovět déle — můžeme to provádět jedině pod dozorem specialisty na léčebné hladovění. Návrat z hladovění musí být pozvolný. Jako první příjmy potravy jsou nejlepší šťávy a ovoce. Na několik dní je radno úplně vyloučit kuchyňskou sůl — jinak může následovat otok tělesných tkání.

Bílkoviny, tuky a sacharidy jsou obsaženy současně prakticky v každé přírodní potravině: v mléce, jakékoli obilovině, jakékoli zelenině atd. — ale v různých poměrech. V souhlase s tím je zavedeno potraviny dělit na «bílkovinné», «sacharidové» a »tuky».

K «bílkovinným» produktům patří mléko a kysané mléčné výrobky, tvaroh, sýr, vejce, ořechy, sója, hrách, fazole, boby. Bílkoviny jsou různého druhu, což závisí na kompletnosti aminokyselin, ze kterých jsou sestaveny. Aminokyseliny se dělí na neesenciální, «nahraditelné» (to jsou ty, které jsou pro lidský organizmus potřebné, ale vyrábějí se také uvnitř něho) a esenciální, «nenahraditelné» (které jsou také potřebné, ale v organizmu člověka se obvykle nevyrábějí, a proto mu je musíme dodávat v potravě).

Nejvyšší hodnotu v zabezpečování organizmu bílkovinami mají tudíž ty potraviny, které obsahují úplný komplet právě esenciálních, «nenahraditelných» ami-

nokyselin. A to je mléko a vejce. Požívání mléka a vajec zajišťuje kvalitu výživy z úhlu pohledu bílkovinné plnocennosti. Ale pokud nemáme mléčné produkty ani vejce — musíme se snažit zpestřit ostatní druhy jídla, zvláště ty, které patří do skupiny «bílkovinných».

Ale přitom je třeba brát v úvahu, že luštěniny vyvolávají vydatné vytváření plynů ve střevech. To samé se děje po ječmeni a žitě, a u dospělých lidí — po mléce (ale ne po tvarohu a sýru). Mléko je v takových případech lepší pít večer, po troškách a bez kombinování s něčím jiným. Mimochodem, kysané mléko se v takových případech snáší lépe.

Vytváření plynů vzniká také při kombinaci velkého množství bílkovinného nebo tučného jídla — se sladkým, v jedné porci.

Vejce a tučné pokrmy není dobré jíst na noc: tyto potraviny zůstávají dlouho v žaludku, a právě trávení v žaludku (na rozdíl od trávení ve střevech) v době nočního spánku probíhá špatně. Jídlo pak může zůstat v žaludku nestrávené po celou noc, rozmnožují se v něm mikroby, vznikají záněty žaludečních stěn, a následně i střev.

Zvlášť vysvětlím dvě otázky týkající se výživy vejci.

Za prvé — je dán předpoklad, že podle etického uvažování vejce jíst nelze: vždyť by se z nich přece mohla vylíhnout kuřata! Ale z vajec, produkovaných v drůbežárnách, kuřata žádným způsobem získat nemůžeme. Jedná se o to, že kur domácí je takový unikátní biologický druh (vyšlechtěný člověkem cestou selekce), jehož samice snášejí neoplozená vejce, to znamená bez pomoci kohoutů. Z těchto vajec se kuřata vylíhnout nemůžou. (Kohouty dávají v drůbežárnách se slepicemi

dohromady jen kvůli těm vejcím, které se potom posílají do líhní na produkci kuřat).

Nemá smysl zříkat se používání k jídlu i oplodněných vajec: vždyť v nenasezeném vejci ještě není zárodek, není tam ani vtělená duše, taková vejce neprožívají strach, ani bolest, jestli je vaříme nebo smažíme.

Vejce, která jíme, jsou jenom vaječné buňky. A pokud už litujeme vaječné buňky — pak je třeba daleko více truchlit pro umírající vaječné buňky člověka, a ne slepic! A každá ženská menstruace — to je příznak odumření vaječné buňky, ztracené možnosti zrození člověka! Pokud vycházíme z této posloupnosti úsudků, neslušelo by se, aby byly všechny ženy «chronicky» těhotné, aby nedopustily zbytečnou smrt vaječných buněk? (Vtip!).

Druhá námitka proti požívání vajec přichází od fyziologů: z vajec, prý, bezpodmínečně vzniká ateroskleróza, protože je v nich mnoho cholesterolu.

Mně samotnému se kdysi podařilo účastnit se (ještě jako laborant) pokusů na krysách v laboratoři N. N. Aničkova — těch samých pokusů, které mu dovolily «dát do klatby» vejce. Já sám jsem tehdy, svýma laborantskýma rukama, dělal krysám aterosklerózu. Ale vůbec je nekrmili vejci. Ale čistým práškovým cholesterolem, smíchaným s tukem. A dávky tohoto chemicky čistého cholesterolu byly ještě k tomu velmi vysoké: měřily se v gramech na porci, nevzpomínám si kolikrát za den. A to — na maličkou krysu! Ano, u krys vznikala ateroskleróza. Ale vždyť dávky cholesterolu byly překročeny milionkrát — ve srovnání s několika vejci za den na člověka!

Ale ve skutečnosti je cholesterol velmi důležitou látkou pro člověka, protože se z něho vytvářejí všechny — jak mužské, tak i ženské — pohlavní hormony.

Mimochodem, cholesterol se vytváří i v našich tělech. A jeho vysoké koncentrace jsou nejen ve vejcích, ale i v tělech živočichů, zvláště v játrech, mozku a tuku.

A abychom rozeznali příčinu aterosklerózy, je třeba si především vyjasnit, jestli jí onemocní lidé, kteří se stravují «bez zabíjení»?

… Tuky jsou rostlinného a živočišného původu. Mezi ty druhé je zahrnuto jak máslo (ze smetany), tak i tuky, získávané z těl zvířat. To je důležité brát v úvahu při čtení překládané literatury. Jedná se o to, že v ruštině řadíme máslo (ze smetany) k živočišným tukům (tak jako v češtině, pozn. překl.). Ale v angličtině se vyčleňuje do samostatné skupiny. Existují tam tři slova, která označují tuky: *oil* — tuky rostlinné, *butter* — máslo (ze smetany) a *fat* — tuky, které se nacházejí v tělech nebo získávané z nich. Proto při překládání někdy vznikají překroucení smyslu. Například, vědci píšou v angličtině závěry výzkumů, že spotřeba živočišných tuků, podle statistiky, významně zvyšuje riziko onemocnění rakovinou. Ale my musíme chápat, že to k máslu (ze smetany) nemá žádný vztah.

Prospěšné jsou jak rostlinné tuky (oleje, másla), tak i máslo (ze smetany). Konkrétně ty první obsahují vitamín E a rozpouští usazeniny cholesterolu, pokud se už nějaké objevily. A máslo (ze smetany) je bohaté na vitamíny A a D.

Ale ohřívat a smažit jídlo je lepší na másle (ze smetany). Protože při zahřívání za přítomnosti kyslíku se

oleje okysličují za vytváření škodlivých látek, přičemž, čím řidší je olej, tím se okysličuje rychleji.

Ještě existují v prodeji margaríny — směsi různých tuků. Pokud máte potřebu je používat, přečtěte si na obalu seznam ingrediencí.

K sacharidové stravě patří všechna zelenina, ovoce, jahody, obiloviny, zelené natě a bylinky, zavařenina, med… Těla rostlin a zrna jsou přitom bohatá vlákninou, důležitou pro normální práci střev, a vitamíny, zvláště vitamínem C a vitamíny skupiny B, a cukry také dodávají organizmu rychle využitelnou energii.

Všeobecně známá je informace o tom, že chléb obsahuje vitamíny skupiny B, které jsou velmi důležité pro organizmus. Ale je důležité vědět, že v mouce vyšší kvality už téměř žádné nezůstávají, právě tak, jako bílkoviny. Mnohem prospěšnější je chléb z «hrubého mletí» nebo s přídavkem otrub.

To samé platí i o rýži. Daleko prospěšnější je rýže nebroušená, protože právě taková obsahuje velké množství vitamínů skupiny B, a také bílkoviny.

O vitamínech jsme už mluvili dostatečně dlouho. Dodám jen, že pokud jíme mléko, vejce, máslo a rostlinné oleje, obiloviny, mrkev, zelené natě, čerstvé ovoce a jahody, — pak pro sebe zcela zabezpečujeme všechny vitamíny. Ale pokud o tom máme pochybnosti nebo tomu nasvědčují speciální ukazatele — můžeme si koupit v lékárně polyvitamíny nebo nějaké konkrétní kombinace vitamínů podle doporučení lékaře specialisty.

Zvláštní pozornost si mezi vitamíny zaslouží vitamín C. Je důležitý pro udržení obranyschopnosti organizmu, konkrétně pomáhá při onemocněních z nachla-

zení. Ale není teplotně stálý. Proto když zavařujeme bylinky, výhonky jehličnanů nebo šípky, neměli bychom je vařit. Velmi mnoho vitamínu C je obsaženo také v česneku a kopřivách.

Mikroelementy si zajišťujeme rozmanitou stravou, zahrnující mléko, houby a spoustu dalších potravin. Ale potravina, která je na ně nejbohatší a obsahuje jejich zaručený a úplný komplet, jsou mořské řasy. Dodávají se k nám buď jako konzerva, nebo v sušeném stavu (ty si můžeme koupit v lékárně). Ale můžeme také jednoduše přidávat do jídla mořskou vodu nebo mořskou sůl.

… Jak je vidět, život milovníka a znalce přírody je nejen bohatší krásou, zdravější a prospěšnější z úhlu pohledu duchovního růstu, ale i mnohem levnější! Znalec přírody si jistě připraví na zimu zavařeniny a dokonce vlastnoručně vyrobený med z květů, nasuší i chutné bylinky na vaření bylinných čajů. Ale zvláště se určitě budou hodit houby.

Houby, pokud je požíváme ve smaženém nebo vařeném stavu, jsou velmi chutné, ale těžce se tráví, protože obaly jejich buněk těžko podléhají rozkladu našimi trávicími fermenty. Ale po dlouhém působení octové nebo mléčné kyseliny — při marinování nebo kvašení (nasolování) — se buněčné obaly rozkládají, a houby jsou pak stravitelné skvěle.

Uchovávat nasolené (kvašené) houby je možné přímo v městském bytě, je třeba jenom systematicky (průměrně jednou za týden) odstraňovat plíseň z povrchu tekutiny nad závažím. Jenom nezkoušejte samostatně zakvašovat václavky: ony při kvašení nevytvářejí kyselinu mléčnou — a výsledek bývá špatný. Václavky je

možné buď přidávat do nádoby s dalšími nasolenými houbami, nebo je konzervovat octem a solí.

*** * ***

V problematice správného stravování je nejdůležitější dodržování základního etického principu — *nepůsobení škody*. Jenom lidé, kteří mají rozvinutý soucit k cizí bolesti, jsou schopni dosáhnout úspěchů na duchovní Cestě. Protože jenom ty, kteří v sobě ztělesňují princip LÁSKY — Bůh nechává přiblížit ke Svému Příbytku.

Takovému způsobu života učil ještě ve starověké Číně Božský Učitel Huang Di. Tomu samému učil Pythagoras, Gautama Buddha, a poté Ježíš Kristus [10,14,18]. Ježíš několikrát udělal výjimku jenom při styku s rybáři a zástupy prostých lidí, které krmil těly ryb). Tomu samému v současnosti učil a stále ještě učí Bůh prostřednictvím Bábadžího a Satja Saí [10,14,18,19,42-51,58,60,64].

Ale uvedenému mínění Boha jako by odporovaly jeho výroky v Koránu. Ale pochopme, že v letech ustanovení islámu mezi téměř nepřetržitými válečnými konflikty, nebyla situace vůbec taková, aby bylo možné mezi pastevci a obyvateli pouští, zavádět nový způsob stravování. Tehdy měl Bůh, který řídil působení proroka Mohameda, jiný úkol — zavést v této oblasti Země monoteistickou víru. A až potom, když se islám upevnil a stabilizoval, objevila se u muslimů možnost, přemýšlet i o etické stránce stravování.

Pokud budeme ignorovat etiku stravování, pak jsou pro tento případ Bohem předvídané mechanizmy nemocí.

A tak se v cévách, kůži a chrupavkovité tkáni postupně ukládají soli kyseliny močové, které nám v největší míře dodávají právě pokrmy z masa a ryb. Tato nemoc se nazývá podagra. Jejími projevy jsou — zhoršení paměti, bolesti hlavy, poruchy spánku a pohlavních funkcí, bolesti ve svalech a kloubech. A potřeba odstranit nepříjemný stav mozku provokuje ke kouření a alkoholizmu.

Je třeba ještě brát v úvahu i energetický aspekt takového stravování: vždyť tělesnými energiemi se zanášejí čakry a meridiány, a to vede k narušení bioenergetického zásobování mnohých orgánů a napomáhá vzniku rakoviny. Ty samé energie napadají orgány trávicí soustavy, vznikají akutní a chronické záněty, vředy. Stejné energie vedou k rozvoji agresívních psychických tendencí. Energie vědomí takových lidí hrubne, stávají se neschopnými ke zjemňování vědomí.

Známá tvrzení o tom, že, prý, jenom v mase a v rybách jsou obsaženy plnohodnotné bílkoviny, jak už jsme posuzovali, jsou absolutně nepodložené a jsou příznakem medicínské nevědomosti těch, kdo to říkají. Vždyť úplné komplety pro člověka nezbytných aminokyselin (tvořících součásti bílkovin) jsou obsaženy ve vejcích a v mléce.

Nejlepším potvrzením správnosti právě «nezabíjené» stravy je intenzívní zlepšení nálady a vymizení nemocí u těch, kteří na ni přejdou. Přičemž práceschopnost (ve všech jejích projevech) vzrůstá.

Podotýkám ještě, že lidé, kteří uspokojují svoje obžerství, musejí být připraveni na to, že se nemají urážet kvůli vlastní bolesti. Ano, tak nás Bůh učí Lásce. To je projevením «zákona karmy»: kdo nevěnuje pozornost cizí bolesti, bude se muset učit soucitu prožíváním bolesti vlastní, poznáváním bolesti na sobě.

A ve vztahu k «čistým» potravinám — rostlinám, mléku a výrobkům z něj, vejcím — spočívá eticky správný přístup v tom, že se k nim chováme šetrně, s úctou, aby nemusely hynout zbytečně.

Je radno si také odříci nadbytečné množství soli, požívání alkoholu, který v žádném případě nenapomáhá přibližování k Dokonalosti, nadměrné požívání nápojů, obsahujících kofein (kávu, kakao, čaj) a smažení jídla na rostlinných olejích. A také samozřejmě v žádném případě nepijte moč, která se stala v Rusku v poslední době tak módní potravinou. Její systematické požívání otravuje mozek a způsobuje psychické poruchy.

Co tedy jíst? Jak nejlépe sestavit jídelníček pro sebe a svoje nejbližší? Je pochopitelné, že každý má svoje chutě a svoje zvyklosti ve stravování. Ale pro mě osobně se během celého mého duchovního formování stal základem komplet čtyř potravin: rýže, hub, vajec, rajčat. A k tomu jsem přidával brambory, majonézu, zelené natě, mrkev, pšeničný chléb, zavařeninu, jahody, máslo a rostlinné oleje, sýr a další. Taková dieta je sytá, dává dostatek energie pro jakoukoliv práci, včetně meditativní. Až na vyšších stupních duchovního vzestupu bylo nutné se zříci vajec; energie, kterou vydávaly, neumožňovala osvojení Příbytku Tvůrce.

A poslední rada: nepřemýšlejte nadmíru o jídle! Až se zbavíte chybného stravování, ustanovte nový «algoritmus» — a přemýšlejte o Bohu, o svojí Cestě k Němu, včetně svého sloužení Jemu. Vyvarujte se chyby, kterou mnozí dělají, když koncentrují téměř všechnu svou pozornost jen na «pravidla čisté výživy», a zapomínají přitom na to neporovnatelně více důležité.

Oblékání

Je bezpodmínečně nutné chodit se často stýkat s Bohem uprostřed živé přírody. Proto řeknu několik slov o oblečení.

První důležité pravidlo pro toho, kdo jde po duchovní Cestě je takové: snažit se nenosit syntetické oblečení, zvláště to, které bezprostředně přiléhá k pokožce. Syntetická tkanina na sobě vytváří elektrický potenciál, který škodlivě ovlivňuje energetické systémy organizmu, a také brání normální energetické výměně s okolním prostředím.

Zvláště nevhodná je syntetika při psychoenergetické práci — jak v interiéru, tak i v přírodě.

Ale zároveň nemá žádné opodstatnění, například, vyhýbat se polyetylénovým pláštěnkám do deště a gumové obuvi v mokrém počasí.

V zimě musejí být gumové holínky o dvě až tři čísla větší, nežli normální velikost obuvi, na nohu je třeba obléknout dvě až tři vlněné ponožky, a navrch na ně — aby se tak nerozdíraly — obyčejnou ponožku.

Aby nohy nemrzly, je třeba vlněné ponožky oblékat právě na bosou nohu: Vlhká vlněná látka nechladí tělo.

A to samé i s vrchním oblečením: pokud se vám stane, že silně promoknete, vyždímejte oblečení, vlněný svetr si oblečte první, všechno ostatní — navrch na něj.

Je nutné věnovat pozornost hladkosti vrchní strany podešví obuvi. Protože, pokud jsou nerovnosti pod patou, pak při delší chůzi vzniká zánět okostice patních kostí.

Nebo se také v některých druzích obuvi začíná krabatit podešev v přední části: to se shrnuje vrstva kartónu, který je tam kdoví proč vložený. V důsledku toho může být porušena činnost kloubů palců, což někdy vede k těžkým zánětům palců s otokem celého chodidla. Chceme-li takovou obuv přivést do použitelného stavu, musíme odtrhnout podešev, vytrhnout z ní vrstvu kartónu a potom znovu přilepit.

Noční spánek

Není dobré pracovat po nocích. Nejlepší ze všeho je uložit se k spánku kolem deseti hodin večer, ale ráno vstávat časněji — mezi čtvrtou a šestou hodinou ranní. To přináší nejhodnotnější noční odpočinek a zajišťuje čilost a pohyblivost vědomí. Každý den se sluší začínat duchovními cvičeními.

Je důležité se dobře vyspat, noční spánek je určen především pro biochemické očištění mozku. Když se v potřebné míře nevyspíme, pak se mozek zanítí, je to vidět jasnoviděním jako jeho zčernání.

V souvislosti s tím je třeba poznamenat, že je chyba spát v noci ve dvou na jedné posteli, která není příliš široká: pohyb těla jednoho z ležících pokaždé vyvolává narušení procesu spánku u partnera. Ve výsledku se nevyspí oba a jejich denní aktivita nedosahuje patřičné úrovně.

Je třeba spát na bioenergeticky příznivém místě. Dokonce i v hranicích jednoho bytu nebo místnosti je možné zjistit místa příznivá i nepříznivá pro spánek. Původci těch nepříznivých míst jsou především hrubé a chorobné stavy lidí, které jsou bioenergeticky uchované v materiálních předmětech. Vyrovnat takové defekty je možné meditativním působením.

Jestliže budete ignorovat daný faktor a ustelete si tam, kde vás napadne, můžete velice snadno přejmout ty nepříznivé energetické stavy, jejichž stopy tam byly zanechány někým, kdo se zde nacházel před vámi. Tak je možné získat nespavost, nebo trávit noci v hrůzyplných snech, může nám zhrubnout předtím zjemněné vědomí, nebo můžeme dokonce získat symptomy té nemoci, kterou trpěl předchozí obyvatel.

Kvůli tomu, abyste prozkoumali — pokud to bude nezbytné — svoje obydlí, nehledejte «senzibily», používající biolokační virgule a další podobné přístroje: stejně téměř žádný z nich nedokáže správně vyhodnotit ukazatele získané takovým způsobem. Správné vyšetření může provést jen ten člověk, který dosáhl úspěchů na cestě zjemnění vědomí. A nebude přitom používat žádné «přístroje»: výborně vycítí všechno sám sebou — jako čistým vědomím. Staňte se i vy co nejdříve právě takovými!

Co se týče snů: někdy můžeme mít sny, ve kterých hřešíme. To ukazuje na to, že jsme se ještě úplně nezbavili neřestí. Je radno ještě jednou pozorně zapracovat — prostřednictvím mechanizmu pokání — na svých «slabých místech».

Medicína, zdraví a osud

Ve vztahu lidí k medicíně je někdy možné pozorovat dva krajně protichůdné přístupy.

Jedni se na ni úplně spoléhají, žijí «na tabletkách», při každé nevolnosti volají lékaře a potřebují «nemocenskou». Oni sami nechtějí vynaložit ani nejmenší úsilí a začít vést zdravější způsob života, aby se vyléčili. Ačkoliv většina nemocí snadno odejde — stačí jenom změnit způsob stravování, přestat kouřit a opíjet se, začít s regulací svojí emocionální sféry.

Druhá krajnost, vlastní obvykle neofytům (nováčkům ve víře), je pokus o úplné zřeknutí se služeb medicíny, a obvykle spoléhání na různé «všeléky» typu hladovění, chození bosky, zaujetí tou či onou monodietou. Takové «všeléky» nejsou pro začátek špatné, ačkoliv, pochopitelně, nejsou dostatečné pro dosahování jakýchkoliv duchovních výsledků.

Ale jiná «neofytská» nadšení se mohou projevit katastroficky. Například — vydatné pití moči vede k otravě mozku, rozumové degradaci a psychickým onemocněním [9].

Nebo je to nadšení pro každodenní vydatné klystýry, které narušují normální trofiku (funkci nervových vláken zajišťujících výživu a látkovou výměnu tkání,

pozn. překl.) organizmu: vždyť právě v tlustém střevě dochází ke vstřebávání některých vitamínů a dalších potřebných složek potravy.

Do té samé skupiny «dětských nemocí levice» je možné zařadit objevení «nepřítele člověka číslo jedna» tu soli, tu cukru, tu chleba, tu dokonce kyslíku…

… Naše nemoci je možné rozdělit na tři skupiny.

Ty první vznikají přirozeně v důsledku fyzického opotřebování těla (například — postupné zvyšování kazivosti zubů v závislosti na věku), také z normální nezkušenosti při dosahování něčeho nového, z přepracování atd.

Druhá skupina nemocí je vyvolávána našimi neřestmi, například vášní k jedům (alkohol, tabák a další), obžerným «zabíjeným» stravováním, životem v rozzlobeném odsuzování, rozčilování, nenávisti — místo lásky a klidu.

Třetí skupinou jsou nemoci jako následek základní hygienické a náboženské nevědomosti. Například — neexistence správného náboženského směřování, kdy se do centra pozornosti «věřících» dostávají démoni, čarodějové a «vampýři» — ale vůbec ne Bůh. Lidé o nich přemýšlejí — a tímhle způsobem si je k sobě přitahují, slaďují se s nimi — a ne s Bohem. A to vede k masovým onemocněním schizofrenií mezi členy takových sekt.

Nemocemi druhé a třetí skupiny nám Bůh ukazuje, že nejsme v právu, snaží se nás přimět ke hledání správných řešení.

A tak jednou z našich tragických chyb může také být to, že nepamatujeme na přibližující se smrt našeho so-

učasného těla. Vždyť smrt může přijít velice brzy, nikdo neví přesně — kdy. A ona přináší konec všem iluzím o tom, že možná, někdy potom…, až půjdu do důchodu…

Vždyť po opuštění těla už není možné dosáhnout zásadních změn sama sebe a svého postavení v mnohorozměrném prostoru, musíme čekat na příští vtělení s osudem, který jsme si přichystali v tomto životě. Bůh takovým lidem — těm, kteří by měli vynakládat duchovní úsilí, ale nedělají to, — dává například rakovinu, aby člověku připomněla jeho smrt.

Konkrétními mechanizmy, které vyvolávají nemoci, mohou být i genetické faktory, poškození plodu, otravy, «zabíjená» a nevyvážená výživa, činnost mikrobů, virů, informační přetížení a přepracování, nesprávná životní zaměření, energetická znečištění čaker a meridiánů, ale také posednutí (přivtělení, usídlení v těle) duchů různé úrovně rozvoje — jak těžce nemorálních lidí, tak i zvířat a dokonce i rostlin. Tohle všechno vede k velmi rozmanitým nemocem: psychickým, onkologickým, nebo jednoduše k zánětům a bolestem «nejasného původu».

Všechny tyto nemoci vznikají v našich tělech nebo duších jako výsledek kombinace dvou vůlí: vůle samotného člověka a vůle Boha. Ony všechny jsou realizacemi našich osudů.

Osud každého z nás se skládá jakoby ze dvou proplétajících se linií: «vrozené» a získané v tomto životě.

Například, pokud se dítě narodí s těmi či oněmi defekty těla nebo je obdrží v raném věku, — je to jeho «vrozený» osud, to znamená, ztížení života v důsledku velmi vážných chyb v předchozím vtělení.

Jak dítě dorůstá, objevuje se u něho schopnost přijímat eticky důležitá řešení. Na jejich základě se formuje nová linie osudu už v tomto pozemském životě. A ta začíná postupně převládat, a potom i dominovat nad «vrozenou» linií.

To znamená, že nepříznivý osud může být úplně změněn, pokud se dostaneme na pravou cestu svého rozvoje.

A naopak, výborný osud může být «zašlapán do bláta» našimi vlastními etickými chybami.

Vždyť osud není nějaký mechanický zákon, stanovený například «hvězdami» a «planetami», jak ujišťují astrologové. Osud — to je bezprostřední vedení každého z nás po životní cestě Bohem — Nejvyšším Vědomím, disponujícím Všudypřítomností, Všemohoucností, absolutní Láskou, Moudrostí a Sílou. On vede každého z nás k Sobě, do Sebe. Pokud jdeme správně, povzbuzuje nás blažeností, ale pokud scházíme s Přímé Cesty k Němu — On nám na to poukazuje tím, že nám nějakým způsobem dělá bolest. Všechno je velmi jednoduché.

A není nutné si stěžovat na «špatné životní podmínky». Vždyť Cesta k Němu vůbec není procházka ani výlet dopravním prostředkem. Ale přeměňování sebe jako vědomí. Je to zejména vnitřní práce na sobě samém.

Cestu k Sobě Bůh popsal prostřednictvím Avatára Bábadžího vyjádřením: "«Pravda — Prostota — Láska — Zničení nižšího «já» kvůli splynutí s Vyšším «Já»."

Zde je v krátkosti vyloženo veškeré Boží Učení. Všechny ostatní znalosti a ponaučení jsou jenom objasňováním této formulace.

Bůh od nás chce právě Moudrost: bez ní je těžké jít touto Cestou. Jedním z našich úkolů je prostudování stavby a fungování vlastního těla a péče o něj. Až se to naučíme, můžeme se potom starat o druhé lidi a přitom je obohacovat svou zkušeností.

… Zaslechl jsem mínění, že například syfilis je možné léčit jakýmisi komplexy ásan hathajógy, nebo že vůbec jakoukoliv nemoc je třeba léčit jenom modlitbou, a že vůbec není dobré se léčit, samo to přejde, ať organizmus upevňuje svoji odolnost, a od jakýchkoli léků, prý, pochází jenom škoda.

Ale pokud nemocný syfilidou dělá ásany, nemoc sice přechází, ale do dalšího stádia svého rozvoje. Třísku také nikoho nenapadne vytahovat modlitbou: vytahuje ji nehty, jehlou, pinzetou. A život v těle jsme vůbec nedostali proto, abychom byli nemocní a utráceli na to energii a drahocenný čas. Byl nám dán proto, abychom v sobě aktivně rozvíjeli Božské vlastnosti — Lásku, Moudrost a Sílu.

Můj názor je takový, že jakoukoliv nemoc je nutné léčit okamžitě a komplexně, všemi dostupnými prostředky a nenechat ji rozvinout.

Dokonce, i jestli se do ruky zadřela tříska, bude vhodné zamyslet se: byla ta práce, kterou jsem dělal, skutečně potřebná, nebo neopustil jsem v tom momentě stav lásky a klidu? Ale příliš dlouho o tom přemýšlet s třískou v ruce nemá smysl. Třísku je nutné rychle vytáhnout a ještě můžeme ranku potřít jódovou tinkturou.

To samé — i při chřipce, angíně, rýmě. Ony mohou být poukazováním na nějaké chyby. Například právě na ztrátu klidu nebo na stýkání s nevhodnými lidmi. Ale

jakmile uděláme příslušné závěry, je nejvhodnější zasaženou sliznici natřít roztokem hypermanganu, heřmánkovou mastí nebo výluhem, antivirovou Oxolinovou mastí, udělat ozáření «křemíkovou» lampou, pít čaje ze šípků, kopřiv, chvojí. Pomůže i pročištění příslušných čaker a meridiánů a očištění «kokonu».

Právě tak postupujeme i v případě složitějších onemocnění, při kterých je nutný zásah lékařů specialistů. Ani při rakovině nemá smysl odmítat operaci navrhovanou lékaři. Jenom je nezbytné důrazně usilovat o vyjasnění její příčiny a nápravu svých chyb.

Mimochodem, současný Mesiáš Satja Sai, disponující neomezenou schopností konat zázraky, který vyléčil spoustu nemocných — osobně přítomných i na dálku — z hlediska pohledu materialistů těmi nejneuvěřitelnějšími způsoby, — se ještě k tomu stará o stavbu obyčejných nemocnic, dokonce i na území vlastního ášramu.

Vždyť zdravotničtí pracovníci i pacienti se musejí rozvíjet a zdokonalovat na Cestě k Bohu vzájemným kontaktem jednoho s druhým. A zázračné uzdravení je třeba si zasloužit, jinak není k užitku.

… Každý dobrý pán nebo paní domu (domácnosti) by měli mít doma — nejen pro sebe, ale i pro hosty — komplet nejzákladnějších léků: obvazy, vatu, jódovou tinkturu, heřmánek, propolis, Ftalazol, Analgin, Oxolinovou mast, Menovazin, Indovazin, šalvěj a další.

A něco z toho je dobré brát s sebou i na výlety do přírody, zvláště skupinové.

Například Ftalazol pomůže při zánětu střev, šalvěj při zánětu jícnu nebo žaludku. Menovazinem můžeme nejen natírat bolavé svaly, ale pokud ho padesátinásob-

ně rozředíme vodou, — můžeme ho kapat do nosu při rýmě nebo do očí při zánětu spojivek, po desetinásobném zředění nám výborně poslouží jako kloktadlo při angíně. Potření Indovazinem a pevné stažení oteklých kloubů nohou obvazem, dovoluje jít dál po jejich namožení nebo podvrtnutí. Výborné hojivé účinky má propolis.

Stát se specialistou v «domácí» medicíně je dobré pro každého: ulehčí si tím život, a může pomáhat v těžkostech i druhým. Tohle jsou také lekce Moudrosti.

… Výživa «zabíjenou» stravou, což je v současné době dost dobře ověřeno statisticky, tak jako kouření a alkoholizmus, prudce zvyšuje riziko onemocnění rakovinou. Ti, kteří se stravují «nezabíjeně», rakovinou neonemocní.

Naopak, dokonce už jen samotné zřeknutí se «zabíjeného» stravování stačí, aby se rychle zlepšilo zdraví: mizí žaludeční a střevní onemocnění, zvýšený krevní tlak, různé projevy podagry atd.

V Rusku se do roku 1917 shromažďovaly zkušenosti úspěšného léčení různých nemocí a závislostí na alkoholu a tabáku «nezabíjenou» stravou. Šířilo se také etické hnutí za mravnost ve stravování [5,20,28,39-40,52,55,57,59], jedním z jeho iniciátorů byl ruský spisovatel Lev Nikolajevič Tolstoj, prokletý vládnoucí církví za «volnomyšlenkářství»…

*** * ***

Lidé, kteří se vydají na opravdovou religiózní Cestu, se rychle zbavují spousty nemocí, dokonce i rakoviny. U

mne se v různých letech učily desítky nemocných rakovinou, byli mezi nimi dokonce už «neoperabilní», to znamená ti, které medicína odvrhla jako beznadějné. Všichni se vyléčili, když přijali správnou duchovní orientaci a začali reálně usilovat o zdokonalování sama sebe.

Dodávám, že přirozeně, ne každá religiozita zachraňuje před nemocemi. To ilustruje vůbec se nemenšící počet nemocných mezi členy masových náboženských sekt.

A ty sekty, kde kultivují mystický strach místo lásky, — se stávají ohnisky a semeništi psychických onemocnění.

Existují také sekty, které používají psychedelika a alkohol, a to je neslučitelné jak s duchovní Cestou, tak i jednoduše se zdravím.

Ještě jedna ze současných «módních» vášní je pít moč — pije-li se mnoho a dlouho — vede to k otravě mozku a … k ještě většímu úpadku rozumových schopností.

Je velmi dobré pochopit, že všechny naše nemoci jsou výsledkem našich etických chyb nebo hlouposti. Za veškerou naší bolestí je třeba vidět vychovávající Ruku Lásky Boha, Který nám jejím prostřednictvím poukazuje na něco, co musíme na sobě změnit.

Nemoci mohou přicházet například jako následky kouření, alkoholizmu, výživy těly zvířat, ale neupozorňoval nás na to Bůh? A pokud tomu žehnají vůdcové vaší sekty — nepřišel už čas odvrátit se od nich a obrátit se k Božímu vedení?

Nemoci vznikají i z lidské lenosti: třeba z lehavého a sedavého způsobu života. Také z ignorování nezbytnosti otužování organizmu. Nebo proto, že jsme zapomněli na to, že se k nám s každým dnem přibližuje smrt těla a v souvislosti s tím je nezbytné uskutečňovat duchovní úsilí — abychom to stihli. Příkladem, který jsme už posuzovali, je rakovina, kterou dostáváme proto, aby nás upozornila na přibližování smrti, aby toto přibližování udělala více citelným, více zjevným. A pokud člověk tohle upozornění přijímá a probouzí se — rakovina odchází.

Nemoci mají i léčitelé, oni je «stahují na sebe» z pacientů: pokud pospíchají vyléčit tělo — místo toho, aby začali vyléčením duše, to znamená odstraňováním etických příčin, vyvolávajících nemoc. A veškeré tyto příčiny můžeme zařadit do tří skupin: a) nepřítomnost směřování k Bohu (nebo nesprávné směřování), b) nepřítomnost lásky a c) nevědomost.

Uvedu jen jeden ze spousty možných příkladů. Jednou mě pozvaly k sobě domů dvě dámy: matka s dospělou dcerou. Posadili jsme se v kuchyni k pití čaje. A na plotně vedle se přitom vařilo v hrnci něčí tělo. Dlouho vyprávěly o svých nemocech… Potom jsem se jich zeptal na lásku — konkrétně na lásku ke zvířatům. Obě dvě začaly «vrkat» o tom, jak je velice milují… Nadzvedl jsem pokličku hrnce a zeptal se: «milujete» — hlavně jako polévku? Nebo pečené — také?…

Zvláště strašný — jako příčina onemocnění je chronický hněv včetně emocí odsuzování někoho, nevraživosti, nenávisti. Všechno tohle nejen vede do pekla, ale ničí také zdraví. Těmito nemocemi nás Bůh upozorňuje,

abychom se vzpamatovali, dokud není pozdě. Vždyť přece různé tabletky a valeriánské kapky před peklem nezachrání: Bůh po nás chce etická řešení a reálnou změnu sama sebe.

A tak, když nám Bůh dává některé nemoci, vyzývá nás tím k tomu, abychom prostudovali základní fyziologii svého těla, abychom poznali příčiny alespoň těch nejběžnějších zdravotních potíží.

Například, kombinace velkého množství bílkovinného nebo tučného jídla se sladkými pokrmy vede k «nadýmání» břicha: vydatné tvorbě plynů ve střevech.

Nebo: ohřívání nebo smažení jídla na tekutých rostlinných olejích, na rozdíl od másla (ze smetany), je škodlivé, může způsobit onemocnění jater. Protože «nenasycené» mastné kyseliny, ze kterých se skládají tekuté oleje, se při zahřívání snadno okysličují a přitom vytvářejí škodlivé látky.

Nebo: není dobré nosit oblečení ze syntetických tkanin, přiléhající k pokožce, — dokonce ani tehdy, když vypadá krásně a «nosí je všichni». Protože právě to narušuje bioenergetické procesy v tělesných tkáních.

Nebo: je nutné si nejen čistit zuby kartáčkem, ale pročišťovat si od zbytků jídla i mezery mezi zuby — například, tenkým plíškem. A také je nutné si někdy, a v případě potřeby systematicky, masírovat dásně, lehce stlačovat všechny mezery mezi kořeny zubů: směrem od čelisti ke žvýkací části zubu. Protože pokud se tam dostává při žvýkání jídlo — vzniká parodontóza, kterou obvykle hned nezjistíme: až když začne bolet, nebo nám někdo poukáže na nepříjemný zápach z úst. Vždyť přece přechovávání jakéhokoliv ohniska infekce v těle otravu-

je celý organizmus prostřednictvím proudění krve. A parodontóza se může stát příčinou onemocnění i na jiných místech (například zánět nosních dutin, krku, očí atd.).

Zdůrazňuji, že zubní kazy a záněty dásní (parodontitidy neboli parodontózy) se často stávají příčinou zánětů spojivek. A ty záněty spojivek, které nejsou vyvolány spadnutím do očí zrnek písku, prachu nebo jinými zjevnými příčinami, mohou sloužit jako signál k tomu, abychom se obrátili na stomatologa.

«Mezi lidmi» koluje spousta hloupých a škodlivých názorů ve vztahu ke zdraví.

Například: pokud naskočí «puchýřek» na rtu, je to — nachlazení a «nic hrozného». Ale ve skutečnosti je to vysoce nakažlivý virus oparu (herpesu), nebo jindy — zasažení rtu trichomoniázou. V obou případech není možné se líbat, je třeba se léčit.

Nebo: při ženských bolestech v oblasti vaječníků říkají: nastydla se, je třeba to zahřát. A přikládají ohřívač nebo obalují šálou. Ale tohle můžou být neškodné «ovulační» bolesti, spojené s normálním a přirozeným prasknutím vaječného míšku, — pak je všechno v pořádku a «nahřívat» není třeba. Anebo to také může být zánět vyvolaný mikroby, a pak je nutné se seriózně léčit antibiotiky (konkrétně současnými cefalosporiny).

Příčinou chronických zánětů vejcovodů a vaječníků mohou být také bioenergetická poškození sexuálními kontakty s energeticky hrubými partnery, a také nošení syntetického spodního prádla.

Nebo: hemoroidy se objasňují způsobem života s nedostatkem pohybu, i když jejich příčina je v tom, že

se v konečníku hromadí drobné kousky obsahu střev a otírají se o stěny konečníku při chůzi; v důsledku toho vzniká zánět sliznice konečníku zahrnující cévní stěny. Profylaxe — dbát na čistotu konečníku, a při drobných příznacích zánětu ho mazat antibakteriálními mastmi.

Nebo: není možné otěhotnět v jiných dnech, kromě několika uprostřed cyklu. Ale ve skutečnosti pravděpodobnost početí ve všechny ostatní dny nemizí, jenom se zmenšuje.

Nebo: oslabení pohlavních funkcí mužů je třeba léčit kávou a masem. Ale ve skutečnosti je v takových případech nutné vyloučit jedno i druhé. A pomoci může především korekce svých emocí a ustanovení hlubokého vnitřního klidu. A to přichází při správném směřování po duchovní Cestě.

Nebo: «neofytské» heslo: «Nebudu používat žádné léky!». To není znak moudrosti. Spíše — naopak.

Ale my nemáme čas být nemocní! A také nemá smysl dávat svoje tělo «k sežrání» mikrobům. Tím by trpělo neporovnatelně více, nežli přiměřeným léčením léky.

A jednou jsem byl ohromen tvrzením třicetileté ženy, staršího trenéra, absolventky tělovýchovného institutu — že nejlepším prostředkem proti početí, který jí «vždy zaručeně pomáhá», je… vymočit se po pohlavním aktu…

Nevěděla, jaký je rozdíl mezi její vlastní dělohou a močovým měchýřem!

Nedokázal jsem tehdy ani protestovat, radši jsem mlčel. Jak by bylo možné posuzovat natolik «složitou» tématiku s takovou ženou…?!

Ale po letech se moje známá, zdravotní sestra, vůbec nerozesmála a dokonce ani nepodivila. «Ale vždyť v naší zemi tak smýšlí velice mnoho žen, s takovým názorem jsem se setkala velice často!» — řekla úplně vážně…

Mimochodem, proč nedocházelo k otěhotněním u zmiňované ženy, která velmi milovala nová sexuální dobrodružství? Nejvíce ze všeho byl příčinou chronický zánět vejcovodů, zasažených jednou z venerických infekcí…

… Bůh po nás chce moudrost. A ta se získává prostřednictví poznatků o všem, konkrétně také, o mechanizmu našich těl, o nebezpečích, které mu hrozí, způsobech, jak se takovým nebezpečím vyhnout a způsobech léčení nemocí.

Doporučuji každému, aby si opatřil «Příručku praktického lékaře» a alespoň jednou ji přečetl celou. Je pochopitelné, že tím nezískáme medicínské vzdělání a ani to nenahradí pomoc lékařů specialistů. Ale budeme mít alespoň představu o mnohotvárnosti možných onemocnění: od pohlavních a plísňových — až k psychickým. A pak se už dokážeme snadněji orientovat mezi nebezpečími, které na nás číhají, a můžeme se jim snadněji vyhnout.

Například, několikrát ke mně přišli na návštěvu hosté s plísňovým onemocněním nohou — a bez jakýchkoliv výčitek svědomí a studu si obouvali moje domácí pantofle…

Nebo: pohlavní nemoci neofytů v nich nevzbuzují žádné zvláštní obavy: domnívají se, že takové nemoci mohou mí jen «ti druzí» — «neduchovní», a mě to — «úplně jednoduše», «hned přejde»…

Přijměte, pokud chcete, takovouhle radu: lepší je nebýt nemocný, ale pokud jste už onemocněli, — pak se začněte léčit najednou komplexně všemi dostupnými prostředky: analýzou příčin nemoci a pokáním, meditativními a bioenergetickými technikami, podpůrnými prostředky zvyšujícími odolnost organizmu (vitamíny, horké koupele, ultrafialové ozařování «křemíkovou» lampou, otužování atd.) plus specifické lékařské preparáty a další prostředky, které může doporučit lékař specialista.

Mimochodem, jednou z úrovní profylaxe mnohých nemocí a zabezpečení dobrého psychického stavu je každodenní mytí celého těla mýdlem. A pro úspěšnou duchovní práci — je to prostě nezbytné.

Zapamatujme si: zdraví se dosahuje na duchovní Cestě! A po duchovní Cestě se lépe jde těm, kdo jsou zdraví!

Práce v materiálním světě

Pro každého člověka, dokonce, i když ještě nedorostl k pochopení náboženských pravd, jsou ve vztahu k jeho práci podstatné dva principy. Je to slušnost, a snaživost naučit se toho co nejvíce. Druhý princip má na mysli nejen usilování o učení, ale dost častou změnu uplatňování svojí práce, změnu pracovních míst. Na každé nové místo v takovém případě už přicházíme obohaceni zku-

šenostmi práce na všech předchozích místech. To významně obohacuje životní zkušenost, intelektuálně rozvíjí a vytváří objektivní předpoklad pro uctivý vztah ze strany druhých lidí.

Ale u religiózního člověka vztah k vlastní práci předpokládá ještě serióznější přístup. A jmenovitě on se musí dívat na svoji sociální aktivitu — jako na službu Bohu.

To se nazývá karmajógou. Karmajóga je cesta zdokonalování sama sebe prostřednictvím pomoci Bohu v Jeho Evoluci. Konkrétně se to projevuje v různorodé pomoci druhým lidem — pomoci v tom, co je jim skutečně prospěšné, včetně duchovní pomoci.

Přitom se musíme přičiňovat sloužit zejména svými vyššími schopnostmi. A také musíme usilovat o ovládnutí stále vyšších dovedností, potřebných pro svoje sloužení. [10,18]

Osobní hmotná zainteresovanost je při takovém vztahu k práci odsunuta na vzdálené místo. Vždyť taková služba je vyjádřením a projevením svojí lásky k Bohu a k lidem. Bylo by správné prodávat svoji lásku za peníze?

Krišna o tom říkal toto: «Hleďte na práci, a ne na výhodu z ní!… Nešťastni jsou ti, kteří činí — kvůli odměně za svoji činnost!» [10,18] (Bhagavadgíta, kapitola 2:47,49).

Avšak karmajóga vůbec není princip bezplatné práce. Ale karmajogín se živí «zbytky svých přinášených obětí», jak to obrazně vysvětloval Krišna [10,18] (Bhagavadgíta, kapitola 3:13).

Ostatně i ti, kterým je pomoc prokazována, nesmějí zapomínat, že jejich pomocník také musí za něco nakupovat jídlo, něčím platit za dopravu, bydlení a další. Připomeňme si slova Ježíše Krista pro tento případ: «Dělník je hoden svého pokrmu» (Mt 10:10), «Dělník je hoden své mzdy» (L 10:7). A — ještě závažnější slova Krišny z Bhagavadgíty: «Zloděj je ten, kdo na obdržené dary neodpovídá dary vlastními» [10,18] (Bhagavadgíta, kapitola 3:12).

Prostřednictvím intenzívního duchovního hledání a ne jinak, než sloužením podle principů karmajógy — v sobě člověk rozvíjí Lásku, Moudrost a Sílu.

… O Lásce jsme už hodně mluvili, pohovoříme si teď o Moudrosti — vlastnosti, bez které není možné se stát dokonalými, není možné dojít ke Splynutí s Bohem.

Moudrost je znalost toho ze všeho nejdůležitějšího: jaký je On — Bůh, co je to člověk, co je to Evoluce Vesmírného Vědomí. Je to také — znalost různorodosti duší, umění rozlišovat lidi podle jejich vlastností, schopností, možností podle psychogenetické vyspělosti. Je to také — znalost Přímé Cesty k Dokonalosti a rozličných variant odchýlení od ní. Je to — znalost toho, jak je možné pomoci v Evoluci každému člověku, stanovit pro něj jemu dostupnou formu duchovní pomoci.

Moudrost se získává teoretickým výzkumem a praktickou zkušeností. To první spočívá v prostudování instrukcí, které Bůh nejednou dával vtěleným lidem, a také v poznávání zkušeností lidských hledání a bloudění na Cestě k Němu. Ale praktické znalosti člověk obdrží prozkoumáváním sebe i Boha na duchovní Cestě, a také v procesu duchovního sloužení a v duchovní tvorbě.

Duchovní služba

Cestu k Bohu není možné projít bez duchovní pomoci druhým lidem. V procesu Evoluce je to objektivně nezbytné, protože to zvyšuje počet zasvěcených do duchovních poznatků. Také to rozvíjí samotného pomáhajícího, dává mu to konkrétní lekce psychologie. Vždyť na proces duchovního rozvoje je možné nahlížet jako na učení se «na Boha». A právě Bůh je nejdokonalejší Psycholog, Dušíznalec.

Na duchovní Cestě, tak jako na vojně, se nejintenzívněji projevuje a je katastrofická pro spoustu lidí, tupost některých «náčelníků», a naopak sebeobětující moudré hrdinství jiných, které mnohým přináší spásu.

V těchto bitvách se aktivizují lidské emoce, vychází najevo zbabělost, která mnohé malověrce připravuje o rozum, zostřují se projevy jak dalších špatných, tak i vysoce kladných duševních vlastností.

«Charakter vojína», opravdového duchovního bojovníka, se zakaluje odrážením útoků závistivců a agresívních hlupáků.

Nepřipoutanosti k lidem učí zrady bývalých «nejlepších kamarádů».

Tím, že přináší spásu druhým, kteří jdou s ním, za ním, — bojovník rozvíjí sám sebe, pěstuje v sobě — v bitvách před tváří Boha — Lásku, Moudrost a Sílu, postupně takovým způsobem získává Božskost.

V čem musí spočívat počáteční duchovní pomoc druhým lidem? Za prvé — ve formování jejich správné

představy o Bohu a o cestě k Němu. Za druhé — ve výuce regulování svojí emocionální sféry.

A intelektuálně a eticky důstojné lidi je možné učit i meditativním technikám.

Ale předtím, nežli přistoupíme k seriózní meditativní práci, bude radno, aby si každý žák očistil tělo od energetických nečistot. Ze znečištěného a v důsledku toho nemocného těla je výstup do jemných eonů, k Bohu, nemožný.

Začínat s ezoterickými praktikami není možné jinak, než s adepty, kteří se zřekli «zabíjené» stavy a spotřeby alkoholu, tabáku a dalších podobných jedů a důvěrného kontaktu (včetně sexuálního) s energeticky hrubými lidmi.

Žáci si musejí před sebe postavit jako svůj prvotní a nejaktuálnější úkol upevňování se v lásce a klidu.

A ty, kteří v procesu této práce scházejí z cesty a nedosahují úspěchů, — ty je radno z vyučování odstranit: kvůli jejich osobnímu blahu. Protože jedny a ty samé psychické techniky, mohou vést ty, kteří se zjemňují a pěstují sami sebe jako lásku, — k Bohu, a ty, kteří jdou jinak, — do pekla, vyrábějí z nich ďábly.

To poslední jsem mnohokrát pozoroval v různých městech a zemích, kam pronikly metody, vypracované s mojí spoluúčastí. Někteří instruktoři — kvůli penězům, slávě nebo jednoduše ze zločinné nezodpovědnosti — začali vyučovat psychoenergetické techniky všechny, kdo si to přáli, bez pečlivého výběru. To vedlo k osobním neštěstím, a v jednom případě dokonce k vytvoření zločinecké skupiny [9].

Ještě jsem byl kdysi tak neopatrný, že jsem ukázal překrásná *místa síly* mnohým, kteří se později ukázali toho nehodnými. A teď… na nich potkávám trénující zjevně černé mágy, kteří tam zanechávají stopy svojí energetické špíny a poskvrňují svatost těchto míst…

Ale na duchovní Cestě nemůže mít místo útisk jedněch lidí druhými. Nemám žádné právo požadovat od těch zvrhlíků, aby tam nechodili a nepěstovali ze sebe ďábly… Vždyť jim Bůh dal svobodnou vůli. A oni mají plné právo jít do pekla. Až budou žít v pekle, pak možná zatouží se z něho vysvobodit. A potom jim, možná, pomohou i moje knihy…

Jedna z nejvyšších moudrostí spočívá v tom, že do Příbytku Tvůrce není možné kohokoliv «vytáhnout». Není to potřebné pro Něho, a není to ani možné: vždyť duchovní Cesta je především kvalitativní přeměna sama sebe, a ne, řekněme, výstup na nějakou horu. A jít po této Cestě může a musí právě člověk sám, druzí mu můžou jenom ukazovat cestu.

Každý z lidí musí absolutně svobodně sám budovat své vzájemné vztahy s Bohem. Proto nejsou potřebné žádné «náboženské disciplíny» a vzájemné podřizování lidí a duchovních skupin. Každý se musí rozvíjet v souladu se svojí svobodnou vůlí, která mu byla dána Bohem. Porušování tohoto principu zkresluje harmonii Evoluce, překáží Bohu vést nás k Sobě.

Připoutanosti lživé a pravdivé

Filozofický termín «připoutanost» označuje stav silné a dlouho trvající «připevněnosti» svými indrijemi k

nějakým objektům. Mohou to být rodiče, děti, manželé, objekty sexuální náklonnosti, peníze, luxusní předměty, vysoké postavení ve společnosti, oblíbená pracovní činnost, přátelé, vlastní tělo, hazardní hry, ty či ony druhy jídla, alkoholické nápoje, tabák nebo jiné jedy…

Takže, my vidíme, že připoutanosti mohou být zjevně škodlivé, skrytě škodlivé, ale také velmi pozitivní pro určité pevně stanovené etapy vývoje člověka. Vždyť konkrétně ty poslední nás občas donucují «pohnout se» v našich životních projevech, a přitom na vysoké emocionální úrovni. Daleko horší je, když se člověk nepohybuje a žije lenivě.

Podívejme se na paralelu: automobil, loď — můžeme je řídit jenom v tom případě, pokud se pohybují vzhledem k okolnímu prostředí; ale pokud vlastní pohyb nemají, pak je krajně obtížné nebo nemožné je někam nasměrovat, otočit nebo je odtáhnout.

Je to tak i s člověkem: pokud žije aktivně — i když ještě správně nechápe smysl svého života a svůj Nejvyšší Cíl — ale jeho pohyb dovoluje Bohu vytvářet pro něho mnohé učební situace. Jenom tehdy se rozvíjí a připravuje se tím k následným duchovním vzestupům.

… V náboženské literatuře je možné se setkat s obrazem jakoby pozitivních hrdinů, kteří najednou odvrhli péči o svoje rodiny a odešli navždy do samoty, kde očekávali duchovní úspěchy. To bylo v té literatuře vyzdvihováno jako následováníhodné «odvržení připoutaností».

Ale ne, tohle není správné! Takhle odtrhávat «připoutanosti» je nejen neospravedlnitelné z pozice etiky, ale i nesmyslné. Není nutné je odtrhávat «aktem vůle»,

ale nahrazovat je. Musíme se snažit zamilovat si Boha! Je to těžké udělat najednou. Ale je třeba si před sebe postavit takový cíl a prosit Ho o pomoc. A láska k Bohu pak bude růst podle toho, jak Ho studujeme zvídavým rozumem prostřednictvím knih, duchovních besed, osobními dotazy k Němu s prosbou, aby se nám ukázal, projevil, dal pocítit Svou Lásku, přesvědčil nás prostřednictvím Zjevení… Bude to také správné pro počáteční rozmístění našich indrijí.

A potom, když začínáme pociťovat skutečnou vzájemnost lásky — pokrok vzájemných vztahů pokračuje ještě rychleji, láska se postupně přeměňuje ve vášeň, v novou připoutanost… A ta nová — pravdivá — vášnivá připoutanost postupně vytěsňuje všechny ostatní.

Já jsem svůj život prožil právě tak. Byl jsem vychován v ateistickém prostředí, a až v 27 letech jsem poprvé uslyšel o skutečné existenci Boha. Ale v těch letech mi nikdo nemohl objasnit, co se skrývá za tím slovem. Pravoslaví mi poskytlo první mystické prožitky, ale srozumitelná odpověď na to, co je to Bůh, se v něm najít nedala: ukázalo se, že Bůh Otec je tam jednoduše ztracen. I když On byl ústřední postavou Učení Ježíše Krista. Knihy mi přinesly určité rozšíření obzoru, ale v té době neexistovala ani jedna, kde by bylo všechno napsáno natolik přehledně a jednoduše, jako v té, co teď právě čtete.

Nikdy jsem neměl vtěleného Guru — duchovního Učitele, který by znal celou cestu k Bohu. Tehdy v okolí očividně žádní nebyli. A to bylo zčásti dobré. Protože přítomnost vtěleného Guru na jedné straně skutečně dovoluje rychleji a snadněji získávat vysvětlení a praktické techniky pro práci na sobě. Ale s druhé strany,

kontakt s Ním vytváří připoutanost k Němu jako k tělesné formě — a ne k Božskému Vědomí; cíl tedy v takovém případě není nejvyšší, ale přechodný, a ukazuje se, že ne všichni žáci jsou v takové situaci schopni se přeorientovat na Nejvyšší Cíl, na Vědomí Boha Otce.

Bůh tehdy najednou postavil přede mne — vědce, který už měl solidní praxi vědeckých výzkumů, — Nejvyšší Cíl: Sebe Samého v celé Vesmírné Úplnosti.

A já jsem se do Něho zamiloval.

A dál už bylo všechno velice prosté: já jsem do toho, jak se říká, «šel naplno». Šel jsem k Němu. Za mnou se vrhali další lidé — spousta lidí, střídali jeden druhého. Ale nevydrželi moji rychlost, moji usilovnost. Někdo odešel klidně, někdo se bouřil, vyžadoval «zvláštní» lásku k sobě, když ji nedostal — nenáviděl. Někdo zrazoval, dělal podlosti, někdo pomlouval, dokonce veřejně. Někdo okrádal. Našli se dokonce i ti, kdo se pokoušeli zabít moje tělo.

Ale já jsem šel dál, neohlížel jsem se, nezamilovával jsem se do lidí a nezaplétal jsem se do konfliktů, nemstil jsem se ani za podlý, krutý pokus o vraždu, i když jsem zjistil jména svých vrahů. Nedovolil jsem si zastavit se kvůli «připoutanosti» ke své «cti», k prestiži, nakonec i ke svému tělu.

Nikdy jsem neměl platící žáky, kterým bych prodával svoje vyšší znalosti. Ale měl jsem přátele, které jsem velice miloval. A dával jsem jim sebe a svoje duchovní zkušenosti, žil jsem pro ně a pro Boha. Přece jsem jim nemohl… prodávat svoji lásku za peníze! Mojí odměnou za pomoc — byly jejich úspěchy.

Velice jsem je miloval. Ale pokud odcházeli — nebyl jsem k nim «připoután», a proto jsem na ně vzápětí zapomínal.

Nikdy jsem neudělal — zcela popravdě! — ani nejmenší pokus vrátit k sobě kohokoliv, kdo ode mě odešel. Naopak, povzbuzoval jsem je k odchodu, aby nepřetížili břemeno znalostí, pro ně dosud nepřiměřené.

Jedni odcházeli, když mě přestali chápat, — Bůh přiváděl druhé, více připravené… Miloval jsem je ještě silněji, protože mě chápali lépe… Ale rovněž tak jsem se k nim nepřipoutával: měl jsem hlavní lásku — lásku k Bohu!

A jakkoliv mě závistníci, zrádcové a pomlouvači polévali špínou — ze všech sporů jsem vyšel jako vítěz: Bůh mě přijal do Sebe a já jsem se naučil s Ním splývat v Objetích Lásky. Zvítězil jsem! Nepřemohl jsem někoho jiného. Ne! Zvítězil jsem a nikomu jsem přitom nezpůsobil utrpení, zvítězil jsem sám nad sebou tím, že jsem se stal jiným: takovým, jakého potřeboval Bůh.

Zvítězil jsem, a zvu i vás ke stejnému Vítězství!

A za pomoc v dosažení Vítězství děkuji Bohu, i všem těm, kteří šli se mnou, kteří mě milovali i nenáviděli: vašim prostřednictvím mě Bůh obohacoval a korigoval moji cestu životem. Pokoj vám všem!

Boží Učení — a sektářství

Bůh, který vytvořil naši planetu a osídlil ji námi, lidmi, na nás vůbec nezapomněl. Naopak, my jsme Jeho hlavní starost, my jsme Jeho děti, které On očekává ve

Svém Domově. Vždyť právě kvůli tomu, abychom tam vešli, až tady dospějeme, bylo také vytvořeno celé Stvoření.

A Bůh nás učí dvojím způsobem: dává nám návody na to, jak je třeba žít, a poté, co nám nabídne svobodu vůle, nás učí tyto návody a instrukce vyplňovat v praxi vzájemných vztahů s ostatními bytostmi a s Ním.

To, že nám poskytuje svobodný výběr životní cesty a svobodné přijímání řešení v konkrétních situacích je Jeho moudrý záměr, který mu dovoluje zřetelně rozlišit ty, kteří se opravdově pohybují k Němu, — a ty, kteří jdou na opačnou stranu.

Máme právo se pohybovat jak na jednu, tak i na druhou stranu, a také přešlapovat na místě; ano — On nám to právo dal, a my ho můžeme využívat.

Ale pokud se pohybujeme k Němu, reálně zvyšujeme množství svého štěstí a blaženosti.

V opačném případě nás postihují nemoci, neštěstí, utrpení.

A dokonce i na zlý sen pobytu mezi sobě podobnými v ďábelském eonu máme právo. Ale je nám to třeba? Není lepší se stát pokornými a poslušnými Jeho Vůle? Vždyť On chce naše blaho a dává nám ho — stačí jen brát!

Ale proč je na Zemi tolik utrpení? Proč lidé nejdou k Němu? Proč jsou zločinnost, temnota primitivizmu a zaostalost nevědomosti právě tak charakteristické pro «věřící», jako pro ateisty?

Nemůže to být proto, že lidé, zvláště ti mocní, z důvodu své vlastní nevědomosti nebo ze ziskuchtivých

pohnutek skrývali a překrucovali jednoduché pravdy o Cestě k Bohu, Cestě ke štěstí?

Vždyť je to tak prosté — zajistit si pro sebe moc i peníze tím, že vyhlásíme sami sebe, například, prostředníkem mezi lidmi a Bohem. Stačí se jen obléci do «kněžského roucha» a slavnostně důležitě vyhlásit: hle, já jsem obdařen mocí vyprosit u Boha vaše štěstí, já jsem obdařen právem odpouštět vaše hříchy, přicházejte ke mně, plaťte, rozumí se, peníze, jinak… — budete věčně hořet v ohni pekelném!…

Tohle je typicky sektářská varianta ziskuchtivé lži.

Ještě je možné tuto lež posílit takovýmto schématem: naše církev historicky pochází přímo od Adama a Evy. Všechny ostatní církve jsou její nezákonné děti. Tak koho Bůh více miluje: Svoje zákonné dítě — nebo ty nezákonné?…

Ale ve skutečnosti Bůh miluje všechny lidské děti stejně. A bylo by možné, aby se opravdoví věřící nachytali na takovou hnusnou lež?

Nebo se v poslední době objevily sekty, prodávající za ohromné peníze «právo na obcování s Bohem»: je třeba, prý, nakreslit takový tajný znak (právě ten se také prodává) — potom Bůh bude odpovídat na vaše prosby a posílat vám a přes vás «Božskou Energii»… Jako by byl Bůh — nějaký stroj, do kterého je třeba vstrčit žeton, aby začal pracovat!… A přece spousta lidí věří téhle a dalším podobným lžím. A platí peníze!…

Ale tohle, i když je to hloupé, není přece jen tak strašné, jako když «pastýři» oblečení do velkolepých oděvů posílají adepty svých organizací — ve jménu Boha! — nenávidět, bít a zabíjet ty, kteří jim («pastýřům»)

překážejí v jejich lži. A tehdy se rozhoří hrubé přízemní vášně, vybuchuje «spravedlivý hněv»… — a celé to jejich «stádo» se ve výsledku ubírá do pekla…

Hněv a strach (zvláště strach mystický — před ďáblem, démony, čaroději, upíry — to je nezbytný atribut zastrašování a zotročování «oveček » těch nejsurovějších a nejzaostalejších sekt) — jsou to ty emoce, jejichž pěstování předurčuje lidi k peklu.

… Ale Bůh je Láska. A On přijímá k Sobě jenom ty, kteří se stali Jemu podobnými.

…Bůh nás po celý čas pořád učí jedno a to samé prostřednictvím všech Mesiášů, říká to jenom různými slovy a s různými akcenty podle různých lidí. Toto Boží Učení je Jeho Věčný Zákon (v sanskrtu tato slova zní jako *Sanatana Dharma)*. Týká se toho, abychom se soustřeďovali na Jeho poznání, Splynutí s Ním v Lásce a sloužili Mu, milovali lidi a pomáhali jim, milovali všechny tvory, rozvíjeli se a zdokonalovali sami sebe ve prospěch úplné duchovní seberealizace.

A co nám brání, abychom přijali tento zákon, a odvrátili se od všech těch, kteří tu Boží vůli překrucují?

Věčný Zákon — Sanatana Dharma

Tak tedy, sekty jsou ty náboženské spolky, které se vzdálily od pravdivého Božího Učení.

A Boží Učení k nám přišlo zejména prostřednictvím ústního nebo písemného projevu Tota-Atlanta (v Jeho následujícím vtělení Herma Trismegista), Krišny, Lao´c, Pythagora, Ježíše Krista, Muhammada, Bábadžího, Satja

Sai a dalších Božských Poslů, proroků, velkých Božích učedníků a duchovně usilujících. (Hlavní podstata jejich kázání je soustředěna v našich knihách [10,18]).

Také si můžeme vyhledat několik významných citátů ze Starého Zákona.

Ale obraťme pozornost na to, že v celé Bibli nenajdeme popis Boha Otce — hlavního Objektu doufání všech věřících. Ale jak by bylo možné směřovat v lásce k Tomu, o Kom… není nic známo? A není On právě z tohoto důvodu téměř úplně zapomenut v masových křesťanských církvích?

Ale v Bhagavadgítě je o Něm a o Cestě k Němu řečeno mnoho. Potíž je jen v tom, že Bhagavadgítu v minulosti do ruštiny přeložili takoví lidé, kteří ji sami úplně nechápali. Hodnověrný překlad by přece mohli udělat jenom ti, kdo sami uskutečnili ve svém životě celé Krišnovo Učení.

Bůh po dobu celé historie lidstva na Zemi učí lidi jednomu a tomu samému: jak rozvíjet sama sebe při usilování k Božské Dokonalosti, ke Splynutí s Ním. Ale lidé časem to nejdůležitější v konkrétním Učení, které jim bylo dáno, zapomínají, jindy v něm zase cosi překrucují do protikladu, a začínají nenávidět druhé lidi, kteří překroutili Učení trochu jinak [6].

Proto musí Bůh znova a znova vtělovat Částice Sebe do lidských těl nebo říkat všechno znovu prostřednictvím nových proroků — kteří se pokoušejí aktuálně oživit Sanatana Dharmu. Ale lidem je vlastní přijímat Jeho Posly jako nepřátele svojí «pravé víry», vysmívat se Jim, zabíjet Je.

V současnosti tak na Zemi hlásá čisté Božské Učení Avatar Satja Sai. (Jeho Učení je soustředěno v knize [10]).

Podstatu Učení Satja Sai, tak jako i Učení všech dalších Božských Učitelů, lze v krátkosti shrnout v následujícím:

Hlavní cíl jakéhokoliv člověka je Splynutí sama sebe — jako rozvinutého vědomí — s Vědomím Boha. Chceme-li to realizovat, musíme prostudovat sebe i Boha jako mnohorozměrné jevy, poznat Příbytek Tvůrce a přemístit se vědomím do něho.

Abychom to mohli uskutečnit, musíme se připravit duchovními praktikami — takovými, jako jsou pránájámy, techniky pratjáhary a meditativní tréninky.

Ale žádné tréninky nepřinesou užitek, pokud člověk nemá silnou víru a usilování k Tvůrci, a také rozvinutou schopnost Lásky. Láska je funkcí duchovního srdce a je ji třeba rozvíjet prostřednictvím vzájemných vztahů s lidmi a druhými vtělenými bytostmi.

Základní principy jsou tyto: soucit se všemi a sloužení všem podle principů karmajógy. Karmajóga také je i praktickým uskutečňováním lásky k Bohu a k lidem, je to také i nejlepší způsob rozvíjení sama sebe. Jenom samotná víra bez aktivní služby je vírou mrtvou.

Víru je také třeba v sobě pěstovat neustálým pamatováním na Boha; oporou při tom může být čtení příslušné literatury, náboženské besedy, bohoslužby s opěvováním Pána atd.

Všechny základní principy vztahů s druhými lidmi a dalšími bytostmi jsou shrnuty v jediném krátkém přikázání Vjásy:

«Všem pomáhej (ve všem dobrém), nikdy nikoho neurážej (neubližuj mu)!».

Satja Sai poskytuje detailní rozšifrování tohoto přikázání použitelné ve spoustě konkrétních pozemských situací.

On učí, že v životě každého člověka existují dva hlavní mezníky: Bůh — jako Cíl, a smrt těla — jako hranice našich možností stát se lepšími.

Zapamatujme si to! A odvrhněme všechny malichernosti, všechno zbytečné ze své Cesty a věnujme se jenom přímému naplňování smyslu svých životů!

Prostřednictvím toho dosáhneme osvobození od pout karmy, od nemocí, od nutnosti nových dalších návratů do světa utrpení; prostřednictvím toho dosáhneme věčného Splynutí s nejvyšším Milovaným!

Komentáře k Pataňdžaliho schématu

Základní etapy vzestupu k duchovním výšinám, ke Splynutí s Prvotním Vědomím, vyznačil již v dávné minulosti indický riši Pataňdžali.

Vyčlenil 8 hlavních stupňů takového vzestupu: jama — nijama — ásana — pránájáma — pratjáhára — dhárana — dhjána — samádhi.

Ale protože jsou první dva z vyjmenovaných stupňů totožné a v praxi se osvojují zároveň, je rozumné je

sjednotit do jednoho — a mluvit o sedmistupňové «oktávě».

Prohlédněme si ty stupně.

Jama a nijama

Tyto termíny se překládají jako «úsilí a uvolnění» nebo «napětí a klid». Uvedený stupeň zahrnuje osvojení hlavních etických a psychohygienických pravidel života duchovního hledače.

První pravidlo se nazývá ahimsá — nepůsobení škody. Mluvíme o snaze, pokud možno, nepůsobit jakoukoliv škodu všem živým bytostem — ve skutcích, slovech, myšlenkách i emocích.

To zahrnuje konkrétně i výše probíraná pravidla eticky správného stravování, a, což je neméně důležité, vyloučení hrubých emocí, spojených se špatnými myšlenkami a často doprovázených hrubými slovy a činy.

Naše etické chyby, včetně zločinu, mohou být způsobeny nevědomostí, nevychovaností, nepochopením uspořádání Světa a svého místa a role v Něm, nebo také připouštěním takových emocí jako je zloba, odsuzování, žárlivost, urážlivost, úzkost, zoufalství atd., které jsou projevy nemorálně «vyšinutého» individuálního «já».

Na duchovní cestě je jedním z nejdůležitějších úkolů zničení individuálního nižšího «já» prostřednictvím splynutí s univerzálním Vyšším «Já» Tvůrce. Práce v tomto směru začíná bojem se všemi nemorálními projevy svého «já», především — v emocionálních reakcích.

Důležitou metodou v této práci je pokání: upřímné litování vykonaných etických chyb — s mentální analýzou příslušných situací a nacházením jejich správných rozřešení.

Mnozí nechápou, co to je princip neodsuzování. Odsouzení je konkrétně emoce, jedna z forem hněvu. Vůbec to není intelektuální analýza, není to objevování a posuzování něčích chyb. Analýza je nezbytná: umožňuje naučit se neopakovat cizí chyby. Ale musí se vykonávat bez emocí hněvu v jakékoli jeho variantě.

Emoce jsou stavy vědomí. Jsou vyzařovány za hranice těla a vytvářejí při tom energetické prostředí pro okolní lidi a další bytosti.

Lidé žijící v hrubých emocionálních stavech vytvářejí ničivé, choroboplodné životní prostředí pro své okolí, stýkání s nimi může vyvolávat těžké energetické poruchy a nemoci, zvláště u dětí.

Ale ti, kteří žijí ve stavech jemné lásky — uzdravují, naplňují a zušlechťují všechny kolem svých těl, léčí už jenom pouhou svou přítomností. A čím silnější je jejich láska a mohutnější vědomí — tím větší prostor kolem naplňují — až do planetárních rozměrů.

Úplné osvojení kontroly svojí emocionální sféry duchovní hledač dosahuje až prací se svými čakrami a dalšími energostrukturami a poté prostřednictvím sjednocení sebe (jako vědomí) s Vědomím Božským. Ale vynakládat úsilí je dobré už od samého začátku Cesty.

Druhým pravidlem jamy je satja — upřímnost, čistota, pravdivost.

Avšak existují případy, kdy nemůžeme říci pravdu, abychom někomu neuškodili. Tehdy je nejlepší mlčet nebo se vyhnout odpovědi…

Pokud přece zalžeme, stáváme se hříšníky před Bohem a rukojmími své lži před lidmi, protože se potom musíme obávat odhalení, žijeme v úzkosti, a ne ve stavu stabilního a čistého klidu.

Třetí pravidlo — astéja — zřeknutí se snahy o vlastnění cizích věcí. My musíme beze zbytku směřovat k poznání Boha. Ale usilování o vlastnění materiálních věcí, ještě k tomu cizích, — to je úplné zvrácení pravdivého zaměření vědomí, ještě k tomu spojené s působením škody druhým lidem.

Čtvrté pravidlo — aparigraha — osvobození od zbytných (ne nezbytných) věcí, které jenom odvádějí pozornost od toho nejdůležitějšího: od směřování ke Splynutí s Tvůrcem.

Páté pravidlo — Brahmačarja, což znamená «následování Cestou Bráhmana (Svatého Ducha)». Tím se rozumí odřeknutí se vlastních «pozemských» přání (kromě základního zabezpečení potřeb těla) a přesměrování své pozornosti na Boha, na Jeho hledání rozumem, a poté i rozvinutým vědomím.

Toto pravidlo má na mysli opravdové zřeknutí se hledání pozemské slávy a hromadění věcí neužitečných ve světě Bráhmanu, a zřeknutí se zkrášlování svého těla.

Někteří lidé si vykládají pravidlo Brahmačarji pouze jako celibát (pohlavní zdrženlivost). Ale to je příliš úzké pojetí, a ani to vůbec není nutné při konkrétně duchovním vztahu k sexu. Naopak, celibát může vést i k prostatizmu (adenomu prostaty) u mužů, a k energetickému

«uvadání» žen, a k «okorání» vědomí u obou pohlaví. A jednoduše vůbec nezpůsobuje pokrok na duchovní Cestě. Ve skutečnosti není důležité zdržení se sexu, ale odřeknutí se nadměrné záliby v něm a sexuálních styků s neadekvátními partnery.

Šesté pravidlo — šauča — dodržování čistoty těla. Zde je nejdůležitější pokud možno každodenní mytí celého těla mýdlem v teplé nebo horké vodě. To očišťuje pokožku od nánosů potních solí, které narušují normální funkci celého organizmu. Připomeňme si ty pocity, které vznikají po dobrém umytí těla, pokud jsme se předtím dlouho nemyli! A takový komfortní pocit je možné a nutné si pro sebe vytvářet každý den, když se budeme mýt po ránu.

K šauče také patří čištění zubů atp.

Existují i speciální léčebné techniky šauči: takové, jako promývání nosu a nosohltanu nasáváním slané vody nosem. Dělat to trvale nemá smysl. Ale tento výborný prostředek pomáhá tomu, kdo to potřebuje — zbavit se chronické rýmy.

Sedmé pravidlo — mitahara — čisté stravování. O tom už se podrobně mluvilo výše. Zde podotýkám jenom to, že jídlo se má požívat v příznivých emocionálních podmínkách, ne na pozadí konfliktních rozhovorů, zuřivých hádek, ne v přítomnosti zlých, rozzlobených lidí.

Pro harmonizaci nálady je možné před trapézou provádět meditaci.

Například, výborná k tomuto účelu je pravoslavná modlitba-meditace «Králi Nebeský».

Osmé pravidlo — santóša — trvalé udržování pozitivního emocionálního rozpoložení. Pokud pociťujeme přítomnost Pána a svůj život naprosto zasvěcujeme Jemu, pokud nejsme ziskuchtiví v našich skutcích, pokud víme, že na nás nepřetržitě dohlíží On, vede nás, učí, Sám nám vytváří učební těžkosti a Sám také pomáhá nacházet řešení problémů, — proč bychom neměli žít v neustálé radosti?

«Ty — děláš svoji práci, Já — řídím události», — tak učil On kdysi autora této knihy [9].

Deváté pravidlo — svadhjána — filozofické úvahy, besedy, čtení, napomáhající úplnému pochopení smyslu svého života a Cesty k Dokonalosti.

«Zaměř svůj rozum na Mně…» — tak vymezil Krišna první kroky člověka na Cestě k Bohu [10,18].

Desáté pravidlo — tapas — jakékoliv sebeomezování a donucování se kvůli boji se svými neřestmi. Tapas učí, konkrétně, duchovní disciplíně, následování principu «je třeba!» — místo «chci!».

Jedenácté pravidlo — Íšvarapránidhána — pociťování prostoupenosti všeho jsoucího Božským Vědomím (Íšvarou), pociťování Jeho neustálé přítomnosti vně i uvnitř mého i jiných těl, a také předmětů, pociťování Jeho jako Učitele a Svědka všeho, konajícího mnou a zacházejícího se mnou.

A ještě čtyři velmi důležitá pravidla:

— kšama — trpělivost k těm, kdo smýšlejí jinak, nežli já,

— daja — milosrdenství, dobrota,

— ardžava — prostota, nepřítomnost povýšenosti,

— hri — pokorná moudrost, nepřítomnost a) samolibosti, hrdosti na svoje reálné úspěchy a b) domýšlivosti — samochvály za svoje domnělé přednosti.

Ásana

Slovo «ásana» označuje (v daném kontextu) pozici, stabilní polohu těla. Mluvíme o speciálních technikách práce s tělem, připravujícím adepta k následným stupňům duchovní práce. Systémy ásan a dalších cvičení této úrovně jsou sloučeny pod obecným názvem «hathajóga». Přinášejí nám první návyky cílené koncentrace a rozvíjejí na počáteční úrovni energosystémy organizmu.

Učit se ásany je radno až po prostudování a přijetí předešlého stupně. Protože pokud je například hathajóga praktikována na podkladě «zabíjené» stravy, pak dochází ke zhrubnutí energetiky, narůstání hrubé síly, a to zavádí z pravé Cesty na opačnou stranu.

Ásany je nejlepší cvičit brzy ráno — asi od čtyř až pěti hodin.

Každé cvičení je bezpodmínečně nutné zakončovat šavásanou — hlubokou relaxací těla a mysli vleže na zádech, trvající kolem dvaceti minut. Pokud to nebudeme dělat — mohou se dostavit zdravotní poruchy, takové jako zhoršení zraku, stavy neklidu, nespavost atd.

V rámcích hathajógy je kategoricky zapovězeno pokoušet se cokoliv provádět s energií kundalíní: mohlo by to vést k těžkým poruchám zdraví — jak fyzického, tak i psychického. Práce s kundalíní je úkol stupně buddhi-jógy. «Zvedání» kundalíní je přípustné až po

pečlivém pročištění a rozvinutí všech čaker a základních meridiánů.

Musíme také chápat, že hathajóga je teprve přípravnou etapou k vlastní cestě jógy, a proto zasvěcovat jí život a považovat to za nějaký významný úspěch, není seriózní. Seriózní vzestup může zajistit pouze práce s duchovním srdcem v rámcích rádžajógy a poté buddhijógy.

Pránajáma

Práce s energiemi v hranicích těla a energetického «kokonu», který ho obklopuje, je úkol rádžajógy. Jednou z jejích metod je pránájáma, což se překládá jako «práce s energií».

Někdy je tento termín naprosto nesprávně chápán jako «dechová cvičení». To je důsledek ateistických bludů. Ve skutečnosti se při pránájámách přemísťuje konkrétně energie vědomí, ale může se to provádět — kvůli pohodlí — do taktu s dýchacími pohyby.

Při pránájámách přemísťovanou část vědomí přeměňujeme v bílé tekoucí *světlo*. Tímto *světlem* se uvnitř těla smývají všechna ohniska bioenergetických znečištění a poruch. Ve výsledku dochází k obecnému ozdravění a odstranění nejrůznějších nemocí. Také samotné vědomí se přeměňuje v čilou, aktivní sílu.

Pratjáhára

Slovo «pratjáhára» označuje «odstranění indrijí z objektů materiálního světa». Pratjáhára je stupeň, na kterém se adept učí ovládat «chapadla» vědomí. To ote-

vírá možnost k ovládnutí *vidění* v jemných a nejjemnějších vrstvách mnohorozměrného prostoru, učí vycházet do nich ze svého materiálního obalu, «zabydlovat se» v nich, přivykat si na jejich jemnost, něžnost a čistotu.

Pojem «indrijí» existuje jenom v indické duchovní kultuře. Evropané s jejich povrchními, popletenými a degradovanými náboženskými představami obvykle takové poznatky nechápou. V překladech z indických jazyků dokonce nahrazují slovo «indrije» slovem «pocity», zbaveným svého původního významu, a tímto způsobem úplně smetají ze stolu celý obrovský metodologický význam pochopení pratjáhára a principů práce na tomto stupni.

Vždyť co je to «kontrola pocitů» (tak Evropané překládají termín «pratjáhára»)? Z pohledu omezence slovo «pocity» pochází od «rozcitlivět se», to znamená «rozplakat se». V obecném jazyce se toto slovo také používá místo slova «pociťování» («pocit» chladu, hladu, velkého významu toho, co se děje atd.) a «emocí» («pocit» strachu, pocit radosti).

Ale pro vzdělaného člověka jsou «pocity» funkcemi smyslových orgánů — zraku, čichu a dalších. Ale i tohle ještě nejsou všechny indrije. Protože k indrijím patří ještě i rozum.

Rovněž je zásadní, že obraz «chapadel», obsažený ve slově «indrije», dává už sám od sebe hluboké pochopení činnosti rozumu a vědomí a jejich řízení.

Základní znalosti o práci s indrijemi vyložil Krišna v Bhagavadgítě [10,18]. Mluvil o indrijích zraku, sluchu, čichu, hmatu, proprioreceptce, a také rozumu. A skutečně: koncentrace pozornosti prostřednictvím jakéhokoliv

smyslového orgánu — na nějakém objektu se podobá vysunutí chapadla z těla na tento objekt. Když koncentraci přemísťujeme na druhý objekt, oddělujeme a přemísťujeme svojí indriji.

Je možné prozkoumávat, jak rozum vytváří svoje indrije, když přemýšlíme o někom nebo o něčem.

Doteky cizích indrijí pociťují lidé s rozvinutou citlivostí. V některých případech je možné cizí indrije dokonce vidět, a to znamená i působit na ně.

Člověk, jak říkal Krišna, se musí naučit zejména *zatahovat* všechny svoje indrije ze světa hmoty — podobně jako když želva do krunýře zatahuje nohy a hlavu. A potom bychom měli indrije protáhnout do Božských eonů, abychom jimi objali Boha, přitáhli se k Němu a splynuli s Ním.

O indrijích nyní stále mluví Satja Sai — současný Mesiáš. Mnohé jeho knihy byly přeloženy do ruštiny, ale ve všech byla informace o práci s indrijemi ztracena v důsledku neadekvátnosti překladů.

Ovládání indrijí není možné se naučit bez předchozího osvojení přesného přemísťování koncentrace vědomí po čakrách a hlavních meridiánech — to znamená meridiánech «mikrokosmické orbity» a středním meridiánu. Pohovoříme si o tom speciálně v jedné z následujících kapitol.

Dhárana

Dhárana je *udržování správné koncentrace*. A správná koncentrace — znamená udržení indrijí na Bohu. Ji-

nými slovy, je to reálné projevení úplného směřování člověka k Bohu, ke Splynutí s Ním.

Ale Bůh v aspektu Tvůrce nebo Svatého Ducha je ještě v tomto učednickém stádiu nedostupný pro přímé vnímání.

Pomoci částečně ukojit vášnivou lásku k Bohu může práce s Obrazem konkrétního Božského Učitele, jakým může být například Ježíš, Bábadží, nebo Satja Sai — Ten, Jehož reálný Obraz je nám podle posledního Vtělení dobře znám.

Pokud dlouho udržujeme tento Obraz tváří ve svojí anáhatě na podkladě emocí nejvyšší lásky k Němu, pak postupně nastává stav, kdy už to nejsem já, kdo se dívá na svět z anáhaty, ale dívá se On. To znamená «oživování Jidamu» (tak se nazývá takový Obraz), částečné Splynutí s Ním. Teď je možné žít ve Sjednocení s Ním, nebo, po přenesení koncentrace do čaker hlavy, se k Němu obracet ve vlastní anáhatě — jako k Rádci, Učiteli.

A tohle není iluze, ale reálné vstoupení Božského Učitele do Jeho Obrazu vytvořeného praktikujícím. On se může stát i Instruktorem v meditaci, On povede oddaného a milujícího učedníka skrz Svoje Vědomí — do Příbytku Vesmírného Vědomí Tvůrce.

«Pokud si dokážete představit ve svém vědomí úplně zřetelně Tvář Učitele — pak se můžete (přenést)… vědomím do Jeho Vědomí a jakoby konat Jeho Silou. Ale pro to je nutné vidět Tvář Učitele zřetelně do nejmenších podrobností, aby se Zobrazení nechvělo, nedeformovalo a neměnilo obrysy, což se často stává. Ale jestli se cvičením soustřeďování podaří získat trvanlivé

Zobrazení Učitele, můžeme tímto úspěchem přinést velký užitek sobě, svým nejbližším i svojí práci.» [2]

«Mohou se vás zeptat, jak se projevuje zahájení cesty sloužení? Určitě bude prvním příznakem — oproštění od minulosti a úplné zaměření na budoucnost. Druhým příznakem bude uvědomění si ve (svém) srdci Učitele, ne proto, že je to «tak třeba», ale protože to jinak nejde. Třetím příznakem bude odvržení strachu, protože ozbrojený Vládcem je nezranitelný. Čtvrtým bude neodsuzování, protože zaměřený na budoucnost nemá čas zabývat se odpadky včerejšího dne. Pátým bude zaplnění veškerého času prací pro budoucnost. Šestým bude radost sloužení a poskytnutí sebe celého ve prospěch světu. A sedmým, bude duchovní usilování k dalekým světům, jako cesta souzená.» [2]

Pokud se práce s Jidamem hned nedaří, podstatnou pomoc poskytnou tréninky ve vytváření obrazných představ. Mohou to být obrazy napomáhající rozvoji čaker, ponoření do blažených obrazů kontaktů se živou přírodou atp.

Správnému duchovnímu rozvoji budou napomáhat jenom obrazy přeplněné vyzařováním harmonie, radosti, jemnosti, blaženosti.

Jako metodická podpora mohou také posloužit odpovídající umělecká díla malířství, hudby, umělecké fotografie atp.

Dhjána

Dhjána je stupeň meditačních tréninků, vedoucích k Samádhi.

Meditace je práce vědomí, zaměřená na jeho rozvíjení na cestě k Dokonalosti, ke Splynutí s Tvůrcem. Meditace se praktikuje na třech stupních projednávaného schématu.

Na stupni dhárana se adept konkrétně učí rozlévat vědomím v nejjemnějším a nejkrásnějším ze světa hmoty. Takovým slaďováním se upevňuje v guně sattva.

A prostřednictvím práce s Božským Jidamem se může pojednou dotknout Projevu Božského Vědomí, a tak poznat Samádhi.

Na stupni dhjána je práce zaměřena na růst a zvětšování vědomí, na získávání síly v jemnosti.

A na dalším stupni bude úsilí zaměřeno na vzájemnou součinnost individuálního vědomí s Vědomím Vesmírného Boha a Splynutí s Ním v Jeho Bezmeznosti.

V rámcích dhjány je nejefektivnější meditativní práce na *místech síly* — pro člověka energeticky významných okrscích zemského povrchu. Ze spousty takových míst musíme vybrat ta, která způsobují rozšiřování vědomí v nejjemnějších eonech. Správně vybraná návaznost takových míst zabezpečuje snadnost a jednoduchost řešení složitějších úloh správné «krystalizace» — kvantitativního růstu vědomí.

K tomuto účelu je možno využívat sportovní zátěž na podkladě speciálních meditativních technik, «morževanije» (potápění v ledové vodě), «meditativní běh».

Strukturou organizmu, odpovědnou za meditaci, je spodní «bublina vnímání» (termín Juana Matuse; viz [10], jehož hlavní podstatou je čakra anáhata, energetic-

ky vyživovaná spodním dantianem (komplexem třech spodních čaker).

Od samého začátku meditativních tréninků až do úplného vítězství ve Splynutí s Prvotním Vědomím je třeba neustále pamatovat na to, že nejdůležitější přednost člověka spočívá v jeho rozvinutém duchovním srdci. Právě jím se člověk zpočátku slévá s Bohem a právě ono musíme proto ze všech sil udržovat v čistotě a rozvíjet.

Všechno, co bylo výše řečeno, umožňuje tato slova přijmout ne jako krásnou metaforu, ale jako zcela konkrétní poznatky, jako praktický návod k činnosti.

Uvažované stupně žebří

ku duchovního vzestupu jsou vyznačeny konkrétně pro to, abychom se zpočátku naučili umisťovat vědomí úplně do pročištěné anáhaty, poté zajistit růst anáhaty uvnitř těla, a potom i za jeho hranicemi v rozměrech «kokonu», potom Země, a potom i za jejími hranicemi ve vyšších eonech.

Tak pěstujeme sami sebe jako Lásku.

Bůh je Láska, proto je možné s Ním splynout, jenom pokud se také staneme Velikou Láskou, Velikou Duší (Mahátmou), sestávající z Lásky!

A jiná varianta rozvíjení sama sebe k Božskosti, kromě principiálních stupňů, které jsme teď prozkoumali, neexistuje.

Samádhi

Tento stupeň v sobě zahrnuje vyšší úroveň duchovních úspěchů: od prvních Samádhi — až ke Splynutí s Prvotním Vědomím a Absolutnem.

Vědomí adepta, které bylo připraveno prací v předešlém stupni, se stává způsobilým ke *kontaktu* s Vědomím Boha ve vyšších eonech. Taková první *dotýkání* poskytují intenzívní novost *blaženosti,* která je označována termínem Samádhi [10,18].

Na rozdíl od Samádhi, je Nirvána dostatečně stabilní *Splynutí* s Božským Vědomím — se ztrátou pociťování lokalizovaného «já». Termín «Nirvána» označuje «shoření», to znamená zničení svojí individuality — prostřednictvím Splynutí s Bohem v aspektech Svatého Ducha nebo Tvůrce. A to se ve skutečnosti také děje.

V Bhagavadgítě Krišna mluví o Samádhi, a o dvou principiálních stupních Nirvány: Nirváně v Bráhmanu (Svatém Duchu) a Nirváně v Íšvarovi (Tvůrci).

Ale v Indii začali termín «Nirvána» časem široce používat buddhisté, a poté byl «vytlačen» hinduisty z Indie — spolu s buddhizmem. Místo něho začaly hinduistické školy rozšiřovat význam termínu «Samádhi» tím, že k němu přidávaly různé přívlastky. Tato komplexní slova začaly používat — přičemž v různých významech — různé školy, termín se od toho «rozplynul», ztratil ohraničenost. Proto má smysl vrátit se ke zcela zřetelné terminologii, zavedené do duchovní kultury Bohem v osobě Krišny.

Takže, abychom přešli od Samádhi (Blaženosti Dotýkání) k Nirváně (Splynutí), je třeba mít dostatečně

velké a silné individuální vědomí, rozvinuté předchozími tréninky. A ještě k tomu musí být stabilní v Božské zjemnělosti.

Pokud jsou tyto podmínky splněny, pak zbývá jenom najít vchod do potřebného eonu, vejít do něho — a rozplynout se v jeho Vědomí metodou «totální reciprocity», kterou je nutné se také předem naučit.

Ale daný úkol v sobě zahrnuje nejen meditativní návyky, ale i etickou přípravu: zničení svého nižšího «já» všemi prostředky, usilování o jeho nahrazení «já» kolektivním, a poté i všeobecným «Já», to znamená Paramátmanem.

Jenom tak se člověk může stát zúčastněným v neohraničené Božské Síle.

«Máme … — rezervoár nevyčerpatelné psychické energie!» [2], — říká Bůh.

Ale «pokud vyložíme podmínky a ustanovení jógy, počet zájemců o připojení nebude vůbec tak velký. Zjištění, že by se museli odříci sobectví, je pro ně strašné…» [2].

… Vyšší eony Absolutna si praktikující osvojuje postupně. Aby bylo možné začít s osvojením dalšího eonu, je nutné dlouho, někdy roky, hromadit sílu vědomí — abychom byli schopní do něho proniknout a udržet se v něm. To se nevztahuje na ty lidi, kteří došli k těmto hranicím ještě v předchozím vtělení a zachovali si od té doby ještě nezbytnou sílu vědomí a zjemnělost.

Čakry a meridiány

Čakry mají formu více či méně pravidelných kulových ploch; jen vrchní čakra sahasrára je vertikálně zploštělá a podobná ležícímu disku.

Čakry nemají, jak o tom někdy píšou, vnitřní struktury podobné kvítku lotosu; to je fantazie. I když cvičení s dočasnými obrazy kvítků v čakrách, a dokonce i pociťování jejich jemné vůně v nich, je velmi dobrý trénink.

Čakry také nemají uvnitř sebe trvalý nátěr té či oné barvy a ani ho mít nemají. To je také jenom módní fantazie. A pokusy o umělé dodání barvy čakrám v souladu se škálou barev duhy — to je přímé a vážné poškozování sebe nebo žáků.

Musíme se snažit maximálně vyčistit dutiny čaker od všech obsahů, které jsou ve své energetické charakteristice hrubější, nežli něžně bílá barva s nepatrně zlatějantarovým odstínem. Právě to je cesta k poznání Átmanu, Boha. Ale úmyslná fixace v čakrách jiných barev znamená jejich nalaďování na hrubější režimy práce, což adepty mrzačí a uzavírá jim cestu k Dokonalosti.

Do vyčištěných čaker je dobré vpouštět ranní sluneční světlo a vůně květů.

Do anáhaty je také možné povolat obraz milovaného Božského Učitele, učit se dívat na svět Jeho očima, žádat Ho o rady…

Na pročišťování anáhaty, a poté i ostatních čaker, mi Bůh kdysi daroval velmi efektivní techniku: cvičení s tetraedrem (čtyřstěnem). Pokud je ještě doplněna speciálními zvukovými vibracemi, specifickými pro každou

čakru zvlášť (mantrami), pak se za pár měsíců tréninků čakry přeměňují na struktury, zářící něžností a čistotou.

Práce s tetraedrem, s jidamem, na rozvoji dalších čaker atd. — to je už ta seriózní úroveň práce, na kterou není záhodno pouštět všechny žadatele.

V žádném případě není radno poskytovat taková cvičení těm, kdo nepřešli naplno a navždy — z etických důvodů — na «nezabíjenou» stravu nebo nedosahují úspěchů ve zjemňování vědomí.

Jinak ty samé techniky nepřinesou efekt zjemnění a vyčištění — ale naopak, budou fixovat a posilovat energetickou hrubost. To je cesta na opačnou stranu od Boha.

Uvedená energetická práce je také neslučitelná s požíváním alkoholu, dokonce i jako kvasu, kumysu a průmyslově vyráběného kefíru. Příčina je v tom, že vytvářené jemné struktury organizmu se v takových případech rozpadají, a to vede k těžkým onemocněním. Ti, kteří k takové práci přistoupili, si musejí alkohol odříci navždy.

Tyto tréninky také zvyšují citlivost praktikujících k energetickým vlivům druhých lidí, k informacím, které mohou přinášet duchové nízké úrovně rozvoje. Existuje proto nebezpečí, že ti, kteří ještě intelektuálně a eticky nedozráli, nedokážou adekvátně reagovat na takové vlivy, zvláště v reálně nebo domněle hrozivých situacích.

Z tohoto důvodu není vhodné, aby se takovou prací zabývali ti, kteří ještě nedosáhli věku dvaceti let. Ale i mezi dospělými — je určena jen nemnohým.

Psychoenergetické tréninky, vedoucí k vysokým stupňům zjemňování vědomí a — následně — k pociťování jeho «obnaženosti», nemohou v žádném případě nabývat masového charakteru. K nim mohou být připuštěni pouze vybraní. A ostatní lidé mají možnost zvyšovat svůj intelektuální a energetický potenciál v podmínkách exoterické duchovní práce na sobě: v získávání nových znalostí, ve sloužení druhým, v upevňování své víry.

* * *

Čaker máme sedm. Někdy je v literatuře uváděn jiný počet, ale to je vyvoláno nedorozuměními. Například se k čakrám mohou připočítávat jiné energetické orgány nebo také energostruktury uměle vytvářené v těle nebo dokonce za jeho hranicemi.

Také existují chybné názory na lokalizaci čaker. Například, v řadě nekompetentních vydání literatury je anáhata situována do oblasti žaludku, a manipúra «posunuta» k pupku.

Ve skutečnosti jsou čakry rozmístěny takto:

Sahasrára je čakra podobající se ležícímu disku, nacházející se pod temenní kostí. Její průměr je kolem 12 cm, výška kolem 4 cm. Je to oblast polokoulí předního mozku.

Ádžňa je mohutná čakra, nacházející se ve středu hlavy. Prostorově jí odpovídají centrální části mozku.

Višuddha je čakra rozkládající se ve spodní polovině krku a na úrovni klíčních kostí.

Anáhata je čakra hrudní části trupu, nacházející se na úrovni mezi klíčními kostmi a «sluneční pletení».

Manipúra je čakra vrchní poloviny břicha.

Svádhistána je čakra spodní poloviny břicha.

Muládhara je čakra, rozkládající se ve spodní části pánve mezi kostrčí a stydkou kostí.

Stupeň rozvoje jednotlivých čaker odpovídá psychologickým zvláštnostem konkrétního člověka. A tak je pozorováno při dobře rozvinuté:

sahasráře — výrazná schopnost «strategického» myšlení, to znamená, myšlenkového uchopení veškeré situace vcelku «jediným pohledem», «seshora», což takovým lidem umožňuje být široce myslícími vedoucími;

ádžně — schopnost «taktického» myšlení, dovolující úspěšně se vypořádat s řešením «úzkých», «dílčích» otázek ve vědě, výrobě, každodenním životě;

višuddze — schopnost estetického vnímání: dobří umělci, hudebníci a další vyznavači umění jsou lidé s dobře rozvinutou višuddhou;

anáhatě — schopnost emocionální lásky (lásky ne «z rozumu», ale «ze srdce»);

manipúře — schopnost energického jednání; ale často se také projevuje sklon k dominanci emocí rozzlobenosti a dalších projevů hněvu;

svádhistáně — dobře projevená reprodukční funkce;

muládhaře — psychická stabilita v rozmanitých životních situacích.

* * *

Etapa práce, následující po pročištění a rozvoji čaker (podrobněji o tom budeme mluvit v následných kapitolách), je etapa uvedení do pořádku hlavních meridiánů organizmu. Jsou to meridiány vstupující do «mikrokosmické dráhy», a dále *střední meridián*

Po pročištěné «mikrokosmické dráze» může být energie dvou spodních čaker zpočátku zvedána páteřními kanály, převedena meridiány hlavy na přední stranu těla *předním meridiánem*, táhnoucím se jako zploštělá hadice po trupu zepředu. To se nazývá obíháním energie po «mikrokosmické dráze», přináší to silný pozitivní emocionální efekt a také «přepálí» v *předním meridiánu* hrubé energie organizmu a dopomůže k jeho dalšímu pročištění a ozdravění.

***Střední meridián* je široký kanál (jeho průměr odpovídá průměru čaker, rozvinutých na úrovni rádžajógy). Spojuje celý «sloup» čaker.**

Jeho význam je mimořádně velký, protože umožňuje sjednotit všechny čakry v jednotný komplex jako prostornou chodbu. Práce s ním také umožňuje provést «krystalizaci» vědomí do objemu celého těla v jemných úrovních, ve kterých existuje tento meridián.

Vyčištění *středního meridiánu* a jeho stěn dovoluje uskutečnit další ozdravění těla.

A na nejvyšších etapách práce bude tato struktura nezbytná pro práci s kundalíní.

Práce se *středním meridiánem* se může provádět na speciálních energeticky významných okrscích zemského

povrchu (*místech síly),* a nebo za pomoci bezprostřední spoluúčasti kompetentního instruktora.

Následující principiální etapou práce je vyvedení vědomí do energetického «kokonu», obklopujícího tělo, vyčištění «kokonu» a «krystalizace» vědomí teď už v jeho objemu.

Potom musí být rozpoznána rozdělenost «kokonu» na dvě «bubliny vnímání»: vrchní a spodní. Vrchní zahrnuje tři vrchní čakry, spodní — čtyři spodní. Termín «bubliny vnímání» vznikl po zdařilé asociaci s plovacími měchýři některých druhů ryb, které nemají měchýře přirostlé k páteři, ale volně uloženy v těle.

Ze své vrchní «bubliny vnímání» vnímáme převážně svět hmotných předmětů, ze spodní — nehmotné světy.

Meditační tréninky

Meditace je jedním z hlavních způsobů rozvíjení sebe jako vědomí a jedinečnou možností poznání Boha a Splynutí s Ním.

Existují čtyři hlavní směry meditativních tréninků: a) zjemňování vědomí, b) jeho zvětšování, c) přenášení koncentrace vědomí v mezích jednoho eonu, ale také do druhých eonů, d) osvojení technik splynutí individuálního vědomí s Vědomím Božským.

Obecně můžeme Celou Cestu k Splynutí s Prvotním Vědomím vyjádřit překvapivě jednoduchým schématem:

— osvojení funkcí vlastního duchovního srdce uvnitř svého těla,

— jeho postupné «pěstování» do rozměrů srovnatelných s velikostí naší planety,

— souběžné osvojování stále jemnějších a jemnějších eonů mnohorozměrného Vesmíru

— a Splynutí sebe (jako duchovního srdce) s Tvůrcem v Jeho Příbytku.

Z hlediska uvedených znalostí, se stává zřejmým, co konkrétně musíme v sobě pěstovat, a co — u sebe odstraňovat.

Musíme sami sebe pěstovat jako moudrou, silnou, zjemnělou Lásku.

Musíme sami sebe očistit od všeho toho, co není Láska: od hrubosti, hněvu a egocentrizmu ve všech jejich nespočetných projevech, včetně emocí odsuzování, žárlivosti, chamtivosti, závisti, násilnosti, egoistické sexuální žádostivosti (chtíče).

Zásadní etapou rozvíjení duchovního srdce se může stát jeho rozšiřování, «rozlévání» v průzračném ranním tichu na otevřených přírodních místech v krajině (například na mořském břehu, ve stepi, v polích, na vrcholcích kopců nebo hor).

Takové meditace lásky je možné trénovat v průběhu celého roku, bezpodmínečně v době denního světla. Ale zvlášť úspěšně je možné se v tom zdokonalovat na jaře, kdy nám jarní jásání přírody dává správnou emoční náladu a daruje nám svoji sílu — sílu emoce LÁSKY.

A poté — těm, kdo si osvojili, co bylo řečeno, — začíná těžká meditativní práce na zaplňování sebou — jako duchovním srdcem — všech jemnějších eonů mnoho-

rozměrného prostoru. Posledním z nich bude Příbytek Tvůrce.

*** * ***

Satja Sai [64] říká:

«Úkolem meditativní práce je odstranění iluzí, že Bůh a podstata každého člověka, jakož i podstata celého materiálního světa, jsou rozdílné.

Správná meditace je splynutí všech myšlenek a indrijí s Bohem.

Hodnotné plody meditací vznikají, když všechna jednání vyplývají z Vědomí Boha, a ne z rozumu člověka.

Splynutí s Absolutnem znamená odstranění závoje nevědomosti, což je iluze duální existence — jako protiklad Jednotnému Absolutnu.

Absolutní, projevené v částečném, je možné pozorovat v životě Avatara.»

Ujišťuji vás o tom, že všechno tohle je reálné!

Místa síly

Značné urychlení meditačního rozvoje vědomí je možné získat na speciálních *místech síly*.

Tento termín byl zaveden mexickým indiánem Juanem Matusem, jehož pracovní zkušenosti popsal Carlos Castaneda (podrobně viz v [10]). Označují se tak zvláštní místa s energetikou, která se v působení na člověka značně odlišuje od okolí.

Podle vyvolávaného působení na lidi se *místa síly* dělí na pozitivní a negativní.

Negativní *místa síly* mohou nalaďovat na zlobu, stesk, hrůzu, úzkost, pocit nepochopitelného nepohodlí, opilého «výpadku mysli» atp. Pobyt na nich může vyvolávat nemoci, zhrubnutí vědomí, dokonce i smrt, zvláště pokud se na nich ubytujeme.

Dobře si pamatuji na jedno takové dost velké místo na západ od Magnitogorsku, v blízkosti Uralského horského hřebenu. Jeli jsme přes něj automobilem po dost rovné silnici, po jejíž obou stranách byly vidět nesčetné náhrobní kříže — tak tam, podle tradice, označují místa automobilových havárií se smrtelnými následky. Moji společníci, obyvatelé Magnitogorsku, mi vysvětlili, že je pro všechny záhadou — proč právě tady, na rovné, hladké silnici, a vůbec ne v horské krajině, umírá tolik řidičů a jejich spolujezdců.

Tohle místo vyvolávalo ten stav, který přichází, pokud «přebereme» alkoholu, a nádavkem si ještě zakouříme. Pro toho, kdo to někdy vyzkoušel — je snadné si představit, co se dělo s unaveným řidičem, zvláště v noci ve sněhu nebo v dešti.

Na tom *místě síly* byla i osada — celá šedivá a ponurá, lidi a zvířata nebylo vidět. Už zdálky jsem určil «epicentrum». Nacházelo se právě uprostřed osady. Když jsme k ní přijeli blíže, uviděli jsme tam několik rozbořených opuštěných domů: všichni lidé v nich patrně umírali, nikdo nedokázal žít…

Je pochopitelné, že jsem chtěl pomoci všem těm ubožákům. Ale jak jim to říci? Kdo uvěří?

Místa síly **nemusí být bezpodmínečně tak velká. Mohou mít kilometry, stovky metrů i jeden metr. Někdy, například, prochází takový energetický sloup metr silný skrz všechna poschodí mnohaposchoďového domu…**

Malá negativní *místa síly* v obytných domech se mi někdy podařilo navždy odstranit. Jindy — ne.

Vymezování *míst síly* za pomoci «přístrojů» — biolokačních virgulí nebo kyvadel je neperspektivní. Úplnou charakteristiku *míst síly* — jak podle jejich kvantitativních, tak i podle kvalitativních rysů, je možné získat jen, pokud je pociťujeme osobně: sami sebou jako vědomím. Ale naučit se tomu je možné, jenom pokud jdeme duchovní Cestou — zjemněním sebe a získáním snadné pohyblivosti v přemisťování vědomí po celé škále *jemnosti — hrubosti*

To, co bylo řečeno, se vztahuje i na pozitivní *místa síly*. A ta jsou tak překrásná!

Mohou poskytovat etalony (vzory) jemnosti, určovat vědomí tu či onu formu, ale ještě k tomu tu formu i naplňovat svojí energií.

Mohou léčit různé nemoci, promývat těla vodotrysky léčivé energie nebo jednoduše vlévat svůj přebytek léčivé síly, přiměřený pro ten či jiný orgán.

Mohou dokonce převádět do stavu «nejá» — do stavu, který není možné vysvětlit slovy, je možné ho jenom ukázat, ale je přesto nezbytný…

Mohou příznivě působit na pronikání do nejvyšších eonů, napomáhat poznání Átmanu, mohou být zami-

lovanými místy Božských Učitelů pro Jejich setkávání s důstojnými učedníky…

Po těchto Svatých Místech můžou chodit lidé, a nevšimnout si jich. Ale ekolog mnohorozměrného prostoru, ten je přece duchovně usilující, duchovní hledač, — proto se je musí naučit vyhledávat a používat.

Bábadžího formulace

Už jsme probrali celou duchovní Cestu člověka v termínech Pataňdžaliho schématu. Abychom se neopakovali, pohovoříme si o tom samém analyzováním formulace duchovního rozvoje, navrhované Avatarem Bábadžím [9,10,18,19,60]. Tato formulace je taková:

Pravda — Prostota — Láska — Karmajóga (Sloužení) — Zničení svého nižšího «já» kvůli splynutí s «Já» Boha.

*** * ***

Příchod Posla Boha Otce, Ježíše Krista, v těle na Zemi, byl nejednou předpovídán židovskými proroky. Ale Ježíš přišel — a jen malá část židů Ho uznala za Krista; právě ti se stali prvními učedníky a šiřiteli nového Božího Učení pro tuto oblast Země. Ale oficiální synagoga stejně Ježíše za Posla Boha Otce neuznala a… už téměř dva tisíce let od té doby čeká na jiného Krista…

Stejný fenomén se projevil celkem nedávno: ve všech masových organizacích, které se nazývají křesťanskými, — také nezpozorovali Boha, zjeveného před lidmi v lidském těle!

Sám Ježíš Kristus předpověděl: «Až uvidíte Toho, Který není zrozen z ženy, — padněte k zemi a uctívejte Ho: On je váš Otec» (Tomášovo Evangelium, 16; viz [30]). Ale v roce 1970 přišel na Zemi právě tak Avatar Bábadží — a «křesťané» Ho nepoznali.

A nyní působí na Zemi ještě jeden Avatar — Satja Sai, znovu káže jedno a to samé Jednotné Učení Boha Otce — a opět Ho neuznávají hierarchové ani jedné z masových církví!

Bůh se stal «Konkurencí» pro spoustu náboženských organizací: vždyť On může «přetáhnout k sobě» jejich «ovečky». A kdo bude pak vydržovat všechny ty, kterým dává obživu církev? Proto, například, někdo straší svoje farníky: «Všechno, co je z Východu, je od ďábla!», «Když nezůstanete s námi — propadnete peklu!»…

Ale Ježíš Kristus se přece vtělil na «Blízkém Východě» — v Judeji. A Krišna, a Bábadží, a Satja Sai jsou také z Východu. Takže, Bůh je «z Východu»?

* * *

Bábadží je jedním z představitelů Boha Otce, Jeho Částí. Periodicky se vtěluje na Zemi — kvůli pomoci lidem — jako Avatar. Jedno z Jeho Vtělení se uskutečnilo na konci devatenáctého století, bylo popsáno Jóganandou [65]. Druhé se událo v letech 1970 až 1984 znovu v severní Indii, kde se On zjevil lidem tak, že si pro Sebe zmaterializoval okamžitě dospělé tělo a prožil v něm 14 let.

Bábadží i v současnosti, spolu s Ježíšem Kristem, Satja Sai, Krišnou a dalšími Božskými Učiteli, kteří jsou

osobnostními Projeveními Boha Otce, pomáhá důstojným Božím učedníkům — ale teď už z nevtěleného stavu.

Za svého posledního pozemského Vtělení zanechal Bábadží lidem krátkou a jasnou variantu Božího Učení, jejímž «jádrem» je právě výše uvedený stručný a vyčerpávající výčet všeho, co my, lidé, musíme dělat. To nejdůležitější pro nás teď je — správně pochopit, co stojí za těmi slovy, a potom všechno vykonat.

Pravda

Tento bod *Bábadžího formulace* má na mysli pochopení toho, co je Bůh, Evoluce Vesmírného Vědomí, jaké je moje místo v ní a co bych konkrétně měl dělat. Tohle pochopení v současnosti nemá téměř nikdo.

A tak je v Indii v současné době nejoblíbenějším «lidovým bohem» pohádkový (jinak řečeno, vylhaný) Ganéša: člověk s hlavou slona, který se zrodil jakoby na Nebesích z pohlavního styku jiných «bohů».

V «křesťanském» světě tvrdí, že náš Bůh je Ježíš Kristus, ale muslimové, prý, mají jiného, bezpochyby, lživého Boha — Alláha. Ačkoliv Alláh — to je doslovný překlad slovního spojení *Bůh Otec* do arabštiny. A právě lásku a směřování k Němu nám přikazoval Ježíš Kristus.

V současné době většina «křesťanů» ztratila jak Boha Otce, Který zaujímal hlavní místo v kázáních Ježíše, tak i LÁSKU, bez které lidé nemají šanci na sblížení s jejich Tvůrcem…

Je zapotřebí, aby se rozumný člověk sám naučil vidět rozdíl mezi opravdovým *křesťanstvím* jako *Učením*

Ježíše Krista — a na druhé straně, těmi variantami jeho chápání lidmi, které existují pod tím samým názvem. A mezi nimi je možné rozeznat stupně překroucení až do úplného převrácení, úplného «naopak».

A čím by se měli zabývat ti, kteří se považují za křesťany? Musejí se učit Učení Ježíše Krista a následovat ho!

A aby byl tento úkol ulehčen, musí být, zaprvé, Učení systematizováno podle probíraných témat [10,18] a, zadruhé, musí existovat metodologie jeho realizace.

*** * ***

Někdo si může pomyslet: autor všechny kritizuje, pravděpodobně chce sám sebe «doporučit» za «Spasitele»!

Ne, nechci «doporučit» sebe — ale Boha! Já osobně přece nepotřebuji proslulost a slávu: vždyť jsem si pro sebe vybral skromný a tichý mnišský život. Ale chci pomoci lidem. A sloužím Bohu.

…Ano, Bůh k Sobě nevede Přímou Cestou nesprávné lidi. To jsou slova z Koránu.

A Přímá Cesta k Němu — to je Cesta Lásky: lásky k lidem, všem živým bytostem, ke Stvoření i k Tvůrci. To je Cesta k Němu jako ke správně pochopenému Cíli. To je Cesta očištění sebe, jako duše, od všeho toho, co není Božské: konkrétně od hrubosti, násilnosti, libovolných forem egocentrizmu — se zaměněním egocentrizmu Bohocentrizmem. A to všechno je reálné!

Pokud byste se mohli alespoň jednou obejmout s nevtěleným Ježíšem zjeveným v lidské podobě a procítit

Jeho Božskou Lásku, Jemnost a Něžnost — ve spojení s bezmeznou Silou a Božskou moudrostí, vzniklou Splynutím s veškerým Vesmírným Vědomím nejvyššího eonu — pak byste rázem pochopili, co konkrétně v lidech oceňuje Bůh, jakými nás On chce vidět!

Ale abychom byli odměněni takovými Objetími, musíme přistoupit blíže k Němu — ne tělesně, ale v kvalitě duší.

*** * ***

Jedna z variant odpovědi na otázku: «Co je to Pravda?» je taková:

«Probíhá Evoluce v hranicích Těla Absolutna.

Naším Cílem je Tvůrce. Naším úkolem je stát se z části Absolutna — Částí Tvůrce, obohatit Ho sebou.

Kvůli tomu se musíme stát Láskou — silnou, moudrou a zjemnělou na úroveň Prvotního Vědomí.».

Prostota

Prostota je rozumně přirozený způsob života a chování, nenáročnost, absence nadřazenosti a namyšlenosti. Prostota je předpokladem Lásky. Proto je nezbytným atributem duchovně usilujících, takových, jakými nás chce vidět Bůh.

Nejlepším způsobem se prostota formuje přibližováním k živé přírodě, prostřednictvím umění slaďovat se s její harmonií. A právě tady, v samotě lesů, polí, jezer, bez namalovaných řas a rtů, bez náušnic v uších, bez elegantního syntetického oblečení nebo dokonce úplně

bez oblečení — můžeme milovat krásu Stvoření a Tvůrce, optimálně přijímat pomoc Boha a přitom se rozlévat vědomím v kráse Stvoření a ve Svatém Duchu.

Prostota je překrásná v projevech lásky k druhým lidem: v úsměvu, v družnosti, v něžnosti, v otevřenosti k přátelům.

Jenom je třeba mít všude cit pro přiměřenost. Tak například, pokud budete chodit nazí mezi lidmi, kteří vás nechápou a propagovat právě tak svoje pochopení «prostoty», — bude se to nazývat beztaktností; za harmonický duchovní skutek se to nedá uznat.

A právě tak i v sexuálních vztazích: «prostota», která vede k venerickým nemocem a nechtěným těhotenstvím, spojená s násilností a egoizmem, — to vůbec není to, k čemu nás povolává Bůh.

«Spontánnost» projevování jakýchkoliv svých rozmarů, potřeb a přání, propagovaná v některých současných pseudoduchovních sektách, také nemá žádný vztah k opravdové Prostotě.

Pravdivá je jenom Prostota rozumných lidí guny sattvy a těch, kteří se pozdvihli ještě výše.

Ale lidé guny tamas budou jako prostotu chápat buď úlisnost, nebo násilí, hrubost a rvačky, nebo opilé chrochtání ležících ve špíně.

Opravdová Prostota — to je prvek učení «na Boha». Ona není pro ty, kteří jsou od Něho vzdáleni.

Láska

Láska je hlavní vlastností Boha. Abychom s Ním splynuli (nebo alespoň, pro začátek, unikli peklu), musíme se učit emocím a činům lásky a vymýtit v sobě protichůdné stavy a skutky, bez ohledu na okolnosti.

Láska je to nejdůležitější, co po nás chce Bůh. A my nemáme jinou možnost Ho poznat a splynout s Ním, kromě té, že se sami přeměníme v Lásku.

Láska — to jsou emocionální stavy; jinak řečeno, — stavy energií vědomí. A vědomí (duše) — to jsme my.

Pokaždé, když vystoupíme ze stavu lásky, vzdalujeme se od Boha. «Každé vystoupení ze stavu lásky vede k nahromadění negativní karmy», — to mi jednou řekl Bůh [9].

Lidé obviňují ze svých neštěstí a nemocí, — kohokoliv, jen ne sebe. Ačkoliv vždy si za ně můžeme my sami.

Zásadně důležité je pochopit, že stabilního a pevného stavu lásky není možné dosáhnout jinak, nežli prostřednictvím technik psychické autoregulace, zahrnujících práci s čakrami, ze kterých je nejdůležitější anáhata. (Tyto techniky probereme níže).

V dávných dobách byla v křesťanství vypracována technika «otevření» duchovního srdce, která dostala název «Ježíšova modlitba». Adeptům se doporučovalo neustále opakovat modlitební prosbu k Ježíšovi, což u některých z nich vedlo po letech praktikování k «proniknutí» modlitby do duchovního srdce — a z toho vzešlo poznání toho, co je to ve skutečnosti láska, — a celý život takového člověka se začal měnit [37].

… Bůh mi kdysi, když viděl moje upřímné a intenzívní směřování k Němu a úsilí pomáhat lidem, pomohl vytvořit úžasně efektivní systém metod «otevírání» a rozvíjení duchovního srdce. Tyto techniky byly podrobně popsány v řadě mých knih a byly ve svém čase masově vyučovány v Rusku a v některých dalších zemích.

Avšak je hned důležité vysvětlit, že z tisíců žáků pouze několik lidí dokázalo dosáhnout reálného a naprostého poznání Boha Otce. V čem byla příčina «propadu»? — V neschopnosti ostatních plnohodnotně obsáhnout body «Bábadžího formulace».

A tak drtivá většina žáků neměla dostatek toho úsilí k poznání Boha, které by jim v dostatečné míře umožnilo převést svoji pozornost z předmětů materiálního světa — na Něho. Druzí se zase poddávali zastrašování sektářů.

Psychotechniky samy od sebe nejsou schopné přivést člověka k Bohu, mohou sehrát jenom úlohu nezbytného pomocného prostředku. Ale předpokladem úspěchu je schopnost obsáhnout rozvinutým intelektem veškerou úplnost Pravdy a zformovat pevnou, neochvějnou zaměřenost v lásce k hlavnímu Cíli, jinými slovy, — zamilovanost do Tvůrce.

Rozvoj člověka na duchovní Cestě musí být bezpodmínečně komplexní. Musí zahrnovat jak intelektuální, tak i etickou, a poté i psychoenergetickou součást.

Plnocenná láska nemůže být také v člověku vypěstována jenom jako výsledek sálových cvičení s anáhatou. Rozvíjená láska musí zaplnit celý život, všechny aspekty životních činností.

Musí se projevovat:

— v trvalém pobytu v *anáhatním* stavu,

— v upřímně zdvořilém, uctivém a taktním vztahu ke každému známému i neznámému člověku,

— a ve schopnosti snadno odpouštět a zapomínat urážky, nemstít se,

— a v chování, vylučujícím možnost někoho něčím nezaslouženě urazit, zarmoutit.

Musí obsahovat obětavou složku připravenosti pomáhat druhým na úkor sebe, zájmy druhých, toho hodných lidí, je nutno stavět výše, nežli vlastní.

Lásku jsme povinni rozšiřovat nejen na Boha a na lidi, ale i na zvířata a rostliny; nikdo nemá podklad k tomu, aby přemýšlel o rozvinutosti svojí lásky, pokud je schopný bez nutnosti zabíjet a mrzačit rostliny, pokud — kvůli uspokojení svého obžerství — připouští výživu těly zvířat.

Láska ve vztazích k dětem musí být bezchybná, ať se kupříkladu projevuje v neschopnosti rozzlobit se. Což ale nesmí vylučovat velké nároky na přivykání slušnosti a disciplíně — v zájmu samotných dětí!

Kvality vlastní lásky si musí každý proanalyzovat ve sféře sexuality, protože právě tam, se lidské nedostatky projevují zvláště intenzívně.

Jakákoliv forma násilnosti a donucování v sexu — třeba jen ve slovech, a dokonce i v myšlenkách, — to je jeden z příkladů opaku lásky.

Nezájem muže postarat se o předcházení nechtěnému otěhotnění — to je druhý příklad toho samého.

Pasivita ženy při pohlavním aktu, když se nesnaží darovat lásku muži a egoisticky požaduje jenom uspokojení pro sebe, ale potom je schopná se urážet kvůli tomu, že on «to nedělá správně» — to je ještě charakterističtější příklad. (Vždyť se přece všichni lidé odlišují zvláštnostmi svojí sexuality. A nový partner zpočátku nikdy neví, jak ti má nejlépe vyhovět!)

Pravdivá sexualita je právě umění darovat sebe, svoji lásku, prostřednictvím sexuálního styku. A jenom vzájemné setkání upřímného darování lásky ze strany obou partnerů může vést k nalezení harmonie.

Jsem si jistý, že by velké spoustě žen mohla pomoci výborná kniha Barbary Keesling [33], která hlásá jako obecný trend vývoje pro ženy — praktiku darování svojí sexuální lásky. Ačkoliv nemůžu doporučit, aby dodržovaly všechno, co je v ní napsáno. Protože uplatňování orálně-genitálních kontaktů prudce zvyšuje pravděpodobnost šíření infekcí. Na seriózní duchovní Cestě je také absolutně nepřípustné sexuální stýkání s takovou spoustou partnerů: vždyť při tom probíhá intenzívní energetická výměna s nimi a přenášení jejich možných energetických hrubostí, znečištění a nemocí na sebe.

… Každý si vytváří svůj osud sám, tím, jak využívá svobodu vůle poskytnutou Bohem. Někdo rozvíjí sám sebe v obětavé lásce, když pomáhá druhým. Jiný zase v sobě pěstuje náladový egoizmus, nenávist, hrubost, krutost. Ti první, , kteří snášejí utrpení a odpouštějí, «neupadají» do nepřátelství, a udržují se tím v lásce a směřování k Tvůrci — Ho dosahují. Ale ti druzí se stávají «odpadem Evoluce». Ty první je možné nazvat křesťany

zcela oprávněně. Ale ty druhé, pokud dokonce chodí do chrámů s kříži,… — jak je nazvat?

Naše sexualita je Bohem myšlena nejen jako prostředek rozmnožování. Ale i jako způsob duchovního zdokonalování. Protože může intenzívně napomáhat růstu lásky v člověku v aspektech něžnosti, starostlivosti, darování sebe, splynutí dvou vědomí vjedno. A to připravuje ke Splynutí s Vědomím Nejvyššího Milovaného — našeho Tvůrce. Sexuální láska může přímo pomáhat rozvíjení duchovního srdce. Ona nás učí (pokud se vše dobře daří) *klidu* — nepominutelné kvalitě na Cestě k Dokonalosti, jedné z kvalit Boha, kterou musíme ovládnout.

Ale všechno tohle se vztahuje jenom na sattvickou, čistou sexualitu lidí, dosahujících skutečných úspěchů na duchovní Cestě. Taková sexualita pak podstatně urychluje jejich vzestup.

Ale sexualita hrubých a egoistických lidí, kteří nemají rozvinutá duchovní srdce, bývá odporná, žene je do pekla.

Pohromou pro duchovní evoluci mnohých lidí se stalo rozšíření zvráceného «křesťanství», potírajícího lásku. Ono dalo sexuální lásku do klatby, zřeknutí se jí vyhlásilo za «křesťanský skutek», zneuctilo všechna početí tím, že je nazvalo «hříšnými» — na rozdíl od toho patřičného «nehříšného» (to znamená bez spoluúčasti muže) početí matky Ježíše Krista. I samotné tělo člověka, zvláště ženy, bylo prohlášeno za hanebné, nestydaté. Dokonce i slovo «nohy» se «slušní» lidé v minulosti styděli vyslovovat. A slova, odrážející sexuální tématiku, byla prohlášena za «neslušná» a přeměněna na nadávky,

na prostředky hanobení druhých lidí. Tak byl vytvořen, a dál pokračuje v životě, jazyk guny tamas — vulgarita.

A jak by mohl v tomto prostředí lidí, odolávajících «hříchům» sexuality, nenávidících ji v sobě, a zvláště v druhých lidech, — vzniknout čistý vztah k ní, bez kterého je tak obtížné očekávat zjemňování vědomí, rozvíjení lásky a přibližování k Bohu?

Lidé se začali bát zrovna toho, co by jim mohlo pomoci stát se lepšími!

Zejména mnozí muži se naučili nenávidět ženy právě kvůli tomu, čím by jim ženy mohly pomoci. Vždyť žena je v průměru značně jemnější, nežli muž, k tomu ji předurčuje třeba už jen její hormonální stav. A ona je proto kvalitativně blíže k Bohu.

Tomu samému přece učil Ježíš Kristus [30], když se obracel k mužům:

«Ctěte ji, ochraňujte ji, když budete tak jednat, získáte si její lásku… a budete milí Bohu…

Milujte také vaše ženy a ctěte je…

Skloňte se před ženou; její láska zušlechťuje muže, obměkčuje jeho kruté srdce, krotí šelmu a dělá z ní jehňátko.

Žena a matka jsou neocenitelné poklady, které vám dal Bůh; ony jsou nejkrásnějšími ozdobami vesmíru…

Hle, proč vám říkám, že po Bohu musejí vaše nejlepší myšlenky patřit ženám; žena je pro vás božský chrám, ve kterém velmi snadno získáte úplnou blaženost. Čerpejte v tom chrámu mravní síly; tam zapomenete na svoje smutky a nezdary, vrátí se vám ztracené síly, které jsou pro vás nezbytné, abyste mohli pomáhat bližnímu.

Nevystavujte ji ponížením; tím ponížíte jenom sami sebe před Bohem a ztratíte ten stav lásky, bez kterého tady na Zemi nic neexistuje.

Podporujte svoji ženu — a ona ochrání vás i celou vaši rodinu; všechno, co uděláte svojí matce, vdově nebo jiné ženě v zármutku, — jste udělali pro Boha» ((Жизнь Святого Иссы *[Životopis svatého Issy]*, 12: 13-21).

Ale pseudokřesťanství (a nejen ono)… vyhlásilo ženu… za «pramen hříchu» a předepsalo všemi způsoby skrývat její tělo. Dlouhý čas se v Rusku ženy musely dokonce koupat ve speciálních šatech až na paty. A dokonce oblečené spát: «Vždyť, co kdybys umřela v noci ve spánku — a objevila se před Bohem nahá! Jaká by to byla hanba!».

Druhým příkladem podobné ohavnosti je vyhlášení části novorozených dětí — duší, vtělených Bohem pro rozvíjení na Zemi!, za «nezákonně narozené» a vydávání hanbě mateřství těch žen, kterým Bůh svěřil ty duše do výchovy!

… Je nutné pochopit, že právě lidé guny tamas, kteří žijí ve hříchu a nevidí kolem sebe nic jiného, kromě něho, a kteří jsou ovládáni zejména primitivní agresivitou, — drží v rukou «otěže vlády» v původně svatých náboženských hnutích a postupně je převracejí na opačnou stranu, překrucují doktrínu Boha do protikladu.

Právě tak i v sexuálním aspektu života, protože jsou sami z pekla, jsou posedlí vášní k násilí, znesvěcování, uspokojování svého podlého egoistického chtíče, — nejsou schopni si představit, že pro jiné lidi, lidi sattvy, sexualita není chtíč, ale *darování* svojí lásky, *darování* sebe. A že je v tom také jejich sloužení Bohu!

*** * ***

Ale nadměrné zaujetí pro sex je také špatné. Termín «smilnění, smilstvo»je významný nejen pro lidi, ale i pro Boha. Znamená:

— jak nadbytečnost sexuálních kontaktů,

— tak i sex s neadekvátními partnery (neodpovídajícími v úrovni duchovního vzestupu).

Hrozba nemocí přenášených pohlavní cestou je právě tím mechanizmem, který Bůh používá k «přibrzďování» tendencí k sexuálním rozptýlením v lidech.

Ale pravda je taková, že se máme přičinit zaměřovat svoji pozornost na hledání Boha, a nenechávat se přitom přespříliš unášet ničím jiným. (Přičemž sex je jen jednou ze spousty takových zálib).

…Takže v sexu, tak jako ve všem ostatním, si musí každý najít mezi dvma krajnostmi — ten «zlatý střed»…

*** * ***

Zjemnění vědomí a získání sattvy — jako nezbytného stupně na Cestě k poznání Svatého Ducha a Boha Otce nejsou možné bez vnitřního přijetí koncepce KRÁSY.

«Krása: Vesmír touto formulací potvrzuje Evoluci!» — tak nás učil Bůh prostřednictvím Heleny Rerichové [25,34].

Duchovní krása existuje na dvou stupních škály gun: v radžasu a sattvě.

Radžas je energičnost, rozhodnost, krása hrdinského činu. Je to duchovní vojín s nezlomnou vůlí.

Tématiku radžasu můžeme nacházet ve stavech přírody, ale je ji možno vyjádřit i tancem, hudbou a malířstvím. Příkladem posledního jsou obrazy Nikolaje Rericha.

Sattva je jemná duchovní čistota a krása, nasycená něžnou láskou — je to nejbližší stupeň k poznání Svatého Duch a Tvůrce.

V přírodě je stav sattvy možné uvidět v čistotě světla vycházejícího slunce, v jarním zpěvu ptáků, v čarovném klidu tichého večera.

Jedny z nejlepších ukázek vysoce sattvické hudby jsou některá díla Ananda Šankara.

Sattvická krása harmonického lidského těla je také duchovní krása, která může slaďovat s něžností, laskavostí, tichem a klidem, které tak chybějí spoustě lidí.

*** * ***

A ještě jeden charakteristický rys v tématice lásky.

Jednou jsem dlouho jel vlakem, odpracovával jsem si svoji pokornou moudrost a studoval situaci: mými sousedy byli velmi tlustá a hrubá matka s tělem obrovských rozměrů a asi patnáctiletý syn, frekventant suvorovského učiliště, budoucí důstojník.

Celou cestu, spoustu hodin, matka nepřetržitě ječela na celý vagón. Co? …Jednoduše rozmlouvala se svým synem, vykřikovala na něj všechno, co jí přišlo na mysl: všechny svoje myšlenky. Například: «Synku! Já teď půjdu vyhodit ohryzek z jablka do záchodu!…Proč neodpovídáš, když na tebe mluví tvoje matka???!!!» A utráp-

ený «synek» s otupělou tváří, který dokázal už jenom kývat hlavou, se odvrátil k oknu…

Jak můžeme ohodnotit chování této «maminky», upřímně milující svoji ratolest?

Násilnost? — Ano. Beztaktnost? — Ano. Můžeme vyjmenovat ještě další její vlastnosti… Ale teď je důležité zdůraznit něco jiného: nepřítomnost *klidu* v její lásce.

Schopnost hlubokého vnitřního *klidu*, zvláště když není nezbytné vykonávat energické činnosti, je velmi důležitou, cennou vlastností. Je to základní předpoklad pro opravdovou lásku.

Ale pokusy milovat bez *klidu* získávají občas karikaturní vlastnosti, vykreslené v uvedeném příkladu. Taková «láska»… dokáže jenom mrzačit svoje oběti. Vyvolává v nich jenom intenzívní potřebu utéci. Pokud je kam…

… Stav Boha Otce v Jeho Příbytku je možné popsat jako Něžný Klid. Budeme se tomu učit u Něho, připravovat se na setkání s Ním.

Ale *klid* není v protikladu ke zdravé energičnosti, ale harmonicky se s ní spojuje. Popřemýšlíme o tom — a uplatníme ho u sebe!

Karmajóga (sloužení)

Termín karmajóga označuje Cestu ke Splynutí s Bohem prostřednictvím činnosti sloužení

Co je to služba Bohu?

Nekompetentní čtenář teď může začít vzpomínat: «Existuje slovo "Bohoslužba"» A co je to? Modlitby… A co jsou to modlitby? «Pane Bože, dej! Pane Bože, dej!»…

Ano, pro spoustu věřících, kteří se považují za křesťany, je modlitba vyprošování u Boha. A v tom vidí, přestože je to paradoxní,… svoji povinnost, svoji… «službu Bohu»…

Ale Bůh žádné naše doprošování nepotřebuje! On то neposlouchá! Jinak by Ho «bolely uši» ze všech těch hloupostí, vymyšlených lidmi, z toho, že s Ním zacházejí jako se sluhou, který je jakoby povinen jim dávat to či ono.

On potřebuje naše úsilí v sebezdokonalování a v pomoci při tom druhým lidem. On potřebuje naši aktivní účast — každého! — v Jeho Evoluci! A ne pasivní fňukání v očekávání «milosti» z Nebes…

Pomoc druhým lidem na této Cestě — to je také sloužení Bohu! To nám On Sám přímo zvěstoval prostřednictvím Ježíše Krista, prostřednictvím Bábadžího, i prostřednictvím Satja Sai; stejnému tématu věnoval mnoho překrásných slov i apoštol Pavel [10,18].

Ale takovou pomoc nesmíme chápat úzce: jenom jako kázání a vedení náboženských vyučování, psaní příslušné literatury atp. Ne: vždyť lidé proto, aby žili plodně na Zemi a evolučně se vyvíjeli, — ještě také potřebují obydlí, jídlo, oděv, palivo, dopravu, zdravotní pomoc, bezpečnost, vyučování základní gramotnosti i vědám a spoustu dalšího. Proto karmajóga — to je pomoc lidem ve všem dobrém.

Nejdůležitějším rysem karmajógy je správná motivace činnosti: to znamená, že činnosti musíme vyko-

návat ne kvůli zisku nebo odměně — ač třeba i ve formě mzdy, platu. Činnosti musíme vykonávat kvůli pomoci druhým, jako akty darování. To však neznamená bezplatnou práci. Ale to už je práce těch, kterým pomáháme, a Boha, aby se v takovém případě postarali o materiální blahobyt darujícího.

Jinými slovy, «vzájemné vyrovnávání» důstojných lidí, pomáhajících jeden druhému — to je výměna darů. Všechny nezbytné podrobnosti «teorie darů» (nebo «teorie darování») vyložil Bůh v 17. kapitole Bhagavadgíty [10,18].

Zde je nejdůležitější to, že Bůh uznává za sattvické, to znamená pravé, čisté dary, jenom ty, které jsou darovány člověku toho hodnému, v patřičný čas a na patřičném místě.

Tudíž, úplná krátká definice «karmajógy» je — «nezištná pomoc všem toho hodným ve všem dobrém».

Je velmi důležité zdůraznit, že člověk se správně nerozvíjí parazitizmem a vyprošováním, nekonečným drmolením modliteb a vykonáváním tělesných pohybů v náboženských obřadech — ale tvořivou prací, skutečnou láskou ke druhým evolučně se vyvíjejícím bytostem, která se konkrétně projevuje v aktivní práci pro jejich blaho.

Satja Sai názorným příkladem vysvětluje ideu karmajógy. Říká: Vždyť pokud jste členy jedné rodiny, pak přece nežádáte hlavu rodiny o zaplacení za každou práci, vykonanou v domě: za peníze pracují cizí, ale ne domácí. Tak i vy, pokud pociťujete Boha svým Otcem, — pak s Ním přece nemůžete vyvolávat jarmareční sm-

louvání, naopak, musíte jednat v zájmu Jeho Díla, kvůli Němu, kvůli Evoluci, ale ne kvůli sobě osobně [10].

Právě na základě takového jednání nám Bůh pomáhá se rozvíjet jak intelektuálně, tak i v lásce, i v síle.

Zničení svého nižšího "já" kvůli splynutí s "Já" Boha

Tento článek Bábadžího Učení je závěrečný. Zahrnuje Splynutí individuálního vědomí člověka, který pronikl do nejvyššího eonu, s Prvotním Vědomím. Při tom dochází k rozplynutí sebepociťování v Nesmírném Oceánu Tvůrce.

Nekompetentní a značně škodlivé jsou pokusy lídrů některých sekt buď úplně zničit sebepociťování žáků bez poskytnutí nového podkladu pro autoidentifikaci[5], nebo jim naopak vsugerovat, že jsou stejně už… Bůh. Vždyť sebepociťování nemá být zničeno, ale konkrétně přeneseno. A poznání Tvůrce a Splynutí s Ním se neuskutečňuje prostřednictvím sugescí nebo autosugescí, ale postupným pronikáním správně rozvíjeného vědomí do stále jemnějších eonů, jejich prozkoumáváním, upevněním v nich a ovládnutím Splynutí, zpočátku s Vědomím Svatého Ducha a potom i s Vědomím Tvůrce. Všechna jiná nasměrování jsou slepá a vedou jenom k zastavení rozvoje, nebo ke kultivování hrubých neřestí, a zavádějí na diametrálně opačnou stranu od Boha, což má za následek ďábelizaci a pomatenost.

---

[5] Někdy se to může dělat úmyslně — s cílem přeměny adeptů na svoje otroky-zombije.

Práci v rámci uvedeného bodu Bábadžího formulace musíme začít základní korekcí svého chování a sebepociťování v kontaktu s druhými lidmi.

Například, z hlediska duchovního růstu vypadají značně karikaturně snahy mnohých lidí prosazovat svoji dominanci nad druhými, zdát se «důležitými», «váženými».

Násilnost, urážlivost, žárlivost, mstivost, hněvivost, usilování *ovládat* lidi a věci (kromě těch nejnutnějších), sexuální vášeň, právě tak jako libovolné intenzívní chtění něčeho od druhých lidí nebo od Boha — všechno to jsou nemravné projevy našich nižších «já». Musejí být odstraněny.

Mnoho hodnotných stručných formulací-přikázání na toto téma nám zanechali Ježíš Kristus a Jeho Apoštolové: nesedej si na přední místo, staň se sluhou druhých lidí, nemáš právo se urážet, mstít, každý ať považuje druhého za vyššího, nežli je sám atd. [10,18].

Přesně o tom samém — jasně a stručně — mluvili Lao'C a Juan Matus [10,18][6].

K tomu, abychom navždy vymýtili projevy svého «vyčnívajícího já», je zapotřebí důkladná sebeanalýza a pokání.

Ale musíme pochopit, že ve skutečnosti vůbec neexistuje žádné «odpuštění hříchů»: Bůh takový pojem nezná.

---

[6] **Abychom mohli správně chápat díla Carlose Castanedy o Juanu Matusovi, je nezbytné si přečíst knihu Carlosovy ženy Margaret Castanedy [32].**

Cíl pokání není v tom, abychom dostali odpuštění za konkrétní vykonané přestupky — ale v tom, abychom se očistili od neřestí.

«Hříchy», to znamená naše chyby, jsou buď následky nezkušenosti, nevědomosti, nebo konkrétní projevy těch duševních vlastností, které nazýváme neřestmi.

Skutečně účinnými mechanizmy osvobození od neřestí jsou sebeanalýza, kajícnost a poté tvrdá sebekontrola.

Pokud nalezená neřest neodchází hned, pak je nezbytné prohlédnout a vzpomenout si na celou linii jejích projevů — až od dětství (a někdy dokonce i v minulých životech). A všechny špatně řešené situace je nutné myšlenkově prožít znovu, správně.

A více než to — efektivně dopředu «přehrát» ty možnosti v budoucnosti, kde by se neřest mohla znovu projevit.

Také je důležité pokusit se «zahladit svoji vinu» u lidí, kterým jsme ukřivdili, u zvířat a dokonce i u rostlin. Pokud už nejsou «naživu» na Zemi — obrátíme se k nim jako k nevtěleným duším. A budeme mít na paměti, že právě takové naše usilování o očištění sebe od neřestí, je doopravdy Bohem přijímáno.

«Opracování» pokáním je nutné podrobit všechny svoje projevy nelásky k druhým bytostem a k Bohu.

*** * ***

Mnozí tupě egoističtí lidé se pokoušejí nacpat do vagónu metra nebo vlaku hned, jakmile se otevřou dve-

ře; nenechají nejdříve vyjít ty, kteří na té zastávce vystupují.

Nebo když čekají na autobus nebo trolejbus, zahrazují svými těly chodník — místo toho, aby měli také starost o ostatní, postavili se na kraj a nikomu tak nepřekáželi.

Nebo když lidé vcházejí do vestibulu stanice metra, jedni přidržují dveře a pomáhají tím vejít těm, kteří jdou za nimi, ale druzí se ani neohlédnou, dveře pustí a udeří jimi «bližního svého».

Egoističtí primitivové, kteří se dostanou do dobré duchovní školy, si vedou zrovna tak charakterně. Pokud probíhají cvičení — je jim výborně, jsou v blaženosti, ve štěstí. Ale sotva kurs skončí — a začne jim být špatně: vždyť už si zvykli, že jim tam dělají dobře, a teď najednou — přestali!… A — jelikož je jim teď «špatně» — začínají v nich vzrůstat negativní emoce na adresu lektora a školy…

Egoistický člověk zná jenom svůj osobní zájem a rozhořčuje se, pokud se na své cestě setkává s překážkou ve formě jakékoliv nutnosti čehosi jiného.

Jakékoliv intenzívní chtění něčeho od kohokoliv svědčí o nemravném projevování nižšího «já» chtějícího. Taková chtění spouštějí mechanizmus bioenergetického «vampýrizmu», stávají se příčinou nemocí těch, od koho chtějí [9], a ztěžují osudy těch, kdo chtějí.

Ale člověk lásky je vždy *ohleduplný*: stará se o to, aby nikomu v ničem nepřekážel, ale aby naopak, podle možností, každému pomohl; zájmy druhých staví výše, nežli svoje vlastní.

On se například nikdy nepohrne do dveří první, a nebude odstrkovat ostatní.

Je vždy zdvořilý, dobrosrdečný, stará se o to, aby nikoho, v ničem, a nikdy, bez nutnosti nerozesmutnil, ani svými vlastními nepěknými stavy: nemocí, únavou.

V sexu se nikdy nebude vnucovat, ale počká na ten moment, kdy se přání stane vzájemným.

… Velkou pomoc v sebeanalýze tohoto druhu mohou přinést podrobné pokyny Satja Sai na toto téma [10,18].

*** * ***

Dosažená očištěnost od hrubosti a schopnost ke slaďování se sattvickými jevy života, který nás obklopuje — dávají možnost začít meditace «rozplynutí» sama sebe v harmonii okolního prostoru. Zvlášť dobré je dělat to za tichých večerů, za červánků, v lese, ve stepi, na vodních nádržích. Schéma meditace je takové: je jenom harmonie prostoru: lesa, jezera, stepi, a já nejsem. Vědomí, které se rozšiřuje z anáhaty, se přitom slaďuje s jemností a čistotou světa přírody a splývá s ním.

Za touto základní etapou bude následovat splynutí se Svatým Duchem v meditaci *Pranáva* (viz níže) a poté i postupné osvojení «totální reciprocity» (Nirodhi) v eonech Svatého Ducha a Boha Otce.

Právě tak člověk navždy završuje svoji individuální evoluci, stává se Částí Prvotního Vědomí, Tvůrce. A pokračuje ve tvořivém životě už jako Jeho podstata.

Završení Cesty

Na schématu výzkumu struktury Absolutna, uvedeném na konci knihy (poprvé bylo publikováno v knize [7]) je prezentována mnohorozměrnost (mnohoeonnost, mnoholokovost, multidimenzionalita) prostoru, a také vzájemný vztah «akášických» (to znamená nestrukturovaných) a strukturovaných (hmota, individuální duše, formy přijímané Svatým Duchem) Projevů Absolutna.

Spolu s tím je třeba pochopit, že mnohorozměrná je také stavba lidského organizmu. Biblická slova o tom, že Bůh stvořil člověka k obrazu Svému, potvrzují právě to a ne něco jiného.

Jakýkoliv člověk, pokud je vtělený, si zpočátku uvědomuje sám sebe jenom jako materiální tělo. Ale proces duchovní Seberealizace má na zřeteli postupné poznávání všech ostatních součástí svého organizmu, získání schopnosti svobodně se přemisťovat koncentrací vědomí v nich — podobně jako je možné se naučit přemísťovat sebepociťování v mezích vlastního fyzického těla. Tak se poznává Átman. A potom se Átman vlévá do Paramátmanu.

To je ten program, a každý člověk se musí přičinit, aby si ho osvojil.

Při tom, když vchází koncentrací vědomí úplně do Příbytku Tvůrce a tam s Ním splývá, stává se Jeho neoddělitelnou Částí.[7]

---

[7] To je možné vykonat několika meditativními technikami. Mezi nimi je jednou z nedůležitějších ta, kterou Ježíš Kristus učil svoje

A když znovu vychází do světa Stvoření, přeměňuje se ve Svatého Ducha.

A když se vtěluje s obětavou misí pomoci vtěleným lidem, stává se Mesiášem.

PRAKTIKA PŘÍMÉ CESTY

Doktrína Přímé Cesty není vymyšlena lidmi. Ne. Je to návrh Boha. Byla předložena Krišnou, zopakována Ježíšem Kristem, poté Bábadžím a Satja Sai. O tom samém, za použití stejného termínu, se dočítáme i v Koránu, i v knihách buddhistů. [10,18].

Tuto doktrínu je možné v souhrnu krátce zformulovat v podobě třech bodů:

1. Existuje Bůh — Jednotné Vesmírné Prvotní Vědomí, sídlící v nevyšším eonu mnohorozměrného vesmíru.

2. On je Láska.

3. Musíme se stát Jím prostřednictvím přeměnění sama sebe rovněž v Lásku, ve Vesmírné Duchovní Srdce, v *Srdce Absolutna*. A má smysl celý svůj pozemský život utratit jenom na to, abychom to pochopili a vykonali to.

Teď si podrobněji prohlédneme konkrétní metody vzestupu po této Cestě.

Můžeme je podle složitosti rozdělit na několik skupin: předběžné, počáteční, základní a vyšší.

---

učedníky-apoštoly před dvěma tisíci lety. Je to meditace "Kříž", popisovaná apoštolem Filipem [10,18].

Předběžné metody

Předběžné metody jsou určeny pro vytváření počáteční víry. A víra je potřebná k tomu, aby se objevil stimul k vykonávání duchovních úsilí.

Ale co je to víra? Vždyť to je velice mnohaúrovňový pojem.

Někteří lidé mluví o své víře takhle: «Jasně, já vím, že něco takového tam je…: kosmická inteligence, UFO…».

Druzí budou s velkou jistotou potvrzovat: «Jistě, já v Boha věřím!» A při tom se budou dokonce «křižovat». Ale oni nevynakládají ani nejmenší duchovní úsilí — ani aby si vyjasnili, cože to po nás Bůh vlastně chce, o změně sama sebe v souhlase s Jeho Vůlí už ani nemluvě! Naopak, budou se opíjet, krást, nenávidět, zabíjet, jenom zřídka si vzpomenou na to, že «najednou se to Bohu nelíbí? — no dobrá, tohle všechno bude — potom!». Je to podobné tomu, jako když pro mne bude například úplně nezajímavé poslouchat o metodách výroby zlatých šperků nebo o broušení diamantů — právě tak nezajímavé je pro ně poslouchat o Bohu.

Jednou jsem mluvil s bývalým farářem na farnosti jedné církve. Vyprávěl mi, že teď pracuje na dizertaci. Říkám mu: ale vždyť jsme spolu stejně staří, nebyl by už čas přemýšlet o tom, jak stihnout co nejvíce v mnišském díle, a ne v získávání pozemských hodností… Bude Bohu k něčemu tvůj vědecký titul? Odpovídá: «No víš, Bůh — o Něm ještě není známo: jestli je — nebo není; ale dizertace — ta už je skoro v kapse!»…

Víra nabývá skutečné hodnoty jenom tehdy, když se v ní projevuje kvalita lásky k Bohu. Protože jenom láska je schopná přimět člověka, aby upřímně začal měnit sama sebe a chtěl se stát takovým, jak si přeje Milovaný. A ve výhledu může láska přerůst ve vášeň, která ho donutí odhodit všechno, co překáží na Cestě k otevřeným Objetím Tvůrce… Pak nastává i skutečné mnišství: žití o samotě s Bohem…

K tomu, aby pomohly lidem posílit víru, existují natolik nesmyslné — z hlediska těch, kteří dávno prošli těmito stádii — techniky typu standardních rituálních tělesných pohybů, modliteb a zpívání písní, rituálních tanců a uctívání vyobrazení Boha a «svatých» na ikonách nebo ve formě model.

Ale při celé té zdánlivé nesmyslnosti her na obřady, zasvěcování, společné i individuální mantry atp. — Bůh přesto «přistupuje» na takové hry lidí a na tomto podkladu opravdovým hledačům pomáhá překonávat první stupně velké Cesty.

Například, i když křest ve Svatém Duchu (popsaný podrobně Apoštolem Filipem [10,18]) ve skutečnosti ani v nejmenším nepřipomíná stejnojmenný obřad v jakékoliv církvi, Bůh přesto přijímá tento akt od upřímných neofytů, pokud se vykonává jako přísaha před Ním s pevným záměrem hledat a nalézt Ho — svůj Cíl.

Ale jestliže křest přijímají oddíly zabijáků před tím, než odcházejí vykonávat svoje krvavé zločiny, — nevypadá to spíš jako odporné rouhání Učení a obětavé smrti Ježíše Krista kvůli nám?

To samé platí i o křtění dětí: cožpak dokonce jen normální každodenní zkušenost neukazuje zbytečnost

tohoto aktu? Vždyť křtění, tak jako nekřtění — jsou ve stejné míře nemocní, i umírají, opíjejí se, nebo se stávají zločinci!

Křest je přísahou věrnosti Bohu. A vůbec ne aktem «ochranné magie». A tuto přísahu může dělat jenom dostatečně zkušený a dospělý člověk, přičemž sám, a ne «kmotříčci» za něho.

Známým faktem je to, že šňůrky od závěsných křížků na krk se někdy mohou stát smrtelnými škrtiči malých dětí. Ony se do nich zamotávají a stahují si krčky…

V době násilného křtění Rusů kati značkovali kříži ty, kteří už byli pokřtěni, aby potom mohli pohodlněji odchytávat a předávat na mučení nebo na smrt ty, kteří se tomu vyhýbali [6]. Ale kvůli komu nosí lidé kříže teď? Opravdu si myslí, že si to přeje Bůh? Ale Bohu stačí, když vidí znak křtu v duši upřímného pravého křesťana.

… Ale na druhé straně, vždyť i modlitba před jídlem, i ikony v domě, i navštěvování chrámů, i účast na obřadech, i opakování manter, i pociťování kříže na hrudi — to všechno může upevnit víru, připomínat Boha. A Bůh důstojným hledačům ukazuje na správnost započatých úsilí tím, že působí na jejich emocionální sféru: dává jim přílivy blaženosti vytvářením proudů požehnání.

… Ale nicméně, skutečně «spasitelné» obřady nejsou a neexistují. A člověk, který získá víru, se musí začít učit Vůli Boha, a ne kánony té organizace, ve které začínal svoji Cestu. A také musí provádět *reálná úsilí* o změnu sama sebe — sebe jako duše, jako vědomí.

Jak vidíme, není nic špatného na tom, že se lidé v určitém stádiu svého vývoje zapojují do rituálních forem náboženských praktik. To je charakteristické pro všechny doby, země i náboženské formy. A nemá smysl vyjasňovat, jaké rituální formy jsou lepší nebo horší. Ale čím více klidu, harmonie, čisté a pokojné radosti, blaženosti a lásky, — tím lépe. Náboženské obřady musejí věřícím pomáhat pěstovat v sobě právě tyto vlastnosti.

Problém není ve formě obřadních praktik. Ale v té ideologii, která je hlásána organizacemi, které zabezpečují tyto praktiky.

*** * ***

Všichni lidé se odlišují svým psychogenetickým věkem, to znamená věkem duší. Věk těl (ontogenetický věk) je úplně jiný.

Každý člověk může ve svém nejnovějším vtělení dost rychle a snadno realizovat to, v čem získal základ už v předešlých pozemských životech. To se týká intelektuálního potenciálu, rozvinutosti čaker, velikosti vědomí, ale také profesionálních sklonů a vyjádření těch či oněch duševních vlastností.

A proto, pokud vidíme dospělé lidi s velmi různými schopnostmi k chápání religiózních problémů, je to normální.

Normální je také i to, že ohromný počet věřících — spolu s jejich lídry — zůstává do konce současného vtělení jenom na předběžném stádiu svého duchovního

vzestupu: v následujících vtěleních budou mít šance pokračovat v Cestě.

Ale informovat o tom, že toto stádium je jenom předběžné, je třeba. Pomůže to rychleji se probudit a jít dále těm, kdo jsou schopni jít.

Počáteční metody

Etická sebekorekce

Věřící, kteří se nacházejí na předběžném stádiu osvojení religiozity, se spoléhají na «spásnost» víry — jimi vybrané organizace — a obřadů. Tito lidé ještě nejsou schopni chápat Boží slova, zapsaná ve svatých knihách. Názory a příkazy pozemských «pastýřů» jsou jim bližší a dražší.

Příklad: ačkoliv Bůh přikázal lidem nezabíjet, ale odpouštět a milovat, — přesto se «křesťané» za dobu trvání pozemského křesťanství «proslavili» tolika strašnými zvěrstvy! Kolik válek a zabíjení, zlomyslných urážek a mučení bylo jimi spácháno!

Co se týče zákazu zabíjení zvířat — tak ve většině případů sotva 0,001% «křesťanů» v tom vyplnila Vůli Boha. Kdepak jsi, křesťanská lásko?! Není tě vidět mezi «křesťany»! Protože ti «křesťané» nejsou praví!

* * *

Ale počáteční stádium duchovního vzestupu má na mysli vynaložení reálného vlastního úsilí na přeměnu sama sebe. Vždyť Bůh od nás nečeká modlitby a poklo-

ny: ty On vůbec nepotřebuje! Ale On potřebuje, abychom se stali lepšími!

A to první, co v tom musí adept udělat, — je přijmout koncepci LÁSKY. Přijmout — ne jako krásnou frázi, schválením, že je krásná, ale jako pevný zákon konání. A žádné praktické metody — ať už hathajóga, práce s čakrami, «mrožování» atp. — nás k Bohu nepřiblíží, ale občas i zavedou na druhou stranu, pokud nebudeme skutečně následovat Boží přikázání o LÁSCE.

Vezměme třeba jen stravování. Pokud se budeme znečišťovat hrubými energiemi mrtvol — nedovolí nám to zjemňovat vědomí pro přiblížení k Příbytku Tvůrce, ale naopak nás to bude přitahovat k peklu a vytvářet špatnou karmu na další vtělení.

Ale rozvažování o zdraví a karmě není to nejdůležitější. Hlavní je to, že Bůh je Láska. A On nás k Sobě nechá přiblížit — jedině jako Lásku.

Dojmy — jako «potrava» pro duši

Ale nejen jídlem — v obvyklém smyslu toho slova — se živíme. «Potravou» pro nás, jako duší, jsou také dojmy (v takových termínech o tom konkrétně mluvil ruský náboženský psycholog počátku XX. století G. I. Gurdžijev [54]).

A pokud se chceme, jazykem Nového Zákona, «odtrhnout od zla a přilnout k dobru» — pak musíme začít všemi způsoby hledat takový druh pro sebe prospěšné «potravy» — v přírodě, v umění, v kontaktech s duchovními lidmi — aktivně se slaďovat s harmonickým a jem-

ným. Ale hrubým dojmům, vytvářeným především lidmi guny tamas, se musíme vyhnout.

Počáteční kontrola svých emocí

Únik před vnější hrubostí — to je jen pouhá metoda. Ale hlavním úkolem je únik od hrubosti vnitřní, to znamená, vycházející z nás. To se provádí kontrolou emocí, což jsou jmenovitě stavy nás, jako vědomí.

Přičemž každá emoce je vyzařována za hranice těla. A tím dále, čím je silnější. Při tom ovlivňuje okolní lidi a další bytosti.

Radikálně můžeme úkol kontroly svých emocí vyřešit až na dalších, vyšších etapách práce. Ale pokud si už v současnosti před sebou nevytyčíme takový cíl a nezačneme si zvykat na sebekontrolu, — pak můžeme těžko očekávat nějaký další úspěch.

V současnosti bude v boji se vzplanutími hrubých emocí a různých projevů egoizmu velmi vhodná práce s pokáním, což jsme už probírali podrobněji.

O soucitu

Věnujme pozornost tomu, že povrchní, mělký vztah k etickým problémům, může někdy vést k opačnému efektu, nežli je očekávaný.

Kupříkladu, probírali jsme to, že přijetí koncepce SOUCITU je jedním z prvních kroků k osvojení LÁSKY. Ale zdali všichni jasně chápou, že soucit není ponoření do tíživého emocionálního stavu «prožívání za» někoho… Lidé, kteří upadají do takových stavů, se stávají ne-

snesitelnými pro své okolí, a zvláště pro ty, za koho «prožívají». Bioenergetická pole s takovými charakteristikami jsou někdy schopná «dorazit» ty raněné nebo nemocné, za které právě tolik «prožívají». U obětí při tom může vznikat — na podkladě afektu zoufalství — úsilí zbavit se «soucitné» kreatury, «dorážející» na ně takovým svým stavem — za každou cenu — na úrovni nejhlubšího instinktu sebezáchovy, už nekontrolovaného rozumem…

Takový «soucit» je podobný bioenergovampýrizmu [9]. On, minimálně, ničí lásku mezi lidmi, rozbíjí rodiny…

Ne, soucit — to vůbec nejsou «tíživé» emoce, ale celková čistá a zářivá nálada v ohleduplném vztahu, pokud možno ke všem formám projevů života, nesouhlas s jakýmikoliv akty působení škody komukoliv, připravenost pomáhat všem ve všem dobrém.

Odhodlanost, energičnost

Počáteční stádium duchovní práce ještě zdaleka není sattva. Je to radžas. A nejdůležitějšími vlastnostmi, které v ní zajišťují úspěch, jsou energičnost a odhodlanost, pěstování v sobě schopnosti k usilování a přemáhání na duchovní Cestě.

Tyto vlastnosti výborně rozvíjejí různé dynamické druhy sportu; zvláště dobré jsou ty, které jsou spojeny s živou přírodou (turistika, horolezectví a další). Dobrá jsou i vyučování východních bojových umění. Ale je důležité zdůraznit, že praktické osvojení těch posledních v žádném případě nesmí vést k růstu agresivity, surovosti,

hrubosti. Ještě je důležité pochopit, že metody bojových umění v principu samy o sobě nemohou dovést adepty na vysoké úrovně duchovnosti: těch se dosahuje až prostřednictvím práce s čakrami a ovládnutím techniky meditace, což bývá součástí tréninku v nejlepších školách takového zaměření.

Při jakékoli variantě činností na tomto stádiu — ať už je to karate, pěší turistika atp. — musejí jak lektoři, tak žáci věnovat hlavní pozornost růstu vysoké mravnosti, jejíž základ tvoří nepůsobení zbytečné škody jakýmkoliv živým bytostem.

Je také vhodné, aby se každý zamyslel a přijal správná rozhodnutí ve vztahu ke svému sloužení podle principů karmajógy. A, pokud je to nezbytné, — pak změnil druh pracovní činnosti nebo se začal učit s cílem osvojení nových profesí.

Hathajóga

Těm, kteří jsou ještě emocionálně nevyrovnaní, kteří mají špatnou schopnost soustřeďování, koncentrace, které trápí nepříznivé myšlenkové dominanty, — pro ty bude velmi prospěšné projít kurzem cvičení hathajógy. Cvičení tohoto stupně, vypracovaná už ve starověké Indii, umožní naučit se koncentraci vědomí v těch či oněch částech těla, relaxaci těla a mysli; ale vedou také k odstranění mnohých bioenergetických defektů v těle a mohou přinést vyléčení některých chronických onemocnění.

Mechanizmus účinku je v tomto případě následující: při delším udržování pozic, praktikovaných v hathajóze,

dochází ke shromažďování a přemísťování energií v energetických strukturách organizmu, což vede k rozvoji posledních. Typická je následná dynamika pocitů při osvojování některých nových ásan.

V prvních dnech tréninku nejsou žádné zvláštní pocity, jenom fyzická adaptace těla.

V následujících několika dnech se objevují dokonale nové «tajemné» příjemné pocity «přelévání» energií po těle, které jako potůčky tekutiny, někdy dokonce s pociťováním slyšitelného zvuku zurčení, «protékají» po meridiánech. Praktikující pozoruje se zájmem tyto jevy.

Ale pro něho neočekávaně a k jeho lítosti, zase zmizí během jednoho až dvou týdnů: na dané etapě splnila ásana svoji úlohu.

Ale stalo se následující. Následkem působení ásan začal fungovat nějaký meridián. Dokud měl ještě špatnou průchodnost, projevovaly se zajímavé pocity, typu příjemného zurčení. Když se meridián úplně otevřel a energie se v něm začala volně pohybovat, skončilo i «zurčení».

Na počátečních etapách osvojování cvičení hathajógy je nezbytnou podmínkou vykonávání šavásany po komplexu ásan nebo dokonce po jednotlivých ásanách, vykonávaných izolovaně (kromě relaxačních). Je to nezbytné pro vyrovnávání vznikajících energetických napětí — při dosud špatné průchodnosti meridiánů. Pokud nebudeme tuto podmínku dodržovat, mohou se projevovat neurotické symptomy (labilní nálady, poruchy spánku a mnohé další), a dokonce i funkční poruchy zraku a dalších systémů organizmu.

Popis relaxačních ásan uvedeme v následujících kapitolách. S dalšími cvičeními je možné se seznámit ve speciální literatuře.

Pokud se zabýváme hathajógou na podkladě «zabíjené» výživy — vždy to vede ke zhrubnutí vědomí. Subjektivně to může být vnímáno jako získání síly. Ale ukazuje se, že je to strašná past: s hrubou sílou vědomí se programujeme do pekla.

Tu samou funkci, jako indická hathajóga, mohou na dané etapě splnit některé systémy čínské dynamické gymnastiky, kde, například, na podkladě měkkých, plavných «přeskakování» z nohy na nohu se provádí pročišťování tělesných meridiánů světelnými obrazy (maličkým «sluníčkem» a dalšími).

Práce s obraznými představami («vizualizace»)

Cvičení hathajógy (nebo jiné tréninky) mohou být doplněny cvičeními na rozvíjení schopnosti k vytváření obrazných představ. To připraví k osvojení vyšších forem meditace a vytvoří nezbytné předpoklady k získání jasnovidnosti.

Začneme tím nejjednodušším: představíme si rajče, jablko, šťavnatou hrušku, pocítíme, jak si je prohlížíme, očicháváme, ukusujeme, chutnáme, s rozkoší polykáme…

Přeneseme se do ranního ticha na jezeře: na loďku, do porostů rákosí vlhkého rosou… Na každém lístku visí maličké něžné kapičky… Pleskání rybek… Svištění

kachních křídel… Začínají zpívat svoje písně ptáčkové-rákosníčci…

Nebo se opalujeme v ranním slunečním svitu na pláži… Teplý něžný svit Slunce proniká a prosycuje něhou celé tělo, duši…

Nebo sbíráme houby: odřezáváme a — s láskou — čistíme od spadaného podzimního listí kluzké ryzce…, těšíme se z velkého tvrdého hříbku…

Můžeme vymyslet mnoho takových hravých variant obrazných představ. Musejí bezpodmínečně přinášet naladění na jemnost, krásu, blaženost. Musejí zejména učit sattvě.

Můžeme trénink ztížit následujícím způsobem: pociťujeme sami sebe nějakým sattvickým objektem — šťavnatou sladkou hruškou, lesní jahůdkou, laskavým sluníčkem. Tyto obrazy, naplněné vlastním vědomím, pociťováním «já», se můžeme naučit rozmísťovat zejména v hrudníku — v čakře anáhatě…

Až bude tato schopnost dobře rozvinuta, nedá nám už mnoho práce pozvat do anáhaty Božského Učitele, Jehož Obraz je nám dobře znám z fotografií… A On se tam začne usmívat, mluvit…

Ale to bude možné teprve, až si to zasloužíme: pokud budeme vést bezchybný způsob života, pokud se upevníme v sattvě, pokud budeme skutečně intenzívně studovat Boží Učení a přeměňovat sama sebe v souhlase s ním.

Práce s obraznými představami má i druhý název, pocházející z tibetského buddhizmu: «vizualizace». Ale je velmi důležité vyvarovat se nekritického vztahu ke

konkrétním doporučením na «vizualizace», s kterými se můžeme setkat v literatuře a ve vystoupeních některých nevzdělaných šiřitelů buddhizmu.

Tak například, v literatuře existují doporučení obklopit svoje tělo — za účelem «ochranné magie» — obrazy «hněvivých božstev», to znamená, jinak řečeno, ďáblů a démonů. A tyto obrazy od určitého momentu také reálně «ožívají», zaplňují se odpovídajícími bytostmi pekla…

Jeden v minulosti známý peterburgský mystik-lékař — rozumově «omezený» a obdařený nejhrubšími etickými nedostatky, i když i výborný senzibil-diagnostik, — si začal osvojovat tyto techniky černé magie spolu se skupinou svých žáků.

Efekt se projevil kupříkladu v tom, že jen od obyčejného rozhovoru s ním lidé onemocněli.

A když se celá ta parta přišla podívat na cvičení nějakých jiných skupin — padali tam žáci do mdlob.

Zhrubnutí jeho vědomí bylo příšerné, přeměnil se v ďábla v těle, ale pokračoval ve výuce senzibilního léčitelství a v «léčení». Ačkoliv je pochopitelné, že takoví lidé nikoho vyléčit nemohou, mohou jenom škodit, «uhranout».

Skončilo to tím, že ho někdo podřezal v jeho vlastní vaně, o čemž jsem se dozvěděl z nekrologu v novinách. Nejspíš to udělala jedna z obětí jeho «léčitelství» nebo někdo z jeho přátel.

Ale my — nechceme do pekla! Nepřipravujeme se přece k tomu, abychom se stali ďábly, ale Bohem! A proto, vezměme na vědomí tento nešťastný příklad duchov-

ní degradace jako cizí tragickou zkušenost, odrazme se od něho — a pojďme do příbytků Čistoty, Světla, Něžnosti, Lásky — slaďovat se s nimi, stávat se jimi.

*** * ***

Pokud už ovládáte nějaké dovednosti, které mohou být prospěšné druhým lidem — shromážděte přátele a zkuste je tomu naučit. Vaše znalosti, schopnosti a úsilí se spojí — a vy všichni společně budete růst, připravovat se k dalším stupňům duchovního růstu.

Základní metody

Základní metody — to jsou ty, které umožňují přivést stav organizmu do takového stupně čistoty a správné funkce všech energostruktur, abychom pocítili Boha a naučili se vcházet do Samádhi (emocionálního stavu intenzívní Blaženosti, vznikající při kontaktech vědomí se Svatým Duchem).

Tyto techniky připravují k tomu, abychom poté rostli dále zjemnělým vědomím, rozvíjeli jeho sílu a potom, na vyšších stupních, dospěli k Naprostému Vítězství — ke Splynutí s Tvůrcem v Jeho Příbytku.

V tradicích hinduizmu a buddhizmu jsou tyto metody známy jako «rádžajóga». Jejich variace jsou rozpracovány i v čínském taoizmu, i v muslimském súfizmu. Existovaly i na teritoriu Rusi před jejím «pokřtěním», což je patrné na výšce duchovního stavu těch, kteří zde duchovně rostli [14,18]. Ale v křesťanském prostředí je z

duchovních praktik této úrovně široce známá jenom «Ježíšova modlitba»[8].

Rádžajóga se zakládá na práci s čakrami, základními meridiány a «kokonem». Cílem práce s nimi je «vyčistit» je do průzračnosti a rozvinout — abychom se jejich prostřednictvím sjednotili s Božskou úrovní jemnosti.

Z toho je zjevné, že praktiky, že metodiky «zabarvující» čakry, používané v řadě škol jsou faktickým záškodnictvím a jsou zapříčiněny hrubou duchovní nekompetentností lídrů těch škol. Vždyť nejjemnější je bílá, nepatrně něžně nazlátlá barva. A jakákoliv jiná je už očividně dále od zjemnělosti Tvůrce.

Ještě jedna charakteristická chyba při práci s čakrami je dávání důrazu na rozvíjení ádžni, což údajně vede k získání jasnovidnosti. Tato tendence má velmi dávnou historii, protože má počátek v nesprávném chápání slov Krišny v Bhagavadgítě [10,18] (8:10), kde On doporučuje provádět energii skrz hlavu. Ale z dalších řádků je patrné, že se mluví konkrétně o energii Átmanu. A v těch nesčetných školách, kde lídři ještě sami nedosáhli poznání Átmanu, se to pokoušejí dělat obyčejnými tělesnými bioenergiemi, což vede k aktivaci jedné z nejhrubších čaker, a v důsledku toho ke zhrubnutí celého vědomí. U těchto lidí konkrétně dochází k tomu, že se jejich pohled stává «pronikavým», ostrým, nepříjemným.

---

[8] **I když je nepochybné, že jednotliví duchovní adepti (včetně některých řeckoslovanských hesychastů), dosahovali i významnějšího duchovního vzestupu. Ale kvůli tomu bylo pro ně zpočátku nezbytné vyjít za zkostnatělé rámce tradic svých organizací a nestávat se jejich následovníky, ale přímými žáky Boha.**

Tato tendence zůstává dlouho v jejich duchovním rozvoji.

Ale ta jasnovidnost, která v důsledku takovéto práce vzniká u některých adeptů, nemá žádnou skutečnou hodnotu: přináší jenom vidění emocionálních aur kolem hlav druhých lidí a hodí se jenom ke «špehování» jejich emocionálních stavů.

Opravdová, skutečně významná jasnovidnost, je realizována strukturami spodní «bubliny vnímání» (viz níže). Umožňuje vidět energie různých stupňů jemnosti-hrubosti v mnohorozměrném prostoru.

Její získání dává ve výsledku možnost přímého pozorování různých nejjemnějších Projevů nevtěleného Božského Vědomí.

Práce s čakrami a s rozvíjením dalších jemných struktur organizmu není slučitelná s požíváním alkoholu (dokonce ani ve formě kvasu a mléčných výrobků, obsahujících alkohol), protože alkohol tyto jemné struktury ničí. Porušování tohoto pravidla vyvolává těžká onemocnění.

*** * ***

Plodná práce s jemnými energostrukturami a meditativní tréninky nejsou možné při osvětlení luminiscenčními lampami (zářivky, úsporné žárovky), protože vytvářejí hrubé energetické vlivy na jejich průběh.

Nepřípustné je také nošení oblečení ze syntetických tkanin, jelikož nepropouští významnou část spektra bioenergií a převrací energetické procesy uvnitř těla. (Po-

slední doporučení se nevztahuje na pláště, které si oblékáme v případě deště).

Hodinky a další kovové předměty musejí být v době cvičení sejmuty z těla: hodinky se od bioenergetické práce zmagnetizují a jdou potom nepřesně, a výrobky z kovu vytvářejí energetické překážky.

O neslučitelnosti psychoenergetických tréninků, jakož i veškeré seriózní duchovní práce všeobecně, se stravováním «zabíjenou» potravou (z masa a z ryb) jsme už mluvili. Nedodržování tohoto pravidla vede k výstavbě energostruktur organizmu z hrubých energií.

Cvičení na dané etapě práce je nejlepší provádět ve skupinové variantě, přičemž nejvhodněji v místnosti přiměřeně rozměrově odpovídající velikosti skupiny. Nadmíru velký sál je nepříznivý, protože se v něm rozptyluje společná skupinová energie.

*** * ***

První seriózní informace (které jsou nám známy) o roli a fungování čaker a metodách práce s nimi, byly předloženy konkrétně v publikacích naší Školy. Ranější fantazie na toto téma od Aurobinda Ghose, v Rusku dobře známého autora, jsou dokonale nepodložené a jenom zavedly mnohé čtenáře k zabloudění, způsobenému nedostatkem ezoterických literárních informací v «předperestrojkovém» Rusku.

Obraťme teď pozornost ke konkrétní informaci o práci na dané etapě duchovního vzestupu. Podotýkám, že předkládaná cvičení jsou aprobována desetiletími

praktické výuky velmi mnoha lidem a prokázala svoji optimální efektivnost.

«Kříž Buddhy»

Každé cvičení je dobré začínat emocionálním naladěním a očištěním okolního prostoru. Pro to existuje výborná technika, známá pod názvem «kříž Buddhy».

Provádí se takto:

Ze všeho nejlepší je sednout si k tomu do takzvané «pozice učedníka»: posadíme se s rovnými zády na paty, špičky nohou dozadu, dlaně na stehnech. Vyšleme vlny svojí dobrosrdečnosti a lásky z hrudníku dopředu do prostoru s formulací:

«Kéž všechny bytosti žijí v klidu! Kéž všechny bytosti žijí v míru! Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!».

Každý z těchto tří stavů na počátku vytvoříme v sobě (v hrudním koši) a poté vyzařujeme navenek dopředu. Potom všechno opakujeme napravo, dozadu, nalevo, nahoru a dolů.

Je to mocná technika harmonizace jak sebe, tak i energetiky okolního prostoru, i bytostí, přebývajících v něm.

Rozcvička

Zvláště při prvních cvičeních je velmi důležitým prvkem fyzická rozcvička, nejen umožňuje «vzpružit» energetiku těla a odhodit přebytečné myšlenkové dominanty, ale také učí *koncentraci vědomí* v pracujících čás-

tech těla. Posledně jmenované se bude v budoucnu hodit při práci s čakrami.

Postavíme se. Pohybem nohou a trupu rozhoupáváme uvolněnou ruku: dopředu — dozadu, poté jí roztáčíme do kruhu — bez napínání svalů, jenom pohybováním nohou a trupu. Potom to samé — s druhou rukou. Koncentrace je v kloubech. Vidíme v nich rozsvěcející se *světlo*.

Napínáme svaly rukou. Ohýbáme a narovnáváme ruce v loketních kloubech. Pozorujeme, jak se z celého těla k pracujícím svalům stéká *světlo*.

Předpažíme. Rychle pohybujeme uvolněnými dlaněmi. Napínáme prsty. Ohýbáme a narovnáváme je. Pohybujeme dlaněmi rukou při napnutých svalech předloktí a dlaní. Shodíme napětí, uvolníme celé tělo.

Nakláníme do stran a nahoru-dolů hlavu při uvolněném krku. Otáčíme s ní do kruhu. Kroutíme hlavou kolem vertikální osy. Vidíme krční část páteře jako hřídel s navlečenými korálky obratlů. Po hřídeli nahoru míří proud bílého *světla*. Napínáme krk. Ta samá cvičení opakujeme při napnutém krku. Po celém jeho průměru se nahoru zvedá proud bílého *světla*. Shodili jsme napětí, uvolnili všechny svaly. Posunujeme hlavu, která zůstala ve vertikální poloze, do stran a do kruhu vzhledem k nepohybujícím se ramenům.

Zvedneme ruce nad hlavu. Uchopíme jednu rukou druhou za zápěstí a táhneme ji přes hlavu s úklonem na stranu: protahujeme boční svaly trupu.

Ruce jsou zdviženy vzhůru. Děláme úklony do stran v úrovni hrudních obratlů a potom obratlů pasu. Napínáme svaly a při napnutých svalech provádíme úklony a

otáčení těla. Trup se naplňuje *světlem.* Shodili jsme napětí. Při uvolněných svalech provádíme otáčení těla kolem vertikální osy s maximálním obrácením hlavy. Koncentrace — v páteři.

Posunujeme do stran pánev (bez jejího naklánění) při uvolněných svalech a bez ohýbání nohou. Koncentrace — v páteři pod pupkem.

Zdviháme jednu nohu tak, aby bylo stehno rovnoběžné s podlahou. Otáčíme chodidlem, jako bychom špičkou obkreslovali na podlaze kruh. Koncentrace — v kloubu kotníku. Vidíme v něm rozsvěcující se bílé *světlo,* pociťujeme teplo.

Otáčíme holení, Koncentrace — v kolenním kloubu.

Silně rozhoupáváme holeň ze strany na stranu. Koleno při tom zůstane na jednom místě. Koncentrace — v obou kyčelních kloubech.

Kreslíme kruh nataženou nohou, vysunutou dopředu, potom do strany, dozadu.

To samé — s druhou nohou.

Relaxační ásany

Po rozcvičce si odpočineme v jedné z následujících tří pozic (ásan):

První — «poloviční pozice želvy»:

Sedneme si na paty (špičky nohou dozadu) a dáme kolena od sebe. Položíme na zem hlavu a ruce natažené dopředu se spojenými dlaněmi. Tělo a mysl úplně uvolníme. Pozorujeme, jak se nám s prohlubováním uvolnění stále více a více prověšuje břicho. Je to výborné cviče-

ní pro odstranění fyzické i duševní únavy. Provádět bychom ho měli asi deset minut.

Druhý ásana se nazývá «pozice krokodýla». Je možno ji dělat ve dvou variantách:

Položíme se na břicho. Položíme lokty dopředu, vysuneme je trochu dál, a hlavu položíme bradou do dlaní.

Druhá varianta — lokty jsou vysunuty dopředu, předloktí leží jedno na druhém na zemi, hlava a vrchní část trupu jsou nadzvednuty a udržují se statickým napětím zádových svalů.

V obou případech se pociťujeme jako šťastní krokodýlkové, kteří vylezli na písčitou mělčinu, aby se prohřáli na sluníčku. Sluníčko prohřívá naše zádíčka — a my toneme v blaženosti jeho laskavého tepla, které prosycuje naše těla.

Pránájámy

Bioenergetické pročišťování musíme provádět jak najednou v celém organizmu, tak i postupně v částech, které souvisejí s jednotlivými čakrami. Technik pročišťování je mnoho, a každá z nich umožňuje zbavit se nejnovější porce energetické nečistoty. A to znamená — odstranění nemocí, zlepšení celkové nálady, přiblížení ke Konečnému Cíli.

Naučíme se několik celkově pročišťujících cvičení ze série pránájám.

Postavíme se. Zlehka se nakloníme doprava tak, aby pravá ruka uvolněně visela a nedotýkala se přitom těla.

Dobře ji procítíme od ramenního kloubu až ke konečkům prstů. Představíme si, že se v hrudníku při každém nádechu a výdechu nafukuje a smršťuje komora čerpadla, ze kterého se vzduch-*světlo* čerpá přes ruku-hadici. Zvláštní pozornost věnujeme výdechu. Dosáhneme zřetelného pociťování. «Hadice» musí mít průměr jako celá ruka a nic v ní nesmí bránit pohybu vzduchu-*světla*

To samé cvičení provedeme s druhou rukou, poté s každou nohou. Ke každé noze vede od hrudníku «hadice» po odpovídající straně těla.

Pod každou nohu umístíme obraz velkého sudu. Jeden z nich je prázdný, druhý je plný bílého tekutého *světla*. Dotýkáme se nohou-hadicí tohoto *světla* a přečerpáváme ho přes tělo-čerpadlo do druhého sudu. S každým vdechem se vnitřní komora čerpadla uvnitř trupu a hlavy rozšiřuje a vtahuje přitom *světlo* z plné nádoby přes nohu. S každým výdechem se komora smršťuje, *světlo* se přes druhou nohu vylévá do prázdného sudu. Tak promýváme uvnitř celé tělo.

Když se sud se *světlem* vyprázdní — naplníme ho světlem znovu, a druhý sud převrhneme do ohně (obraz ohromného ohně) — aby všechna vylitá špína shořela. Otočíme tělo nad sudy — a zopakujeme cvičení s druhou polovinou těla.

Poté děláme to samé s rukama, postavíme při tom sudy pod ruce.

Takovým způsobem dosahujeme celkového zaplnění těla zářivým bílým *světlem*.

Po pránájámách si musíme odpočinout v jedné z relaxačních pozic.

Psychofyzická cvičení

Pak si osvojíme čtyři psychofyzická cvičení. Nazývají se tak, protože jejich psychická složka působí spolu s fyzickým pohybem, přičemž posledně jmenované napomáhá zvládnutí prvního. Idea vypracování takových cvičení byla vytvořena mystikem počátku dvacátého století Petrem Deunovem, pokračoval v ní Omraam Aivanhov — a poté my.

První cvičení se nazývá «Probuzení». Člověk se probouzí po dlouhém spánku sebeizolace od harmonie, krásy a lásky vnějšího světa. (Vestoje zvedáme ruce nahoru a protahujeme se — jako po probuzení). Vpouštíme do sebe všechno čisté, světlé, co je vně nás. Pociťujeme, jak nás svrchu prolévá celý vodopád obdivuhodně průzračných, světlých, jemných emocí, jitřní svěžesti. Naplňujeme se jitřní svěžestí! Naplňujeme se těmi vlnami, přeplňujeme se jimi! (Ruce se spouštějí k ramenům a pomáhají přitom tomu zaplňování, potom se znovu zvedají a spouštějí, a tak ještě několikrát). Dosahujeme maximálně jemného emocionálního stavu.

Druhé cvičení — «Dávání». Ruce se širokým gestem rozevírají od hrudi dopředu a do stran: to, co jsme dostali, musíme dát druhým lidem: měřítkem duchovnosti člověka je jeho schopnost dávat. K tomu, abychom naplnili sud čistou vodou, ho musíme nejdřív vyprázdnit. Stojatá voda se kazí. Kdo nevyprazdňuje sám sebe tím, že dává druhým to, co má, — ten se neobnovuje, neroste duchovně sám. Opakujeme cvičení znovu a znovu, rozléváme, dáváme štědře, darem, všechno to dobré, co jsme sami nahromadili, bez přání obdržet za to náhradu. Posíláme daleko dopředu jemné a silné vlny řinoucí se

svěží a čisté lásky. Pociťujeme, jak se hruď rozpíná pod tlakem husté energie lásky, která do ní přitéká zezadu. V hrudníku se rozvíjí kvítek, vydávající něžnou vůni. Posíláme ty světlé vibrace dopředu. Je to vůně samotné lásky!

Třetí cvičení — «Smíření». Zvedneme pravou ruku nad hlavu, zkoncentrujeme se v dlani a v prostoru, který ji bezprostředně obklopuje. Vláčně spouštíme ruku před sebe, kreslíme s ní v prostoru sinusoidu s poloperiodou kolem 30 centimetrů. Dlaň vedeme hranou dopředu podle směru jejího pohybu. Pociťujeme prostor, ve kterém se ruka pohybuje, — jako energetické pole, kterému zadáváme novou charakteristiku: mír, harmonii, klid. «Prodlužujeme» ruku do dáli. (Představme si různé varianty tanečních pohybů: rázné, rychlé, neohrabané, nebo naopak — měkké, vláčné, půvabné. Každý takový druh tance odpovídajícím způsobem nalaďuje jak diváka, tak i vykonavatele). A toto prosté a mocné gesto, symbolizující harmonii, bude po zvládnutí cvičení (musíme ho dobře procítit) efektivně pomáhat každému v jakékoliv situaci, dokonce, i pokud ho bude provádět bez doprovodu tělesných pohybů.

Čtvrté cvičení — «Vzestup». Zvedneme ruce nad hlavu se spojenými dlaněmi a budeme je zase spouštět obloukem do stran, jako bychom dělali tempa, jedno za druhým. S každým takovým pohybem jakoby vyplouváme z našeho současného hrubého obalu, stáváme se světlejšími, čistějšími, zvedáme se stále blíže ke zdroji *světla* — ke slunci… Už je úplně blízko, jen ještě několik temp — a dosahujeme ho… Vplouváme do prostoru nejčistšího a nejjemnějšího *světla*, kocháme se pobytem v něm… Spouštíme se znovu na zem, ale teď už se slun-

cem ve své hrudi. Už jsme přistáli… A svítíme na všechny lidi a na všechno živé z hrudi slunečním *světlem*!

«Šávásana»

Všechna cvičení s čakrami a meridiány musíme zakončovat relaxačním cvičením, nazývaným «šávásana». Umožňuje odpočinout si od bioenergetické práce, která může vyvolávat dost velkou únavu, a odstranit bioenergetické defekty, kterých jsme se ještě nezbavili.

«Šávásana» — to je uvolnění těla i mysli v poloze vleže na zádech.

Ležíme na zádech. Přesvědčíme se, že ležet je příjemné. Nic nás z toho nesmí vytrhovat. Uvolníme tělo, začínáme od palců nohou. Představíme si plochu kolmou na osu těla — jako skleněnou stěnu — a posunujeme ji skrz tělo od palců nohou k hlavě; za plochou nezůstávají žádná napětí. Ztrácí se veškeré pociťování těch částí, které zůstaly vzadu. Vzdáváme se jich, pronášíme v myšlenkách: «To není moje! To není moje!…». Pokud se někde v úseku, kterým už plocha prošla, znovu obnovují pocity — projdeme jím ještě jednou. Když plocha projde skrz hlavu, mohou vzniknout následující stavy:

První stav: sebeuvědomování mizí. Jako bychom se propadali do hlubokého spánku, ale není to spánek. Sebeuvědomění se vrací obvykle za 18—20 minut. Cítíme se zcela odpočinutí, jako po hlubokém, dlouhém spánku. Máme blaženou náladu. Nebudeme prudce vstávat, ale budeme si jí užívat.

Druhý stav: sebeuvědomování se udržuje, ale přichází úplný *klid*. Můžeme prohlédnout svůj organizmus

«vnitřním zrakem». Vstoupíme jím zespodu do prostoru uvnitř těla. Vidíme světlé a tmavé oblasti. Šedá a černá barva jsou poruchy na jedné z energetických úrovní, odpovídající aktivním nebo dosud ještě skrytým stádiím onemocnění. Snažíme se jakoby hráběmi shrabat všechno temné na hromádky a vyhodit dolů za hranice těla.

Při šávásaně mohou také vznikat samovolné výstupy z materiálního obalu: najednou se pociťujeme v obvyklé podobě, ale v nepřirozené poloze, například visící nad podlahou, stojící na hlavě apod. Nemusíme se znepokojovat: stačí zachtít vrátit se do těla, pocítit ho — a už se cítíme v něm. Ale podporovat v sobě takové výstupy v žádném případě nesmíme: jsou to výstupy zatím ještě do hrubé prostorové dimenze — takzvané «astrální úrovně». Ale my bychom se měli naučit vystoupit najednou do vyšší prostorové dimenze; a na to existují jiné techniky.

Učit šávásanu děti do 12 let je zakázáno: když se ocitnou vně těla, ne pokaždé si přejí vrátit se do něho zpátky.

*** * ***

Všechna uvedená cvičení je třeba praktikovat systematicky: dosáhnout plného efektu po jednom provedení není možné.

«Latihan». Křest ve Svatém Duchu

Až se předchozí učební materiál upevní, je možné v některé z následujících lekcí zařadit cvičení «latihan».

Termín «latihan» byl zaveden na počátku minulého století súfiem Bapakem Muhammadem Subuhem [61], který tak označil jeden ze způsobů kontaktu se Svatým Duchem.

Subuh navštívil řadu evropských zemí, ve kterých této metodě vyučoval katolické mnichy a vyléčil jí také spoustu nemocných z různých nemocí, včetně rakoviny.

Uvedená technika spočívá v tom, že se obracíme ke Svatému Duchu o pomoc, poprosíme Ho, aby se zkoncentroval nad naší hlavou (pocítíme Ho tam), a poté — aby se «prolil» skrz celé naše tělo seshora dolů, jako skrz prázdný obal, jako skrz průhledný skleněný válec. A to také bude opravdovým křtem ve Svatém Duchu.

Tak přichází vyléčení těla.

Tělo, které se oddává Proudu, který skrz něj protéká, začíná tancovat, začíná vykonávat i různé jiné plavné a harmonické pohyby… Takový jev je jednou z variant lajajógy — souhrnu metod «rozplynutí» sebe sama v Božských Proudech a statických stavech Božského Vědomí.

Ve skutečnosti je to velice prosté, pokud opravdu věříme, milujeme Ho a jsme připraveni se Mu oddat. Vždyť Svatý Duch stále přebývá jako moře *Světla* právě nad našimi těly, pozoruje nás, miluje, učí a… čeká, kdy, konečně, na Něho obrátíme s láskou svoji pozornost a poprosíme o pomoc…

Pokud jsme se dobře připravovali veškerým předchozím materiálem, včetně cvičení «Probuzení», — pak se to podaří hned. Pokud ne — pak se zkusíme meditativně pocítit… v ráji, pod rajským vodopádem, ve světle něžného slunce, ve vůni květů, uprostřed zpěvu ptáků…

Vodopád blažené rajské vláhy prolévá naše těla, omývá duše, dělá nás důstojnými ráje…

Pro to, aby nám «šel» laja-tanec (tanec «rozplynutí»), vedený Svatým Duchem, je třeba se postavit na špičky a ruce zvednout nahoru; oblečení musí být lehké a volné — abychom ho nepociťovali…

Po tanci si musíme odpočinout v relaxační pozici.

Pročištění čaker. Otevření duchovního srdce

Vzápětí po osvojení předchozího můžeme přistoupit k pročišťování čaker a jejich uvedení do pořádku.

Stav čaker je těsně vzájemně svázán s těmi orgány, které se nacházejí v oblastech odpovídajících příslušné čakře. Čakry se podílejí na energetickém zabezpečení těchto orgánů, a onemocnění orgánů se zhoubně projevují na stavu čaker.

Například, ve «sféře odpovědnosti»:

— anáhaty se nachází srdce a plíce, také ruce a mléčné žlázy,

— manipúry — žaludek, včetně řady dalších struktur trávicí soustavy,

— svádhisthány — pohlavní orgány a močový měchýř, a také nohy,

— sahasráry — polokoule předního mozku,

— ádžni — veškerý ostatní mozek, a také oči, uši, nos a nosohltan,

— višuddhy — konkrétně, celý krk, štítná žláza, také obě čelisti s jejich zubním aparátem. (Hranice mezi «sférami vlivu» ádžni a višuddhy prochází po patře).

*** * ***

Začneme práci s čakrami. Existují určitá, přesně stanovená spojení zvuků (druhy manter), jejichž zpívání napomáhá, díky vzniku rezonančních vibrací, rozvíjení čaker. Mantry nám také pomohou dosáhnout výrazného pociťování svých čaker.

Tyto mantry jsou následující:

pro sahasráru — ám,

pro ádžňu — vóm,

pro višuddhu — hám,

pro anáhatu — jam,

pro manipúru — rám,

pro svádhisthánu — vám,

pro múladháru — lam.

Budeme sborově, táhle, něžně, na vysokých zvukových frekvencích (budeme se orientovat podle výšky ženského hlasu), nepříliš hlasitě, zpívat mantry se současnou koncentrací v odpovídajících čakrách. Při přecházení z jedné čakry do nich vcházíme zezadu, ze zad nebo ze zátylku, jako bychom pronikali do otvorů nebo výklenků.

Celý cyklus manter zopakujeme několikrát. Dosáhneme výrazného pociťování vibrací ve všech čakrách.

Toto cvičení budeme bezpodmínečně praktikovat každý den. Pokud nebudete mít možnost zpívat mantry nahlas, zpívejte je v duchu, ale až po zřetelném zvládnutí zpívání nahlas.

Práci s anáhatou budeme jak nyní, tak i v budoucnosti věnovat maximální pozornost — a už jenom od toho se náš život stane světlejším a radostnějším.

Pokud si neosvojíme velmi jemný a něžný zpěv manter pro čakry — nebude se nám už dál nic dařit. Zvlášť často se takové těžkosti vyskytují u mužů, kteří neznají jemnost. Může jim pomoci následující technika. Vezmeme do úst hlt vody a kloktáme s ním — tak, aby vznikl bublavý zvuk. Postupně spouštíme vodu stále hlouběji do krku, zvuk se při tom stává vyšším. Ať se stane extrémně vysokým. A podle těchto tónů musíme zpívat mantry pro čakry.

Osvojíme si ještě jednu techniku pro pročišťování a rozvíjení čaker. Vytvoříme vzadu za anáhatou obraz bíle zářícího prostorového tělesa, tvořeného čtyřmi trojúhelníky, spojenými ve stranách. Nazývá se tetraedr (čtyřstěn). Zavádíme ho zezadu postupně do každé čakry — jedním hrotem dopředu (kromě sahasráry a múladháry) — a rychle s ním otáčíme kolem vodorovné osy, procházející zezadu dopředu, proti směru pohybu hodinových ručiček, jestliže se díváme zezadu. Pro dvě krajní čakry musíme otáčení tetraedru provádět kolem svislé osy, přičemž pro sahasráru — jedním hrotem nahoru, a pro múladháru — dolů. Směr otáčení pro posledně jmenované případy je proti pohybu hodinových ručiček, pokud se díváme z těla. Vykonávání cvičení se ulehčí,

pokud ho spojíme s jakoby «nafukováním» čakry příslušnou mantrou.

Všechna probíraná cvičení s čakrami (a poté i s meridiány) je vhodné provádět konkrétně vestoje.

Ale existuje jedno dostatečně jednoduché cvičení s duchovním srdcem, které může vyzkoušet každý — bez jakýchkoliv podmínek. Pocítíme svoji hlavu přemístěnou do hrudního koše. Pocítíme nos, čelo, rty. Pohneme rty. Aby hlava «nevyskakovala» na své původní místo, pocítíme na ní kšiltovku. Potom — to je nejdůležitější: musíme otevřít oči, «zamrkat» řasami… A teď se budeme učit dívat na vnější svět očima z hrudi. Budeme ho teď pociťovat úplně jinak: ne jako surový a nepřátelský, ale jako jemný, něžný a vnímavý pro emoce lásky.

A to také je otevření duchovního srdce.

Jak vidíme, dělá se to velmi jednoduše. Stačí si jenom přát!

Jako další se musíme naučit dívat se z anáhaty nejen dopředu, ale i dozadu.

Cvičení s čakrami a všechny následující meditativní tréninky se musejí provádět s otevřenýma očima. (Dokážete samostatně prozkoumat — proč?)

*** * ***

Až si pevně vštípíme všechno, co už jsme probrali, musíme si to samé osvojit — pro všechny ostatní čakry. («Okna» dvou krajních čaker jsou obrácena odpovídajícím směrem nahoru a dolů. Ale je možné se skrz ně dívat také dopředu a dozadu).

Dozadu se musíme učit dívat nejen kvůli rozvíjení čaker, ale i proto, že pokud se díváme dopředu, zvykli jsme si vidět svět materiálních objektů, ale vzadu jsou čisté a jemné eony s Vědomím, přebývajícím v nich.

A více než to, tímto cvičením se teď připravujeme na ten čas, kdy budeme plně vědomě vycházet za hranice těla. A to je také radno učit se dělat zpočátku právě dozadu — dozadu z anáhaty.

Výstupy z těla

Velmi mnozí mystici různých zemí a kultur «pohoří» na tom, že se učí vycházet z těla dopředu nebo nahoru, přičemž vůbec ne z anáhaty. A oni se ocitají v té či oné podúrovni (v závislosti na svém stavu podle škály *jemnosti — hrubosti)* «astrální úrovně» — dostatečně hmotné energetické vrstvy nejbližší materiálnímu světu. Z «astrální pláně» je velmi dobře viditelný svět hmoty, jsou vidět lidé, jejich myšlenky. Vzniká možnost je «špehovat», tropit si z nich žerty, působit na ně… To se ukazuje jako zajímavé, upoutává…

Ale když umírá vlastní tělo, takový člověk tak i zůstává u materiálních předmětů. K Bohu se nepřiblížil, vtělení vyšlo nazmar.

Jestliže jsme ukončili nezbytné přeměny se svými základními meridiány, a zvláště s čitriní (Bráhmanádí) — jednou z nejjemnějších struktur organizmu — pak najednou «vypadáváme», procházeje skrze ni, do Svatého Ducha. A tam Ho vidíme jako *Světlo-Lásku,* pociťujeme Ho jako Něžnost. Tam se učíme s Ním splývat, být Jím.

… Ale cožpak tahle tak snadno dosažitelná perspektiva nevybízí vzdát se svých starých dogmat a neřestí? A vrhnout se «celým srdcem, celou duší, celým svým rozumem a veškerou svojí silou» — vstříc Objetím Boha?

Rozvíjení čaker. Dantiany

A ještě se můžeme potrénovat v zaplňování a «nafukování» čaker — obrazem čistého zářivého a třpytivého *světla,* «vháněného» do každé čakry z obrazu hadice, vedoucí od mohutného čerpadla.

Obrazy, které vytváříme v jemných eonech, se tam skutečně stávají realitou. S jejich pomocí je možné nejen pročišťovat svoje energostruktury, ale i léčit druhé lidi, odstraňovat temné skvrny nemocí a dokonce i provádět «chirurgické operace» obrazy chirurgických nástrojů.

Od této etapy práce jsme zcela schopni stát se dobrými léčiteli.

Léčitelství je jednou z variant darování své lásky lidem. Proto, když léčíme, — přichází k nám s radostí Svatý Duch na pomoc, zvlášť když Ho o to poprosíme!

Pokud léčitel získal dovednost vzájemné spolupráce s Ním, prochází On v době léčitelských seancí, po prosbě léčitele, skrz jeho čakry, a při té příležitosti napomáhá jejich dalšímu rozvíjení a zjemňování. (Podrobněji o léčitelství viz [9]).

*** * ***

Naučíme se novou variantu cvičení s tetraedrem:

1. Roztáčíme obraz tetraedru vzadu za čakrou, jako vrták vrtačky.

2. Zavedeme ho do čakry, jako do díry zkaženého zubu. Odlétává nečistota, můžeme ji smývat «sprchou».

3. Zvětšujeme rozměry tetraedru, a tímto způsobem rozšiřujeme čakru.

4. Když jsme takovým způsobem opracovali všechny čakry, «použijeme sprchu» a poté děláme šávásanu.

… Další technika práce s čakrami může být taková: pronikáme postupně do každé z nich, začínáme přitom od anáhaty, pociťujeme se tam celkově, jako v jeskyni, naplněné *světlem*, zapřeme se rukama, a odstrkujeme každou ze stěn čakry do nekonečnosti…

Ještě jedno výborné cvičení: představíme si, že jsme rozsvícená silná elektrická žárovka, velká jako tělo; wolframové vlákno se nachází v anáhatě. Osvěcujeme sebou z anáhaty okolní prostor.

V další práci budeme obraz zářícího vlákna žárovky přenášet do každé z ostatních čaker, «prozařovat» s ním ruce, nohy, a všechna ta místa těla, kde vznikají indispozice. Tak «spálíme» v těle hrubé energie, pročistíme ho, prosvětlíme, vyléčíme se, naučíme se být *světlem*. Vždyť i «Bůh je *Světlo*, a není v Něm nejmenší tmy» (1. Janův 1:5). Tak se i my — postupně — začínáme přibližovat ke stavu Boha.

*** * ***

Rozvinuté čakry se spojují do funkčních skupin, nazývaných čínsky dantiany.

Horní dantian — to je komplex třech horních čaker, střední je představován anáhatou, spodní — třemi spodními čakrami.

Z těchto tří dantianů je nejdůležitější prostřední, protože právě jeho prostřednictvím jsme schopni se přeměnit v Lásku a vlít se do Tvůrce. Ostatní dva jsou pomocné. Horní napomáhá rozvíjení středního svojí intelektuální funkcí a funkcí estetického posouzení. A spodní zabezpečuje rozvíjení středního svojí energií, je hlavním energetickým centrem organizmu.

Všechny dantiany (tak jako všechny čakry) musejí být rozvinuty harmonicky, i když v trénincích je radno dávat prioritu střednímu dantianu. Nejdůležitější funkcí lidského organizmu před Bohem je láska. Ale nemůže se stát plnocennou bez intelektuálního, estetického a silového zabezpečení. Proto je na duchovní Cestě nutné věnovat rozvoji každé z těchto funkcí patřičnou pozornost. Při tom je důležité si pořád připomínat, že je nezbytné se důsledně držet linie stále většího zjemňování vědomí: stržení do zhrubnutí znamenají krach všech úsilí a, v lepším případě, pozastavení rozvoje, pokud ne úplný nezdar. Správné rozvíjení spodního dantianu (označovaného také termínem «hara»), se optimálně dosahuje na zvláštních «místech síly» prostřednictvím speciálních meditativních technik. Jedním z jejich tajemství je vzkříšení funkcí «embryonálních» meridiánů, které spojovaly přes pupečník energosystémy plodu a matky. Právě po jejich «vzkříšení» k životu začíná hara fungovat jako jednotný komplex, jednotné «silové» centrum.

Práce s meridiány. Sušumna, čitriní, žeň-mo, «mikrokosmická dráha», střední meridián

Po osvojení všech výše uvedených cvičení bude vhodné uvést do náležitého stavu základní meridiány těla.

Celé lidské tělo, právě tak jako i těla zvířat a dokonce i rostlin, je prostoupeno množstvím kanálů, neviditelných normálním zrakem, které po organizmu rozvádějí energii různého stupně jemnosti. Tyto kanály byly objeveny a používaly se ve starověké čínské medicíně (terapie Zhen Tsyu).

Meridiány se vyznačují — v porovnání s okolními tělesnými tkáněmi — zvýšenou elektrickou vodivostí (ale je třeba mít na paměti, že elektrický proud, i ten nejslabší, je pro ně nevhodný, a metody bodové elektrodiagnostiky a elektropunktury se mohou používat jenom ve výjimečných případech).

Meridiány mohou být viděny lidmi, kteří dosáhli rozšíření rozsahu svého vnímání prostřednictvím systémů tréninků, podobných těm našim.

V důsledku zánětlivých procesů v tělesných tkáních, znečisťujícího stravování nebo nepříznivých vnějších energetických vlivů mohou meridiány ztrácet svoji průchodnost. Pak mohou vznikat vleklá onemocnění těch orgánů, které ztratily adekvátní energetické zabezpečení. Taková onemocnění se obvykle nedají úplně vyléčit medikamentózně. Jako efektivní se v těchto případech ukazují metody jehloterapie a podobné léčebné techniky: laserové, vibrační a další působení prostřednictvím

«biologicky aktivních bodů» na povrchu těla. Při tom dojde k obnově průchodnosti meridiánů vlivem energetických proudů, které jsou po nich posílány.

Ale daleko efektivnější je čistit si meridiány samostatně: s pomocí metod popisovaných v této knize.

Pohovoříme si teď o několika meridiánech, které mohou být úspěšně využívány v praktice psychické autoregulace.

Všechny čakry jsou spojeny několika mohutnými meridiány, procházejícími podle páteře, a také podél přední strany těla a jeho středem.

Podle páteře od múladháry k sahasráře prochází široký kanál, nazývaný sušumna (čínsky tu-mo nebo dumo). Jedna z jeho funkcí spočívá v rozdělování energií, vytvářejících se z jídla, po čakrách. V hranicích sušumny, v její zadní části, se vyčleňuje značně užší kanál (v průměru kolem 2 cm) — vádžriní, kterým k ostatním čakrám přichází ze svádhisthány její energie — udána.

Třetím z páteřních kanálů je čitriní (Bráhmanádí) — táhne se vzadu za sušumnou. Začíná na zadní části sahasráry, prochází dolů pod týlní kostí, spouští se po zadní straně krku a dále — vzadu podél nejzazšího okraje páteře, souhlasně s trnovými výběžky obratlů a kůže.

Čitriní je obzvlášť důležitá struktura. Bude nám sloužit jako etalon (vzor) nejjemnějšího stavu. Podle něj budeme provádět nalaďování svojí emocionální sféry.

Podle «škály vodíků» G. I. Gurgžijeva [54], je stav čitriní ohodnocen jako H-3. To znamená úroveň jemnosti Svatého Ducha. Pokud se naučíme koncentrovat v čitriní, můžeme se přes tento kanál snadno «potápět» vědo-

mím do eonů Svatého Ducha, přímo se kontaktovat, objímat se, a poté tam s Ním i splývat.

Právě tak se religiózní pravdy stávají z abstrakcí realitou.

Systém čaker je také propojen předním kanálem (žeň-mo). Tento kanál začíná na vrchním konci sušumny, pak obtáčí sahasráru z bočních stran dvěma větvemi, které se spojují v oblasti čela, poté se znovu rozděluje na několik kanálků, spouští se po obličeji a spojuje se poblíž višuddhy. Ještě jedna větev tohoto kanálu se spouští středem hlavy, prochází patrem k bradě a na krku se připojuje k ostatním větvím. Poté se kanál širokým pruhem spouští po přední straně těla, prochází stydkou kostí a míří ke kostrči.

Zvláštní pozornost budeme věnovat vrchní části kanálu, která spojuje do funkčního bloku čtyři čakry takzvaného «emočního centra» [54]: anáhatu, višuddhu, manipúru a ádžňu.

V tomto komplexu mají pochopitelně vedoucí úlohu anáhata a višuddha. Na manipúře je do určitého stupně závislá intenzívnost emocí, a prostřednictvím ádžni se konkrétně uskutečňuje součinnost s hypotalamo-hypofýzním komplexem, který hraje důležitou roli v koordinaci — prostřednictvím endokrinního systému — emocionálních a behavioristických reakcí celého organizmu.

Jenom ti, kteří mají rozvinutý přední kanál, a kteří ho také umějí používat, si vyzkoušeli opravdu vysoké kladné emoce ve vztahu k druhým lidem a k přírodě. Ale takových lidí je mimořádně málo: jsou to jednotlivci

z tisíců. Ukázalo se, že je přední kanál velmi zřídka rozvinutý bez speciálních úsilí.

Systémy páteřních meridiánů a předního meridiánu se souhrnně nazývají, podle čínské tradice, «mikrokosmická dráha»[10]. Cirkulací po «mikrokosmické dráze» se realizuje jedna z etap přeměňování energií v organizmu. Jeho cílem je vytvoření a shromáždění v organizmu «zlatého elixíru» — tak ve starověké alchymii nazývali nejjemnější energii, získávanou cestou přeměn.

Vykonávání cvičení s «mikrokosmickou dráhou» přináší silný pozitivní emocionální efekt.

Systém čaker je propojen ještě jedním meridiánem — středním. Tento široký meridián spojuje rozvinuté čakry, přičemž prochází vertikálně středem celého těla. Formuje se zároveň s rozvíjením čaker: u lidí s nerozvinutými čakrami není patrný. Šířka kanálu přibližně odpovídá průměru čaker. I střední meridián je velmi důležitou energostrukturou organizmu.

*** * ***

Začneme sušumnou. Nejlépe ze všeho ji pročistíme obrazem velkého «kartáče» na mytí lahví. Kvůli tomu odejdeme od těla, vystoupíme z anáhaty dozadu, staneme se několikrát většími, než tělo, potom oběma rukama začneme «drhnout» sušumnu tím »kartáčem». Při tom je důležitý tento detail: musíme pročistit také i průchod ze sušumny do múladháry, ale on nemá pokračování na přímé linii dolů od páteře, ale dolů-dopředu.

A poté — střední meridián. Práci s ním je vhodné dělat na speciálních *místech síly*, napomáhajících výstu-

pu vědomím níže pod tělo. Ale je pochopitelné, že před tímto okamžikem už musejí být vědomí praktikujících rozvinuta předchozími cvičeními do té míry, aby byla schopna odejít pod tělo, přičemž nesmějí ztrácet jemný stav.

Až vejdeme zespodu do středního meridiánu, musíme «omýt» jeho stěny, například obrazem mokrého hadru s mýdlovou pěnou nebo nějakými jinými podobnými technikami.

Potom je dost důležité očistit přepážku mezi sušumnou a předním meridiánem. Kvůli tomu musíme být současně v obou meridiánech, vstoupit do sušumny svrchu, a do středního meridiánu — zespodu. Pak se stává viditelnou přepážka mezi nimi a případné temné skvrny na ní. Odstranění těchto skvrn představuje další etapu vyléčení těla.

Když je pročištěn meridián sušumna, můžeme začít práci s «mikrokosmickou dráhou». Kvůli tomu vstoupíme zezadu do dvou spodních čaker, zvedáme jejich energii nahoru sušumnou, «přehazujeme» po meridiánech přes hlavu a spouštíme předním meridiánem nazpátek ke spodním čakrám. Cvičení opakujeme několikrát. Při tom se hrubé energie, konkrétně ty, které vyvolávaly nemoci, transformují na jemné v meridiánu žeň-mo.

Po prvních cvičeních s «mikrokosmickou dráhou» je nezbytně nutné provést hlubokou relaxaci v «šávásaně».

Jako další se můžeme naučit dělat úmyslné zkreslení trajektorie pohybu energií po «mikrokosmické dráze» — tak, aby jejich proud zasahoval nemocná místa (pokud ještě nějaká zůstala). To vede k jejich uzdravení.

Začínali jsme vracet energii po «orbitě» se zapojením meridiánu sušumny. Ale v následujícím je třeba se to samé naučit dělat i po čitriní a po energetickém «kokonu», který obklopuje tělo. Všechno to přinese nové etapy ozdravění organizmu a zjemnění vědomí. V naší praxi se všechno tohle snadno dělá na odpovídajících *místech síly* — na zónách, které mají zvlášť pozitivní energetický význam pro člověka. Začněte je hledat u sebe — je možné, že najdete.

Na závěr kapitoly podotýkám, že existují neopodstatněné metodiky čínského čchi-kung, přivezené do Evropy, ve kterých se pokoušejí pracovat s «mikrokosmickou dráhou» bez předběžného propracování čaker a meridiánů. V těchto případech se veškerá práce uskutečňuje jenom na úrovni obrazových představ. Očišťujících, léčebných a zjemňujících účinků se při tom nedosahuje.

«Kokon»

Výše zmiňované energetické «kokony» obklopují těla všech živých vtělených bytostí. (Jsou nazývány také «éterickými těly». Ale je třeba vzít v úvahu, že význam posledního termínu je «nejasný»: protože jím někteří autoři mohou označovat i další struktury a stavy, když jednoduše nevědí, jak je nazvat).

«Kokony» jsou vytvářeny souhrnem biopolí všech buněk těla. Bývají mnohovrstevnaté, to znamená, mohou mít několik vrstev energií různé hustoty, různě vzdálených od těla.

«Kokony» zdravých lidí zaujímají přibližně vejcovitý tvar. Ale proti nemocným místům mohou mít jejich ohraničení vypoukliny nebo propadliny, což odpovídá zvýšení nebo snížení biologické aktivity buněk zasažených částí těla. To má význam při senzibilní diagnostice a může se stát určitou metodou ohmatávání hranic «kokonů» dlaní ruky. Ale je potřebné naučit se «kokony» i vidět.

Uvidět jasnoviděním vlastní «kokon», a poté i «kokony» druhých lidí je nejjednodušší za použití následující techniky. Je třeba spustit koncentraci vědomí («bod spojení», řečeno jazykem Juana Matuse) do zóny přibližně 50 cm za svými patami. Odtud je možné se dívat do prostoru svého kokonu a začít s jeho čištěním.

Pročištění «kokonu» je také důležitá léčebná technika, neboť choroboplodné energie se nemusejí lokalizovat v těle, ale právě v «kokonu».

«Bubliny vnímání»

Závěrečným poznatkem této etapy práce bude to, že se «kokony» skládají ze dvou nestejných částí, nazvaných Juanem Matusem [10] «bublinami vnímání». Tento název vznikl kvůli jejich podobnosti s plovacími měchýři některých ryb.

«Kokon» se dělí na dvě «bubliny vnímání» na úrovni klíčních kostí. Horní «bublina» obemyká hlavu a krk, spodní » ostatní část těla.

Jinak řečeno, horní «bublina» v sobě zahrnuje horní dantian, a spodní — ostatní dantiany a nohy.

Horní «bublina» má velký význam při vzájemných vztazích s materiálním světem, a spodní — s nemateriálním. Praktik je vnímá odděleně: buď svět hmoty — nebo jiné eony.

Kvantitativní růst vědomí a meditativní práce se uskutečňují, především, právě prostřednictvím «spodní bubliny vědomí».

Její hlavní částí je střední dantian, ve kterém když se zjemňujeme a ze kterého když se rozšiřujeme, přibližujeme se tím k Dokonalosti. A to zdůrazňuji, jako už nejednou, právě proto, že je to principiální základ veškeré psychoenergetické práce a odbočení z tohoto hlavního směru vedou k dlouhým blouděním a zbytečné ztrátě pro nás tak drahého času tělesné existence na Zemi.

Harmonický rozvoj druhé nejdůležitější složky spodní «bubliny vnímání» — spodního dantianu (hara) je pro dosažení meditativních úspěchů také naprosto nezbytný. Ale upnutí se na něj jako na osnovu duchovního růstu, což je v současnosti charakteristické pro mnohé školy, které vyučují bojová umění, je hrubá chyba.

Energetika těla může být také zkoumána jako rozdělená na 4 podélné segmenty. Ale k tomuto tématu má smysl přistupovat až na mnohem vzdálenějších etapách duchovního vzestupu.

*** * ***

Taková cvičení nejen mění v potřebném směru samotného člověka, ale také mění vztah druhých lidí k němu. Vždyť se s ním příjemně komunikuje, je příjem-

né být vedle něj. Lidé k němu začínají chodit i pro duchovní rady. Takových přeměn se kolem mě přihodila spousta.

… Teď se mi v paměti vybavily dvě směšné příhody.

Jednou po skončení cvičení za mnou přišla žákyně a stěžuje si: všechno, co říkáte, je výborné, ale jak mám vydržet se svým sousedem na komunálce (byt se společnou kuchyní a sociálním zařízením): je zlý, už spolu spoustu let nemluvíme a nezdravíme se! Odpovídám jí: tak tedy, dnes večer na něj začněte lít svoji lásku — přímo skrz zeď — podle formulace «Kříže Buddhy». Na příštím cvičení mi vyprávěla: udělala jsem, jak jste mi řekl, a zrána jsme se potkali se sousedem v kuchyni, začal se na mě usmívat a říká: «A proč se vlastně spolu tolik let nezdravíme? Víš co, budeme se zdravit!».

A druhý případ. Mladá žena přichází na aktuální cvičení v slzách. Vyptávám se: co se stalo? Vypráví: jen to, že jsem byla na pláži, opalovala jsem se a dělala «Kříž Buddhy», najednou přiběhne dítě a říká: «Tetičko, teď tady tudy nechoď, je tam had!». «Tak proč tedy brečíš?» — ptám se. «Proto, že ke mně za můj třicetiletý život poprvé přišlo dítě, samo ze své vlastní vůle!».

Realizace funkcí duchovního srdce je první seriózní krok člověka směrem k Bohu. Může se pro něj stát začátkem velké Přímé Cesty k úplné duchovní Seberealizaci, k Dokonalosti, ke Splynutí s Bohem v aspektu Prvotního Vědomí, Tvůrce.

* * *

Všechna cvičení s čakrami, tak jako i následné meditativní tréninky, je nejvhodnější provádět vestoje, a někdy také během chůze.

Rozvinutí síly v jemnosti (správná «krystalizace» vědomí)

Málokdo z praktikujících může hned po absolvování popsaných kurzů cvičení začít s osvojováním metod následujícího — vyššího — stupně duchovního vzestupu. Tak rychle mohou jít pouze ti, kteří si už osvojili uvedené stupně v předchozích vtěleních a teď jen znovu opakují dříve naučené. Pro ostatní bude dobré udělat si přestávku pro upevnění vytvořených stavů.

Ale to neznamená výzvu k nicnedělání. Ne: je třeba číst, přemýšlet, posuzovat, snažit se pomáhat druhým, stále více se «zaposlouchávat» do toho, jak Bůh hodnotí to, co já dělám… Je nezbytné hlouběji vcházet do harmonie s přírodou, zvláště v časném ránu. Je dobré se naučit rozpoznávat a znát jmény nejlepší pěvce mezi ptáky, umět se slaďovat s jejich jemností. Jedni z nejlepších jsou — drozdi zpěvní a kosové, špačci, pěnice černohlavé a pěnice slavíkové, červenky, skřivánci, kolihy, sluky lesní, tetřevi, sluky bekasíny…

Je možné praktikovat i speciální estetická cvičení s analýzou různých děl výtvarného umění a také se zabývat jejich tvorbou.

A předběžné podklady «síly v jemnosti» (nebo v terminologii Gurdžijeva [54], «krystalizace» vědomí — podle analogie s růstem krystalu) se na dané etapě ze

všeho nejlépe dosahují prostřednictvím meditací na speciálních «místech síly», «mrožováním» (zimním plaváním), a «meditačním během». Z dalších způsobů «krystalizace» je možné připomenout také zvláštní cvičení «sportovní gymnastiky» a varianty súfijského «víření»: a to, a další — konkrétně na podkladě speciálních meditací, ale o tom psát na stránkách knihy není účelné.

Je velmi důležité zdůraznit, že se správná «krystalizace» uskutečňuje právě prostřednictvím růstu energie vědomí, rozkládajícího se v duchovním srdci. Ale může být úspěšná jen při dobrém stavu a potřebné rozvinutosti všech dantianů, včetně spodního.

Správná je jenom ta «krystalizace», která je uskutečňována vědomím, rostoucím v nejjemnějších eonech: tak v sobě pěstujeme Božskost. Ale hrubá «krystalizace» lidí, kteří se živí těly zvířat, žijí v hrubých emocích a nemají správné duchovní snažení — z nich může formovat ďábly. Přičemž jedna a ta samá energetická cvičení mohou přinést buď první, nebo druhý efekt — v závislosti na vnitřním stavu praktikujícího.

Právě proto je tak nebezpečné předávat tajemství skrytých ezoterických znalostí těm, kteří nejsou připraveni k jejich správnému používání.

«Mrožování» (zimní plavání)

Jednou z výborných metod nejen otužování (v obecně přijatém smyslu), ale i zvýšení energetické mohutnosti organizmu je «mrožování», což je koupání v ledové vodě.

Bylo zjištěno, že se při «mrožování» snižuje četnost nemocí z prochlazení šedesátkrát (!), a ostatních nemocí třicetkrát. «Mrožování» jako léčebná technika léčí mnoho onemocnění včetně radikulitidy, hypertenze, hypotenze, tuberkulózy plic, cukrovky, chronických žaludečně-střevních onemocnění, zánětlivých stavů pohlavních orgánů, poruch menstruačního cyklu, kožních onemocnění atp. [23,29].

Začínat s koupáním ve studené vodě není nezbytně nutné už od podzimu, jak se mnozí domnívají: můžeme s tím začít třeba v těch nejsilnějších mrazech. Ale před započetím je potřebné si osvojit předložené techniky psychické autoregulace. V takovém případě bude «mrožování» napomáhat upevnění dovednosti pobytu v nejjemnějších psychických stavech.

Při tom se vysvlečení na mraze a následné ponoření do ledové vody stává nejen aktem vůle, ale i sledovaným, řízeným experimentem na sobě v udržování nejjemnějších stavů ve výslovně nepříznivých vnějších podmínkách. Je vhodné se přitom neztotožňovat s pocity těla a jenom je pozorovat z hlubiny jemných úrovní okolního prostoru.

Při «úderu chladu» odpovídá organizmus energetickým stresem, který může být doprovázen pozitivním nebo negativním emocionálním zabarvením — v závislosti na počátečním naladění a na schopnosti psychické autoregulace. Energetický systém organizmu prudce zvyšuje svoji aktivitu. Rozbíhá se intenzívní vytváření tepla. Psychické naladění a neztotožňování se s pocity těla nám umožní nepociťovat chlad ve vzduchu a ve vodě dokonce při silném mrazu. Po ukončení pobytu v le-

dové vodě chlad na nějaký čas také nepociťujeme, a při slabém mrazu dokonce začínáme pociťovat teplo v důsledku toho, že organizmus pokračuje ve výrobě velkého množství tepla. Ale za 10 — 20 minut dochází k vyčerpání zásob organizmu a objevuje se zimnice a třesavka. Po delším tréninku se intenzita takových projevů snižuje. V těchto situacích se můžeme zahřívat aktivním pohybem na teplém místě u ohně. Takovéto stresy a pustošení energetického systému organizmu ho trénují, zvyšují jeho pohyblivost a růst energetické kapacity.

Koupat se musíme nutně i s hlavou. Když vejdeme do vody, musíme se najednou celí potopit, po vynoření počkat až se uklidní dýchání, potom znovu ponořit hlavu se zadržením dechu. Právě v tu chvíli je možné pozorovat, jak z těla vylétávají shluky temných energií, což vede k vyléčení.

Jedním z nejvýznamnějších popularizátorů otužování chladem byl v naší zemi (Rusku) Porfirij Kornějevič Ivanov, který příkladem vlastního života ukázal možnost harmonického splynutí s přírodou ve všech jejích projevech. Dokonce i v těch nejsilnějších mrazech chodil jenom v trenýrkách a bosý, mnohokrát denně se v zimě koupal v přírodních vodních nádržích nebo se poléval vodou ze studní, spal neoblečený ve sněhu.

I když je nepochybné, že koupání v ledové vodě je nejefektivnější ze všech otužovacích procedur, nemusí vás příliš rozladňovat, pokud k tomu v blízkosti vašeho bydliště není vhodná vodní nádrž. Můžete například běhat bosí po sněhu, a, pokud to bude možné, svlečení na sněhu si i poležet. A konečně, můžete si poležet i ve vaně se studenou vodou.

Ale je třeba počítat s tím, že voda s vyšší teplotou než 8 stupňů Celsia už nevyvolává dostatečně výrazné spuštění energetických procesů, koupání v ní je méně efektivní a u netrénovaných může dokonce vyvolat nachlazení.

Chladové procedury můžeme vykonávat v době speciálních tréninků, nebo také abychom odstranili únavu a ve všech těch případech, kdy jsme vlivem různého druhu příčin ztratili vnitřní harmonii nebo přestali vidět v sobě *světlo*.

Všechny chladové procedury se musejí vykonávat pouze s nezbytným zapojením psychické autoregulace, a ne aktem vůle. Speciálně se pokoušet zesílit efekt prostřednictvím prudkých teplotních kontrastů je bezúčelné. Například, pokud se chceme polít studenou vodou z umyvadla nebo kbelíku, pak do něj zpočátku ponoříme ruce a pocítíme, jak se po nich zvedají proudy blažené svěžesti a radosti. Poté si umyjeme obličej a pocítíme, jak do něj vchází svěžest a radost. Vylijeme si několik hrstí vody na hlavu a představujeme si, že je to voda z jarní kaluže z roztátého sněhu na lukách, že je to — samo jaro. A tehdy se objeví nefalšované přání sjednotit se s tou vodou celým tělem!

Po skončení koupání nebo polévání pozorujeme energetické procesy v organizmu. A tam je možné uvidět vzplanutí ostrého bílého *světla-ohně,* který musíme rovnoměrně rozžehnout a rozprostřít po celém prostoru uvnitř těla. Tento *oheň* také léčí.

Na závěr této kapitoly je dobré poznamenat následující. Dokonce i bez předběžné výuky psychické autoregulace «mrožování» zachránilo spoustu lidí před těžký-

mi nemocemi, považovanými za nevyléčitelné, včetně rakoviny. Je známo mnoho případů velmi rychlého vyléčení touto technikou, konkrétně respiračních chorob v akutním stádiu. Nadšenci «mrožování» už nashromáždili určité zkušenosti v léčení dětí, a proto by si tato otázka zasloužila seriózní všestranný výzkum.

Ale všelékem (lékem proti všem nemocem) není. Například při chronických onemocněních, které probíhají jen s nepatrně zvýšenou teplotou těla, nepřináší vždy kladný efekt. Jak je vidět, v takových případech už nemá organizmus energetické zásoby, které by mohly být aktivovány ponořením do ledové vody.

Takovým nemocným mohou spíše naopak pomoci hypertermické (vysokoteplotní) koupele [31].

Nepřípustné je také donucování k «mrožování», dokonce i v léčebných záměrech, jelikož právě psychická připravenost ve značné míře předurčuje jeho efektivitu.

Meditační běh

Výkonnou metodou zvyšování energetického potenciálu organizmu a jeho rozvíjení je meditační běh. Tato technika byla původně vyvinuta duchovními hledači Tibetu (běh «lun-gom»). V naší zemi (v Rusku) si vydobyla popularitu — konkrétně ve skupinové variantě — díky úsilí Jana Ivanoviče Koltunova (Moskva).

Podstata metody spočívá v tom, že se během dlouhotrvajícího skupinového běhu v pomalém tempu vykonávají pránajámy a meditace, které a) odvádějí pozornost od tělesných pocitů, umožňují nesoustřeďovat se na únavu, b) vytvářejí stabilní kladný emocionální stav, c)

trénují schopnost koncentrace, obrazných představ a meditace, d) rozvíjejí «osobní sílu» (sílu vědomí), umožňují rovnoměrně harmonicky zatěžovat svalový, srdečně-cévní, dechový a další systémy organizmu atd.

Při meditačním běhu vede skupinu v počtu 5 — 50 i více lidí vedoucí, který nepřetržitě (zdůrazňuji nepřetržitě!) zadává cvičení.

Na rozdíl od psychické autoregulace ve statické variantě, se při meditačním běhu všechna cvičení provádějí na nesrovnatelně vyšší energetické úrovni, což významně zesiluje jejich efektivitu.

Podmínky psychického sladění všech účastníků běhu a monotónní činnosti svalového systému napomáhají nejvyšší koncentraci.

Uvedenou metodu je účelné využívat až po osvojení základů psychické autoregulace. Nováčky, nepřipravené po této stránce, je nežádoucí zařazovat do skupiny, protože každý, kdo se ukáže neschopným podílet se na meditativní práci synchronně s celou skupinou, ztěžuje práci všem.

Níže uvádíme svoji modifikaci dané metodiky ve formě vzorového programu, určeného přibližně na dvě hodiny (bez započtení času rozcvičky). Jak bude zřejmé z dalšího výkladu, daný program slouží jako přechodná etapa k vyšším metodám duchovní práce, popsaným níže.

Počáteční tréninky nemají přesahovat 30 minut, poté můžeme postupně zvyšovat zátěž.

Ve spojitosti se vznikající přestavbou svalového systému je potřebné v době tréninků zvýšit v denní dávce

stravy množství bílkovin (mléčné produkty, vejce, ořechy, houby a další). Po tréninku je výborné pít mléko.

Upozorňuji také, že ženám může v době intenzívních cvičení vynechávat menstruace (to je dobře známé ve sportovní medicíně); není třeba se toho obávat.

Pokud se tréninky provádějí ráno, musíme se před nimi spokojit se sklenicí vody se lžičkou medu nebo zavařeniny. Při denních nebo večerních trénincích musíme jídlo přijímat nejpozději několik hodin před během. S plným žaludkem běhat nemůžeme.

Oblečení na meditační skupinový běh musí být lehké. Při teplotě vzduchu vyšší než 0°C musí stačit obyčejná tepláková souprava. Při mínus desíti a níže si můžeme obléknout dvoje teplákové kalhoty, lehký svetr a čepici. Ale můžeme se obléknout i lehčeji. Při těchto cvičeních je nepřípustné přehřívání těla.

V letním horku je účelné vést trasu běhu kolem přírodních vodních nádrží a dělat zastávky na koupání. Ale ještě lepší je běhat ráno a přes den zůstávat u vody. V této době můžeme pořádat besedy zaměřené například na poznávání potravinových zásob lesa.

V zimě může běh končit u prorubu (prosekané díry v ledu, ale nezbytně musí být poblíž teplá místnost nebo dříve zapálený velký oheň).

Pokud takové podmínky nemáme, můžeme použít sprchu. Běh musíme nezbytně zakončit omytím těla, jinak se dostaví špatný celkový pocit.

Běhu musí bezpodmínečně předcházet intenzívní rozcvička se zapojením všech kloubů a svalů těla (její metodika je uvedena výše). V zimě je nejlepší provádět

rozcvičku v místnosti, abychom potom vyšli na mráz rozehřátí pohybem.

Poté začíná běh. Vedoucí běží vzadu za skupinou, aby všichni slyšeli jeho hlas. Na začátku upozorní na nutnost správného držení těla:

— Pozor na držení těla. Trup je vzpřímený. Můžeme ho dokonce lehce naklonit dozadu. Tělo musí být v takové poloze, aby se svaly zad nenapínaly. Uvolníme svaly zad. Zakloníme hlavu trochu dozadu. Uvolníme zadní svaly krku.

Pozor — na chodidla. Pokládáme je rovnoběžně, nevytáčíme špičky do stran. Chodidla jsou uvolněna. Měkce, něžně se dotýkají země. Uvolníme svaly lýtek, svaly stehen. Musíme cítit, že jsou nohy celý čas uvolněné, nepociťujeme moment nárazu při dopadu.

Pozor — na hrudník. Je nadzdvižený. Představujeme si, že klíční kosti jsou na něm položeny svrchu jako prkýnka, pocítíme je. Hrudní koš zůstává po dobu celého běhu roztažený.

Nadechneme se hrudníkem — a v tom roztaženém stavu ho ponecháme. Uvolníme břicho, ale to se nesvěšuje, pokud je hrudní koš roztažený.

Hlídáme, aby se tělo nezačalo naklánět dopředu — jinak se rychle unaví. Zafixujeme jeho správnou polohu. Pozor — na ruce: jsou uvolněny, volně se pohybují.

Představíme si, že jsme za temeno hlavy zavěšeni na dlouhém drátě, přivázaném na vzdálený kosmický objekt. Tělo visí, skoro se nedotýká země, je uvolněné.

Koncentrací vědomí jsme se spustili do múladháry. Zaměříme z ní pohled do centra Země. Vidíme tam moře

Ohnivého Světla. **Namíříme k němu z múladháry paprsek. Už dosáhl do zásobárny té Síly… Mohutný odvetný impuls energie vyráží nahoru po paprsku, naplňuje čakry, celé tělo. Opakujeme cvičení. Koncentrace je v múladháře. Posíláme svůj signální paprsek k centru Země…, obdržíme odvetný impuls Síly!… Pociťujeme energii v čakrách. Celé tělo se naplnilo mohutností a *světlem*, rozšířilo se, zvyšuje se v něm hustota energie… Opakujeme znovu a ještě jednou…**

V hloubce 30 metrů pod povrchem Země uvidíme gigantický vysavač, obrácený vysávacím potrubím nahoru. Teď ho zapneme, a on bude do sebe vtahovat všechny temné energie, které se nacházejí uvnitř a kolem nás, a posílat je do centra Země ke spálení. Zapnuli jsme motor, začal hučet a vzrůstá přitažlivost… Díváme se do prostoru, který obklopuje skupinu, pozorujeme, jak se temné energie zvedají, jsou vtahovány do vysavače a odlétají dolů. Sledujeme jejich dráhu… Směřují ohromnou rychlostí k centru Země — a tam mizí…

Prozkoumáváme prostor bezprostředně obklopující tělo každého z nás do metrové vzdálenosti. Cvakneme přepínačem — síla motoru se dvojnásobně zvýšila. Pozorujeme, jak se odtrhávají a odlétají dolů temné cáry. Prohlížíme bedlivě prostor kolem hlavy…, krku…, hrudníku…, břicha…, pánve…, stehen…, lýtek…, chodidel…

A teď zaměříme pozornost na prostor uvnitř našich těl. Přepínáme ještě jednou přepínač. Síla motoru vzrostla čtyřikrát! Zahučel ještě silněji, vysavač se roztřásl. Ohromná přitažlivost strhává všechno temné, co ještě zůstalo v tělech a dosud se od nich neodtrhlo. Prohlíží-

me hlavu, krk, hruď, břicho, pánev, nohy… Tělo se svrchu naplňuje nejčistším *světlem,* které nahrazuje to, co odešlo…

Obrátíme ruce dlaněmi vzhůru. Na každé z nich máme tenisový míček z bílého nazlátlého *světla.* Přehazujeme míčky z ruky do ruky. Stávají se stále jasnějšími, zářivějšími. Spojíme je do jedné koule na levé dlani. Tuhle kouli budeme nafukovat energií ze svých anáhat…

Múladhára zespodu — «nádech», anáhata — «výdech» dopředu do koule. Múladhára — «nádech», anáhata — «výdech». (Opakujeme desetkrát). Koule už je velká jako veliký meloun… (Ještě několik «výdechů» do koule). Už má metrový průměr… Všechny koule se slévají do jedné společné koule… Díváme se zevnitř koule na její obal. Spolehlivě nás odděluje od okolního prostoru. Uvnitř koule je nejjemnější průzračné prostředí, naplněné jasným *světlem.* Překvapivě lehce se v něm dýchá, pociťujeme udivující lehkost, stav beztíže… Ukazuje se, že se všechna těla uvnitř koule slévají v jedno, v jednotný organizmus… Běžíme dál v kouli.

Provedeme sérii pránajám. «Nadechujeme» *světlo* přes nohy a «vydechujeme» ho přes múladháru dopředu, vyhazujeme přitom všechno, co překáží jeho pohybu. Je to stejné *světlo*, kterého můžeme vidět mnohem víc pod povrchem Země. Levá noha — «nádech», múladhára — «výdech» (třikrát až čtyřikrát). Levá noha — «nádech, svádhisthána — «výdech». (A tak dále ve všech čakrách). Múladhára — «nádech », anáhata — «výdech» (třikrát až čtyřikrát). Po páteři zespodu — «nádech», ádžňa — «výdech» (třikrát až čtyřikrát). Levá noha «ná-

dech», celá pravá strana těla — «výdech» (třikrát až čtyřikrát). Pravá noha — «nádech», levá strana těla — «výdech» (třikrát až čtyřikrát). Levá ruka — «nádech» — přes anáhatu — pravá ruka — «výdech». (A naopak). Múladhára zespodu — «nádech», sahasrára nahoru — «výdech». (Několikrát, poté se vytvoří trvalý proud *světla*). Zastavujeme ten proud a pozorujeme, jak se nad námi vytváří oblak *světla* a snaží se vlít do našich těl, otevíráme se pod ním, vpouštíme ho do sebe, naplňujeme se jeho něžností a čistotou…

Každý z nás má mezi dlaněmi maličké sluníčko. Pozorujeme jeho nazlátlé *světlo*, pociťujeme něhu… Sluníčko se nám rozpadá v rukách…, vstřebáváme jeho teplo a *světlo* přes ruce do anáhaty, pociťujeme příjemné rozpínání v čakře. A teď budeme z anáhaty vyzařovat *světlo* a teplo sluníčka na všechno živé kolem nás…

Vstoupíme koncentrací do pravého okraje anáhaty. Najdeme tam nejjemnější úroveň *světla* a vyházíme všechny hrubší vrstvy z čakry. (To samé děláme s pravou stranou višuddhy, poté ádžni, sahasráry, s levou stranou sahasráry, ádžni a tak dále do kruhu).

Staneme se liškou. Rezavá liška s velkým chlupatým ocasem právě běží lesem. Běh je pro lišku přirozený stav. Běžíme po měkkém zeleném mechu mezi kmeny stromů, mezi keři a kameny. Běžíme a nevnímáme nic kolem. Liška má před sebou cíl. Liška musí přivítat vycházející slunce. Před námi je mírný, ostře zakončený kopec; je holý, bez lesa. Běžíme po jeho svahu nahoru na vrcholek. Na vrcholu strneme. Stojíme na vrcholu kopce a pozorujeme, jak se za lesem začíná zvedat kotouč vycházejícího slunce. Rozechvělé očekávání, připrave-

nost… Slunce se zvedá a dotýká se kopce svým *světlem*. Podívejte — už se zvedlo. Díváme se na jeho kotouč. Prýštící *světlo* se lije ze slunce a naplňuje tělo. Ať se tělo naplňuje *světlem*, ať *světlo* houstne a stává se tekutým. Naplňujeme jím celé tělo od ocasu k očím… Hustota zkapalněného *světla* v těle vzrůstá…

…A teď je každý z nás pohádkovou laní. Skokem stoupáme do výšky, kocháme se svobodou, tělo se naplňuje štěstím, jásáním letu nad lesy a poli v něžnosti zářivého jitra, ve zlatém slunečním *světle*. Přeplňujeme se štěstím, nadšením, něhou. Dýcháme z plných plic svěžest teplého větru, smíšeného se *světlem* slunce. Dole pod námi je lesní řeka a kopce pokryté trávou a křovím. Vlna lehkého větříku přeběhla po listech stromů. Blížíme se k zemi. Šíří se vůně květů. Dotkli jsme se země, znovu se odrazili, znovu stoupáme do prostranství *světla*, znovu nesmírná radost z letu!… Pociťujeme teplo slunečních paprsků svojí měkkou něžnou kůží, usmíváme se na slunce, na celý svět, na všechno živé kolem: na květiny, trávu, ptáky, stromy, broučky, motýly, zvířátka, lidi! Chtěli bychom všechny naplnit *světlem* radosti, rozehřát kruté, hrubé duše!… Jaké je to štěstí — žít v harmonii se všemi a se vším, v lásce!

Vrátíme se do svého lidského běžícího těla. Budeme kolem něho formovat «obal» ze *světla*. «Fáčujeme» tělo, začínáme přitom zespodu, ve vzdálenosti padesáti centimetrů od těla ho ovíjíme náviny širokého obvazu ve směru hodinových ručiček, pokud se díváme zespodu. Formujeme obal kolem chodidel…, kolem lýtek…, stehen…, pánve…, břicha…, hrudi…, krku…, hlavy…, ohmatáme rukama vědomí zevnitř obalu jeho stěny… Uvidíme nad sebou svoje zrcadlové zobrazení, jakoby svého

dvojníka, běžícího nohama nahoru. Teď pokračujeme ve formování «obalu» kolem jeho těla: kolem hlavy…, krku…, hrudi…, břicha…, pánve…, stehen…, lýtek…, chodidel…, odtrháváme se od «obalu», vzlétáme do výše pěti metrů. Nedíváme se dolů. Kocháme se chladivým větříkem, prostorem, svobodou… Zvedáme se nad park (les, bulvár, stadión). Kolem nás létají ptáci, přivítáme je. Zvedáme se pod vrstvu oblaků (pokud je oblačno), pozorujeme je zespodu. Připravujeme se, abychom skrz ně pronikli tam, kde probleskuje Slunce (pokud běžíme za denního světla). Na vteřinu se proměníme v maličkou raketu a vzlétneme tudy — do světa jásání a *světla!* Světlo Slunce se odráží od bílých, třpytivých oblaků dole. Záře, vzplanutí radosti v živých paprscích Slunce! Opájíme se *světlem*, naplňujeme se jeho radostí!

A teď zamíříme do kosmu, opustíme sluneční soustavu… Plujeme v prostoru nekonečného vesmíru… Kolem jsou hvězdy… Ticho… Ve vší úplnosti procítíme věčnost a nekonečnost vesmíru… Hvězdy se mihotají… Je to puls vesmíru… Vstoupíme do toho rytmu. Rytmické mihotání hvězd. Ticho. Klid. Věčnost a Nekonečnost…

Začínáme se vracet. Přibližujeme se k Slunci. Je stále větší a větší, noříme se do mateřského *světla* jeho něžných paprsků, znovu se jimi zaplňujeme, zalykáme se nadšením! Zůstáváme viset nad oslepivě bílými oblaky, potápíme se skrz ně, pod námi je povrch naší rodné planety, lesy, řeky, pole, vesnice a města… Budeme klesat. Letíme nad povrchem Země, *svítíme* na všechno živé slunečním *světlem*, nashromážděným v našich tělech… Rozdáváme svoji lásku a něžnost — smrkům, břízám, ptákům, zvířátkům, lidem… Popřejeme všem lidem, aby

žili v míru a harmonii se všemi a se vším… Nalijeme *světlo* lásky do všech prázdných, ztvrdlých srdcí. Ať se zbaví hrubosti, nenávisti, násilí, ziskuchtivosti, lži, opilství! Ať se naplní celý svět blažeností míru a lásky! Ať se naplní všechna srdce slunečním *světlem*!

Spouštíme se dolů nad naším městem, nad parkem, díváme se na skupinu lidí běžících dole, jsou to naše těla, přibližujeme se k nim, spojujeme se s nimi.

Ihned se spouštíme do múladháry, posíláme z múladháry paprsek do centra Země, dostáváme odvetný impuls Síly, který naplňuje čakry, celé tělo… (Poslední prvek opakujeme třikrát až čtyřikrát).

Pracujeme nějaký čas s «mikrokosmickou dráhou». Poté se pocítíme v anáhatě…, v manipúře…, ve višuddze…, v ádžně…, v sahasráře…, nad hlavou… Koupáme se ve *světle*, volně se vznášíme, pociťujeme radost, něžnost, čistotu, jemnost slunečního *světla!*

Začínáme zhušťovat svoji létající formu, přitahujeme do ní, jako magnetem, *světlo* nejjemnějšího prostoru… Létající forma nabývá obrysů lidského těla, zhušťuje se, naplňuje se *světlem*, začíná sama svítit jako ranní slunce, stává se «slunečním dvojníkem». Pomalu spojujeme obě těla. Pociťujeme v sobě husté sluneční *světlo*, drahocenný náklad *zlatého elixíru*. Dohlédneme na jeho rovnoměrné rozmístění po celém těle.

Mezi dlaně umístíme kouli z bílého nazlátlého *světla*, velkou jako míč. Držíme ji proti manipúře. K manipúře zezadu připojíme trubku, přes kterou se do čakry a poté do koule vrhá proud *světla*. Hustota *světla* v kouli roste (ale nenafukuje se). Naplnili jsme kouli až po okraj, odpojili trubku a nechali ji rozplynout. Věnujme

pozornost kouli. Začínají v ní probíhat vnitřní procesy, navozující kolosální růst tlaku! V kouli bouří bílý nazlátlý *oheň* nejjemnější podstaty!… Rukama zasuneme kouli do manipúry. Čakra se roztahuje od síly, která do ní byla zavedena! Celé tělo se naplňuje neuvěřitelnou mohutností!… Je těžké tělo udržet, protože chce dělat ohromné skoky, uhánět!… Z manipúry dopředu se začíná vysunovat červený trojúhelník… Táhne tělo za sebou za střed břicha… (Za jednu až dvě minuty přerušujeme zrychlení družstva:) Rozpustit trojúhelník!… Přední, běh na místě! Držte se blíž u sebe. Manipúra — «nádech», višuddha — «výdech». (Několikrát).

Představíme si před anáhatou bílo-růžovou voňavou růži. Paprsky vycházejícího slunce se třpytí a přelévají v kapičkách rosy na něžných okvětních lístcích. Čakra se naplňuje něžnou vůní. (Zavedeme obrazy květů do všech čaker).

Ponoříme se do modři zářivého ranního nebe. Zavedeme to *světlo* do těla, zaplníme jím prostor uvnitř těla… Pak zaplníme celé tělo nazlátlým *světlem* vycházejícího slunce…

(Pokud je momentálně zima a je čistý sníh, můžeme se zout a zaběhat si ve sněhu bosí).

Běžíme dál. Koncentrace je v centru dlaní. V centru dlaní se objevuje pulzující teplo. Pociťujeme v dlaních puls! Pociťujeme puls! Puls! Koncentrace je v bříšcích palců. Objevuje se v nich teplo a puls! Pociťujeme puls! Puls! (A tak dále v mezerách mezi prsty a v bříšcích koncových článků všech prstů).

Pociťujeme dlaně s prsty. Je v nich pulzující teplo, puls! Puls! Pociťujeme celé ruce, ruce s hrudním košem,

s hlavou, pociťujeme v celé vrchní části těla puls! Celé tělo se přeměňuje v pulzující srdce! Pociťujeme se pulzujícím srdcem! Srdce se zvětšuje dvakrát, desetkrát… Ohromné pulzující srdce, neúnavný mohutný orgán, naplněný horoucí krví, je v něm ohromná nevyčerpatelná síla!… Pulzujeme!… Pociťujeme se pulzujícím srdcem!… Postupně se smršťujeme, zhušťujeme, znovu jsme pocítili svoje tělo, procítíme v něm zhuštěnou mohutnost toho gigantického srdce…

Obrátíme pohled na prostranství *světla* nad hlavou. Rozlijeme se vědomím v okolním prostoru. Zkoncentrujeme se na rostlinách, které nás obklopují: na trávě, květinách, keřích, stromech. (Pokud je momentálně zima — děláme odpovídající odchylky). Pocítíme jejich stav, zaměříme na ně svoji něžnost… Slaďujeme se s emocionálním stavem zpívajících ptáků, zaměříme na ně svoji lásku.

Zezadu se na nás valí stěna větru-*světla*. Nejjemnější *světlo* na nejjemnější úrovni vane skrz naše těla, smývá a odnáší všechny hrubé vrstvy. Obaly byly odváty, cítíme se beztělesnými, plovoucími v prostranství *světla*, poháněnými větrem-*světlem*. Sléváme se všichni do jedné velké koule *světla* — a plujeme…

Znovu každý nabýváme individualitu, zhutňujeme se v podobě bílých labutí. Vzlétáme vzhůru v paprscích ranního slunce. Nad námi je modř nebe, plující zářivě bílé obláčky. Kocháme se letem, pociťujeme teplo laskavého slunečního *světla*. V proudu teplého vzduchu zlehka vibrují péra. Měkce pohybujeme křídly. Podíváme se dolů. Dole je řeka, vinoucí se mezi lesy a nesoucí svoje vody do velkého jezera s ostrůvky. Spouštíme se

k vodě. Přibližujeme se k jejímu povrchu, k její zrcadlové hladině. Dotkli jsme se nožkami vody, měkce na ní přistáli, zastavili se, rozhlédli se… Všechny labutě něžně rozmlouvají jedna s druhou v hudební labutí řeči. Připlouváme jeden k druhému, urovnáváme si pera, něžně pokládáme svoji hlavu na záda přátelům z hejna. Višuddha se přeplňuje blažeností této minuty.

Měkce připlouváme v celém hejnu k zelenému ostrůvku rákosí, kocháme se jeho odrazem ve vodě. Ale už je znovu čas jít do vzduchu! Měkce a bez námahy vzlétáme a míříme ke Slunci. Stoupáme stále výše a výše… Ať sluneční *světlo* vtéká do těl, ať se v tělech zhušťuje, ať je naplňuje od ocasu až k očím. Vrháme se vstříc Slunci a naplňujeme se hustým zlatým *světlem*… Celé tělo se plní hutným, těžkým, blaženým *světlem*-sílou, neměnnou sílou lásky…

Spouštíme se dolů — a klesáme do svých lidských těl. Rozmísťuje se v nich zlaté palivo života. Vytvoříme největší hutnost ve spodních čakrách. Do těl se svrchu nalévají nové porce právě takového hustého *světla*, těla se jím naplňují až po okraj…

(Cvičení pro zdolání příkrých stoupání na běžecké trase:) Přes múladháru zespodu do našich těl vane silný proud bílého *světla*. Zaplňuje tělo jako obal vzdušného balónu. Už je těžké ho udržet u povrchu Země, snaží se — utrhnout, vzlétnout… S obtížemi se dotýkáme nohama cesty, sotva na ni dosáhneme… Potřebujeme obrovské úsilí, abychom dosáhli nohama na zem…

Vešli jsme koncentrací do anáhaty, podívali se z ní na okolní svět…, vešli jsme do manipúry, podívali se z ní…, do múladháry…, znovu do svádhisthány…, do ma-

nipúry…, do anáhaty…, do višuddhy…, do ádžni…, do sahasráry…, objevili jsme se nad sahasrárou v podobě světlého obláčku-disku… Přitahujeme k sobě *světlo*, stáváme se stále zářivějšími… Spojujeme se všichni do jednoho velkého disku. Disk k sobě začíná přitahovat nejjemnější *světlo* z okolního prostranství, naplňuje se jím… *Světlo* uvnitř disku se rozhořívá… Čím vyšší je hutnost *světla* v disku, tím intenzívněji do sebe vstřebává energii prostoru… Hromadíme v sobě kolosální mohutnost… Disk je teď schopný se okamžitě, rychlostí myšlenky, přemísťovat v prostoru… Objevíme se v nadoblačné výši — v živé záři slunečního *světla*… Objevíme se za běžícími těly… Objevíme se daleko vpředu… K běžícím tělům natahujeme pásky ze *světla.* Každý pásek je připevněn uprostřed břicha k běžícímu tělu. Bereme těla do vleku. Disk pomalu zvyšuje rychlost, pásky se napínají… Táhneme tělo ve vleku za střed břicha, plynule vzrůstá rychlost… Pásky se přeměňují v pupeční šňůry. Energie disku se po nich přelévá do těl. Těla se naplňují tou sílou, která byla vlastní disku a těmi kvalitami, kterými disponoval…

Znovu se každý cítí být obláčkem nad běžícím tělem. Přitahujeme k sobě *světlo* z okolního prostranství. Jeho prostřednictvím se zhutňujeme do lidské formy, stáváme se «slunečním dvojníkem», běžícím jakoby v dalším patře nad hlavou těla běžícího po zemi. Pociťujeme se plnocenně tam, ve vyšším patře. Běžíme v prostoru nazlátlého *světla*, vtahujeme, vstřebáváme toto *světlo* do sebe… *Světlo* v těle «slunečního dvojníka» se stává stále hustším, stále hutnějším… (Můžeme provést meditaci «kříž Buddhy», řadu pránajám a dalších cvičení, a pociťovat se přitom v «druhém patře»).

Spustíme se na zem napravo od běžícího těla. Vezmeme ho levou rukou za jeho pravou ruku. Běžíme společně vedle sebe a držíme se za ruce. Přelijeme se do běžícího těla, ztotožníme se s ním. Pocítíme přitom blaženou sílu *zlatého elixíru*, který se rozšiřuje po těle…

Pozor na múladháru. Pocítíme ji jako pevný fundament (základ). Dům, na něm postavený, neutrpí žádných protivenství. Pociťujeme sílu *zlatého elixíru* v múladháře. Spojíme paprskem múladháru s Ohnivým *Světlem* v centru Země a doplníme ji ještě i tou Sílou. Múladhára je zaplněna až po okraj hutným *světlem*, energií, sílou.

Přejdeme na chůzi, divíme se, jak je neobvyklé jít. Běh se už stal přirozeným stavem organizmu, nenílž pravda? Pozorujeme svůj dech a puls. Jsou jako při obyčejné chůzi.

Po skončení běhu se musíme vykoupat nebo umýt pod sprchou, je dobré provést relaxaci a další cvičení.

Dodávám, že ta obdivuhodná lehkost a naplněnost kladnými emocemi, která vzniká při skupinovém meditačním běhu, není dosažitelná při běhu individuálním.

Uvedu ještě několik příkladů meditací, které mohou být zařazeny do programu běhu:

«Kříž Buddhy» za povelů vedoucího.

V «druhém patře» se odtrháváme od předchozí trajektorie a vykonáváme činnosti zadávané vedoucím daleko od ní.

Při běhu po lesní cestě nebo cestičce v parku «zvětšujeme» ruce, vycházející z anáhat, a něžně se jimi dotýkáme, hladíme a laskáme vrcholky stromů.

Utečeme od těla dopředu, potom běžíme vedle něj, vezmeme ho za ruku, šťoucháme ho do zad a popohánime ho. (Tuto meditaci můžeme snadno změnit ve veselou hru, plnou žertů; náhodní svědkové těchto momentů jsou ohromeni, když vidí chechtající se skupinu běžců, místo zpěněných, vyčerpaných sportovců).

Při běhu v «druhém patře» připojujeme k čakrám «kosmické hadice» a «tankujeme» «kosmické palivo»: do múladháry — «palivo věčného života», do svádhisthány — průzračnou jemnost a čistotu, do manipúry — energii silného a harmonického pohybu, do anáhaty — bílé *světlo* všeobjímající lásky, do višuddhy — ranní jemnost nebeské modře a prvních zlatavých paprsků slunce, ranní rosu a ranní vůni květin, do ádžni — aktivní a pohyblivé «palivo intelektu» , do sahasráry — všenaplňující a všeobjímající nejjemnější kosmické *světlo*. Pocítíme jednolitost a soulad celého systému čaker, celého organizmu, jeho nerozdělitelnost, schopnost vzdorovat všem těžkostem na cestě. Dokonalost je především v Lásce. Procítíme v sobě lásku ke všemu živému. Dokonalost je v Moudrosti. Naplníme se kvalitou porozumění ke všem a ke všemu a spojíme tuto vlastnost s Láskou. Dokonalost je v Síle. Procítíme v sobě dokonalou a nezdolnou sílu, spojenou vjedno s Láskou a Moudrostí, připravenost k sebeobětujícímu velikému sloužení. Pocítíme v sobě kvality Těch, Kdo už dosáhli Dokonalosti. Pocítíme sjednocenost s Nimi. Pocítíme Je v sobě. Pocítíme v sobě prostotu a zářivost Jejich dokonalé Lásky…, hlubokou všeobjímající, mocnou Moudrost, bezmeznou odvahu a nezdolnost dokonalé Síly!… Všechny tyto vlastnosti navěky vtiskáváme do sebe!

Pocítíme se běžícími za svými těly. Rukama je očišťujeme zevnitř i zvenku od všeho, co není světlé. Promyjeme je z hadice a naplníme *světlem.*

V «druhém patře» pocítíme všechny svoje základní energostruktury… Provedeme cvičení s «mikrokosmickou dráhou». Zkoncentrujeme se v čitriní na úrovni anáhaty. Z tohoto bodu zamíříme dopředu přes anáhatu do prostoru nejjemnějšího *světla*. Rozlijeme se v něm, pociťujeme svoji sjednocenost s ním… Zhutnili jsme se znovu do rozměrů lidského těla… Pociťujeme, jak se ta síla rozlila po těle, stalo se hutným, pružným. Napínáme svaly nohou…, bederní části…, rukou…, hrudního koše…, dobře procítíme napínání všech svalů zad… Pružným, silným tělem provádíme skoky po podlaze «druhého patra», děláme salto… Běžíme po podlaze «druhého patra» a vysoko zvedáme kolena…, běžíme a dotýkáme se patami hýždí…

Koncentrujeme se ve středu břicha. Vysunujeme odtud «chapadlo» a připevňujeme ho ke vzdálenému obláčku. Všechnu pozornost převádíme do «chapadla». Zkracujeme ho, přitahujeme tím tělo dopředu. Žádná doplňková úsilí ze strany svalů! Zkracujeme jenom «chapadlo» (rychlost běhu při tom prudce vzrůstá, ale fyzické zatížení není pociťováno).

Přejdeme na chůzi. «Chapadlem» se zachycujeme za různé předměty a přitahujeme se k nim. Studujeme mechanizmus činnosti «chapadla». Napínáme a uvolňujeme ho. Při jeho zkracování se energie těla neztrácí, neunavuje se.

Pocítíme se běžícími za svými těly. Hůlkou ze *světla* pročišťujeme střední meridián zespodu až k čakrám hlavy.

Dopřejeme si potěšení pohrát si a zadovádět. Pociťujeme, že utíkáme dopředu od těl — a v běhu děláme přemety. Při tom úmyslně směšně mrskáme nohama: nemusíme se stydět, vždyť to nikdo z cizích nevidí. Pozorujeme, jak to dělají kamarádi. (Běžíme za všeobecného chechtání).

Běžíme v «druhém patře». Pocítíme ho jako svůj rodný dům — známý, útulný… Předtím, než se spustíme do «prvního patra», upevníme v «druhém patře» konce gumových nití. Gumičky se natáhnou a nebudou nám překážet, ale s jejich pomocí se bude možné vždy rychle přitáhnout zpátky… Upevnili jsme gumičky. Spustili jsme se na «první patro». Jeden konec gumičky vychází každému z nás ze středu břicha. Ohmatáváme gumičky rukama. Natahujeme je — a okamžitě se ocitáme v «druhém patře».

(Při výstupu na horu:) Představíme si sami sebe v rychlém vodním proudu. Unáší nás ohromnou rychlostí dopředu…

Ponoříme se do prostoru *světla* uvnitř těla. Prohlédneme ho a vyčistíme. Obrátíme se ke *Světlu* uvnitř Země. Podíváme se na Zemi jako na živou planetu, která nás miluje. Procítíme podstatu toho *Světla,* které ji zaplňuje, — a už nebudeme mít ani nejmenší pochybnost o tom, že Země je živá a miluje nás, svoje děti! Zamíříme na ni emoci svojí vděčnosti…

Ponoříme se do *Světla* Země. Pocítíme, jaké je mateřské, něžné. Ponoříme se do něho úplně a rozlijeme se

vědomím z anáhat po celém prostoru uvnitř Země. Jsme teď sjednoceni s naší milou planetou. Každý se teď pociťuje v prostoru matky-Země, naplněném něžným *Světlem*. Prostor uvnitř Země a také maličký kopeček *světla* na jejím povrchu — prostor uvnitř těla. Pozorujeme z prostoru uvnitř Země přemísťování kopečku světla na jejím povrchu.

Znovu vejdeme koncentrací vědomí do svých těl. Pocítíme v nich *Světlo* Země.

Uvidíme vycházející slunce. Umyjeme se jeho *světlem*, vpustíme přes tvář do celého těla dojemně jemné *světlo* jara, jarního časného jitra, a naplníme jím tělo!

Obrátíme pohled nahoru přes sahasráru, uvidíme oblaka *Světla*, shromážděná nad námi, — jiskřící zlatavé *Světlo!* Zvedneme ruce a s jejich pomocí do sebe vpustíme vlnu tohoto *Světla!*

Pozorujeme sjednocení *světla* Země a *světla* Slunce ve svých tělech…

Vyšší metody

Vyšší duchovní praktiky umožňují další rozvoj sebe — jako duchovního srdce — daleko za hranicemi těla. Musíme se vynasnažit, abychom se přeměnili ve vesmírná duchovní srdce!

Tato Cesta — pokud budeme všechno dělat správně — je konkrétní realizací přikázání Ježíše Krista:

«Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v Duchu a Pravdě» (J 4:24).

To znamená, že musíme vyjít na setkání s Ním — Vesmírným Prvotním Vědomím — osvobození od pozemských okovů, čistí, zjemnělí do Jeho úrovně jemnosti a rozvinutí do rozměrů «příhodných» pro takové setkání.

V tomto stádiu rozvoje si adepti, kteří jsou toho hodni, mohou osvojit ohromnou spoustu metod, umožňujících:

— poznat ve vlastním rozšířeném duchovním srdci Svatého Ducha v Jeho různých projeveních a naučit se být Jím;

— «zvednout» kundalíní a slít tuto individuální Átmickou energii s Paramátmanem — Vesmírným Vědomím Boha Otce;

— poznat všechny základní vesmírné zóny;

— naučit se pronikat do Příbytku Tvůrce a splývat tam s Ním;

— po zdařilém upevnění v tomto stavu, je možné získat od Boha Otce právo na ovládání hmoty, konkrétně na dematerializaci a materializaci vlastního těla.

Pranáva. «Zrození» a «zrání» ve Svatém Duchu

Budeme-li mluvit v termínech, které používal Ježíš Kristus, když vyučoval svoje učedníky-apoštoly, je křest ve Svatém Duchu výše popisovaná meditace «latihan».

Ale následující, hlubší etapa Jeho poznání — «zrození» a «zrání» v Něm — se vykonává v druhé meditaci, nazývané *Pranáva*. Právě to se Ježíš pokoušel

vysvětlit Nikodémovi (J 3:1-21). O tom samém podrobně vypráví ve formě podobenství Apoštol Filip [10,18].

Pro tuto práci je třeba na energeticky příznivém, otevřeném místě, bez domů a porostu stromů (hory, mělčiny a pláže, step atp.) vyjít z anáhaty skrz čitriní, odejít od těla pokud možno dál dozadu, «otevřít se» tam vědomím, pocítit Živé *Světlo* Lásky Svatého Ducha — a, po splynutí s Ním, se spolu s ním pohybovat jako Proud dopředu kolem svého těla a skrz něj. Tělo je jako ve velké řece. Ať se promývá naskrz a stane se absolutně průzračným.

Tuto meditaci můžeme opakovat mnohokrát: Svatý Duch s radostí pomáhá těm, kdo jsou toho hodni.

Meditace se bude lépe dařit s překrásnou pravoslavnou modlitbou-meditací «Carju Něbesnyj» nebo s mantrou AUM.

Uvedená meditace v církevní slovanštině zní takto:

Carju Něbesnyj, Utěšitělju, Duše Istinnyj!

Iže vezděsyj i vsja ispolňajjaj!

Sokrovišče blagich i žizni Podatělju!

Pridi i vsjelisja v ny!

I očisti ny ot vsjakija skvjerny!

I spasi, Blaže, duši naša!

Český překlad je takový:

Králi Nebeský, Utěšiteli, Duchu Pravdivý!

Všudypřítomný a vše zaplňující!

Poklade blažených a Dárce života!

Přijď a ubytuj se v nás!

A očisti nás od každé ohavnosti!

A spas, Blažený, naše duše!

Tuto meditaci zpíváme během pohybu v *Pranávě*.

Mantra AUM (nebo ÓM) zní ve skutečnosti jako AOUM. Zpívá se tence, dlouze a vysoko (tak jako mantra pro anáhatu), také při pohybu v *Pranávě*. («Vrčení» zvuku ÓM hrubými hlasy, což se praktikuje v některých nevzdělaných pseudoreligiózních skupinách, je «zpívání pro ďábla», a ne Svatého Ducha).

Jako další se musíme naučit z meditace *Pranáva* zůstat stát ve Splynutí se Svatým Duchem a pociťovat se při tom Jeho částí.

Svatý Duch v Jeho ještě jemnějším projevu může být poznán také prostřednictvím meditace *Pranáva*, ale provedené trochu jinak.

Musíme odejít z anáhaty, ale ne po horizontále, ale dozadu a dolů, pod úhlem přibližně 40 stupňů. To znamená, že se ocitáme pod úrovní povrchu Země — a tam nacházíme vrstvu ještě jemnějšího Živého *Světla*. A poté právě tak, jako při první variantě *Pranávy*, se pohybujeme dopředu-nahoru kolem těla a skrz něj.

Když si osvojíme následné Splynutí s tímto *Světlem*, zjistíme, že převládá uvnitř naší planety, kromě jejího jádra.

Musíme si ho osvojit Jeho zaplněním sebou-anáhatou — přičemž jak vpředu, tak i vzadu vzhledem k vertikální rovině, která je jakoby prodloužením zad stojícího těla.

Následující křest, zrození a zrání se uskutečňují už v Božském *Ohni*, o čemž budeme mluvit o něco později.

Ještě o samoléčbě

Pokud se zastavíme v *Pranávě* a naučíme *se* koncentrovat vzadu za svým tělem — pak je možné zavést do něj ruku vědomí (dlaň s prsty) a s její pomocí vyrovnat všechny energetické disharmonie.

A také, pokud jsme sliti se Svatým Duchem a koncentrujeme se odděleně od svého těla vzadu za ním ve vzdálenosti dvou metrů, — pak se z této pozice pro nás stanou viditelnými a nám podřízenými přivtělení běsové čili démoni (nevtělení lidé nebo zvířata se zlými charakterovými rysy). Pokud se budeme takovým způsobem dívat skrz vlastní tělo na tělo nemocného, pak můžeme s démony rozmlouvat, přičemž oni nedokážou Svatému Duchu neodpovědět. Řeknou, proč je Bůh poslal do těla vtěleného člověka: v čem se ten člověk provinil a jaké má karmické dluhy.

Pokud nemocný pochopí svoje problémy, bude se kát a polepší se — pak můžeme poprosit (po dobrém!) duchy, aby se přestěhovali někam jinam, na jiné, pro ně příjemné místo. Například štiku, kterou tento člověk kdysi zabil, můžeme poprosit, aby se přestěhovala do jezera, ptáka — do lesa, praseti nebo psovi můžeme v

obrazech vylíčit přitažlivost nového vtělení v poměrech, které budou pro ně příjemnější atd.

Všichni duchové jsou poddáni Svatému Duchu a podřizují se Mu. Ale pro to, abychom byli v takovém léčitelství úspěšní, nesmíme vycházet ze stavu Svatého Ducha.

Takové léčitelství je v protikladu k pokusům vyhánět duchy nenávistí a kletbami (tyto metody se nazývají exorcizmem nebo «vymítáním»). Jsou nejen neefektivní z hlediska léčitelství, ale vedou u samotných exorcistů k narůstání hrubosti v sobě a předurčují je do pekla. Taková «vymítání» jsou variantou černé magie; ve svojí podstatě jsou antikřesťanská: vždyť Kristus kázal lásku, a ne nenávist.

«Totální reciprocita» (Nirodhi)

Ale úplné splynutí se Svatým Duchem se dosahuje jen osvojením meditace «totální reciprocita» (řečí buddhizmu Nirodhi). V této meditaci vědomí přechází do stavu «nejá», stává se *Vším*; nižší vlastní «já» přitom mizí.

Pokoušet se to vysvětlit na úrovni slov je zbytečné. Ale je to možné snadno dosáhnout na odpovídajících *místech síly*.

Osvojení toho, o čem jsme mluvili, bude znamenat dosažení úplné Nirvány v Bráhmanu, k čemuž nás vyzýval prostřednictvím Bhagavadgíty Krišna [10,18].

Ohnivý křest

Další etapou poznání v hloubce mnohorozměrného Absolutna bude seznámení s nejjemnějším Božským *Ohnivým* Projevením.

Tak Bůh Otec také projevuje Sám Sebe před důstojnými učedníky, kteří dosáhli potřebné zjemnělosti, — v gigantické antropomorfní (podobné lidskému tělu) *Plamenné* formě, která je ale nespaluje.

V *Ohnivé* Podobě je Íšvara popisován také v Bhagavadgítě [10,18] slovy pohlížejícího na Něho Ardžuny: «Podobný plameni, zářícímu jako Slunce, oslepující pohled, vrháš Ty proudy paprsků těžko snesitelných!» (kapitola 11:17) «Kdyby záře tisíce Sluncí zároveň vzplála na nebi, taková záře by se mohla podobat slávě této Veliké Duše!» (kapitola 11:12).

O tom *Ohni* nám říkal Čaitanja: «*Oheň* je funkční stav Vědomí, žijícího v Příbytku Tvůrce».

O tom samém nám vyprávěl i Satja Sai: «*Oheň* není samostatný stav, ale jen Můj stav, viditelný jen pro ty, kteří Mne dosáhli, stav, kdy Já vcházím do Světa Stvoření».

Plné a stabilní ponoření vědomí duchovního adepta do Božského Ohně a Splynutí s Ním vede k «spálení» všech nepříznivých zbytků karmy. A «prožehnutí» Jím svého těla — k jeho úplnému vyléčení.

S tímto stavem Boha se musíme naučit slévat konkrétně tak, že zaplníme celou Jeho formu sebou — jako duchovním srdcem.

Ale pomoc při tom Bůh nedává všem, ale jenom Jím vyvoleným učedníkům, kteří jsou Ho hodni.

«Kořen»

Ale Božský *Oheň* může být poznán i jinak: On se vždy vyskytuje v té části planety, odkud se započalo její stvoření — v jejím jádru.

Tam také může být přijat *Ohnivý křest.* A sejdeme-li podle *škály mnohorozměrnosti* ještě hlouběji — pod Ohnivou součást jádra planety — můžeme vstoupit do nejvyšší prostorové dimenze a poznat tam Prvotní Vědomí v Jeho Příbytku.

Průchodem do Příbytku Tvůrce je pro každého člověka jeho energetický «kořen», spojující jeho anáhatu s nejvyšší prostorovou dimenzí. Právě projitím po tomto «kořeni», může ten, kdo získal potřebnou sílu v jemnosti a naučil se pronikat do vyšších lok, poznat ve veškeré úplnosti Boha Otce.

O «kořeni» mluvil Krišna v Bhagavadgítě.

Čínští taoisté s touto strukturou pracují a nazývají ji «stonkem zlatého kvítku».

Po «kořeni» zvedají do těla Božský *Oheň* tibetští jogíni pracující metodou tummo [62-63].

O tom samém se mluví v Agnijóze (Listy Sada Morii. Zov [34].

Meditační způsob pro práci s «kořenem» nabídl Bůh prostřednictvím Pavla (Římanům 11:18).

Ale většina lidí věří, že se v Zemi nachází… peklo, a Bůh je… «nahoře» (vzhledem k naší kulaté planetě).

… Chápu, že je pro materialistu těžké si představit proniknutí do centra Země: vždyť v jeho mysli je Země spojena s «tvrdostí»…

Ale pro úspěšného mystika, který ovládá umění vcházet do nejvyšších — nejjemnějších — eonů, je naše planeta viditelná jako mnohovrstevnatá koule Živého *Světla-Lásky*, ve které může plavat z jedné vrstvy do druhé (z eonu do eonu), rozpouštět se v každém z nich, znovu se shromáždit do shluku individuálního vědomí, nabývat různých forem a rozměrů, vylévat se za hranice «ostrůvku» planety do Vesmírného *Oceánu Bezmeznosti*, rozplývat se v něm…

Ale aby se to stalo, musíme se, jak bylo výše popsáno, odtrhnout od guny tamas, projít skrz rádžas a sattvu a poté vejít do přímého kontaktu s Bohem — jako nesmrtelné vědomí osvobozené od těla, které směřuje k milostnému Splynutí s Hlavním Milovaným.

Tato religiózní Cesta, nazývaná Bohem Přímou Cestou (Vadžrajánou), se ve skutečnosti ani trochu nepodobá obřadním formám náboženství, kde se lidé bojí smrti těla a oplakávají ty, kteří těla opustili, kde jsou natolik zamilováni sami do sebe a zotročeni obžerstvím, že považují za své nezpochybnitelné právo zabíjet zvířata a pojídat jejich těla…

… To, kde nejprve poznáme Boha v Jeho *Ohnivé* Tvářnosti: jestli prostřednictvím *Ohnivého* jádra naší planety, nebo v *Ohnivém* «Mahádublu», — to nemá význam. Ale poznání jednoho i druhého je nezbytné.

«Zvednutí» kundalíní

Ale vejití do Příbytku Tvůrce musí předcházet ještě jedna významná etapa práce — «zvednutí» kundalíní.

Kundalíní je Átmická (podle úrovně jemnosti Božská) energie vědomí, kterou si každý z nás nashromáždil ve všech nejlepších epizodách všech svých vtělení. Ona se vytváří a shromažďuje právě tehdy, když se nacházíme ve stavech něžné, zjemnělé lásky. Ale tato energie se nevtěluje pokaždé do nových těl spolu s vtělovanou částí duše (dživou), ale skladuje se v jakési «pokladničce», která připomíná vzduchovou bublinu, protaženou do téměř cylindrického tvaru.

Tato struktura, pokud je rozvinuta, má rozměry, měřitelné v kilometrech; rozkládá se v energeticky odpovídajícím jemnějším eonu uvnitř planety na úrovni jejího pláště. Velikost kundalíní koreluje se stupněm evoluční zralosti duše.

Kundalíní a dživa každého člověka vytvářejí celistvý systém, jsou spojeny speciálním energetickým kanálem, připojeným vepředu ke spodní části múladháry.

«Zvednout» kundalíní k tělu a využít ji v duchovní práci mohou jenom ti lidé, kteří nahromadili dostatečné množství této energie, — to znamená, evolučně zralí a hodní vejití do Příbytku Boha Otce a Splynutí s Ním.

Tudíž už čtenáři musí být jasné, že se kundalíní nenachází v čakře múladháře, a tím spíš nemá nic společného s kostrčí, o čemž se můžeme dočíst v některých literárních pramenech. A «vzestup» kundalíní nemůže být dosažitelný ani mlácením kostrčí o podlahu, ani tancitřasáky. Cvičení pro «zvedání» kundalíní, která dával

svým stoupencům Rajneesh (Osho), nebyla ničím jiným, nežli žerty: «jimiž by se děti utěšily — aby neplakaly».

Opravdový «vzestup» kundalíní se uskutečňuje po zvládnutí přípravných etap, popsaných v této knize, na speciálních *místech síly* (nebo bez nich) s pomocí kompetentního duchovního Mistra nebo přímo nevtěleného Božského Učitele.

Smysl «zvednutí» kundalíní spočívá v tom, abychom zaprvé, slili tuto nahromaděnou Átmickou energii s Tvůrcem (Paramátmanem), za druhé, provedli uzdravující a přeměňující «prožehnutí» tělesných buněk Átmickou energií, za třetí, vštípili si autoidentifikaci s Átmanem.

To poslední se stává možným, když kundalíní prošla skrz tělo (dělá se to vleže na zádech) a vytvořila nový energetický shluk za sahasrárou.

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že předtím, nežli se pustíme do «vzestupu» kundalíní, musíme si předběžně všechno dobře promyslet.

Vždyť pokud je energie kundalíní převedena do Paramátmanu, pak ji člověk (jako individualita) ztrácí. A jako jediné správné východisko z této situace mu zbývá — vlít do Tvůrce také i dživu právě v tomto vtělení. Ale pokud k tomu nedojde, například proto, že adept v sobě ještě nerozvinul dostatečnou stabilitu v jemnosti, «je stržen» pod vlivem těch či oněch příčin do hrubých emocionálních stavů, což se každému nepodaří v sobě vypozorovat, — pak se příště vtěluje už bez tohoto nejcennějšího energopotencionálu, a musí ho začít hromadit nanovo.

Vejití do Příbytku Tvůrce

Vesmírný Příbytek Tvůrce je prosycen stavem Jeho Velikého Něžného *Klidu*. Světelné podmínky zde připomínají normální podmínky tichého a teplého něžného ranního slunečního světla.

Tento stav je protikladný «černému světu» ďábelského eonu, prosyceného «lepkavou» hrubostí a zlobou; «přilepení» k němu poskytuje lživý pocit hrubé, násilné moci… Tohle může někoho přilákat… Ale my to nepotřebujeme!

Příbytek Tvůrce také není «Prázdnota», což se můžeme dozvědět v prostředí nekompetentních stoupenců buddhizmu, «Prázdnota» («Vakuum») je jenom nesprávný překlad buddhistického termínu do ruštiny a dalších jazyků, termínu, který původně skutečně zobrazoval realitu. Tento nesprávný překlad svedl na scestí velmi mnoho lidí — jak nebuddhistů, tak i těch, kdo se za buddhisty považují.

Vždyť tohle musí skutečně připadat normálnímu religióznímu člověku jako absurdita: směřovat ne k Bohu, ale do Prázdnoty… Kvůli tomu se velmi mnoho přívržženců buddhistických tradic zapletlo do «buddhistických» terminologických složitostí a chápou Pravdu nesprávně, zbavují se stimulace ke směřování k Prvotnímu Vědomí v Lásce.

V důsledku toho se «stavba» buddhizmu časem rozklížila a rozpadla se na mnoho sekt, ze kterých většina nedisponuje vyšším věděním.

Ale termín «Prázdnota» musí být přeložen jinak — potom se duchovnímu adeptu, stojícímu na Prahu Příbytku Adibuddhy stává všechno snadno pochopitelným.

… Příbytek Tvůrce se nachází na druhé straně obdivuhodné bariéry, kterou je možné srovnat se zrcadlem. Jeho Příbytek je skutečně v «Zazrcadlí»[9]. Aby mohl Božský Učitel tudy provést důstojného učedníka, dává mu k dispozici Svůj «Mahádubl» jako Jidám. A tam, odkud Mahádubl vychází, se může uskutečnit setkání a Splynutí v Lásce s Vesmírným Otcem-Matkou, postupné poznávání Jeho/Jejího Vesmírného Totálního Majestátu…

… Tento stav je plně vratný. Tělo člověka, který se zdařile stabilizoval v Příbytku Tvůrce, se odlišuje jenom tím, že se z něho řine *Světlo* Lásky a vytváří kolem sebe pole *Klidu.*

Zpočátku se ještě duchovní adept cítí v Příbytku Prvotního jako host. Ale potom začíná nová fáze Jeho sloužení vtěleným lidem — Sloužení v roli Svatého Ducha, Představitele Tvůrce.

SMYSL NAŠEHO ŽIVOTA
(PŘEDNÁŠKA)

Kosmický prostor je reálně mnohorozměrný. Prostorové dimenze jsou nejen matematické symboly, ale sku-

---

[9] **Podotýkám, že se někdy v literatuře setkáváme s jiným používáním tohoto termínu: označují se jím jednoduše všechny nemateriální eony.**

tečně existující vrstvy, připomínající podlaží městského domu. Pouze v něm existují takovéto výjimečnosti:

1. Vstupovat do necennější části této «budovy» je možné jenom ve formě rozvinutého duchovního srdce.

2. Každá ze základních «hal-podlaží» je rozměrově nekonečná.

3. «Haly-podlaží» se od sebe odlišují ne podle výšky, ale podle hloubky *umístění*: jemnější (podle stavu energie, která se v nich nachází) jsou umístěny v *hloubce*, a hrubší jsou na obvodu celé této struktury. *Nejhlubší* «hala-podlaží» je Příbytek Tvůrce.

Pokud si myslíme, pronášíme nebo slyšíme slovo *Bůh*, musíme jím především rozumět Prvotní Vesmírné Vědomí, to znamená, Tvůrce.

Naším evolučním úkolem je snažit se poznat Tvůrce v Jeho Příbytku a splynout rozvinutým vědomím (duší) s Ním.

Nejdůležitější částí každého z nás, která je schopná to zajistit, je duchovní srdce. Musí hořet láskou k Tvůrci, být zjemněno na Božskou úroveň zjemnělosti a být vypěstováno do Božských rozměrů.

A rozum duchovního adepta musí být rozvinut natolik, aby nevstupoval na falešné stezky a neupadal do hloupých iluzí o svých domnělých úspěších na této Cestě.

Ten, Kdo dosáhl Příbytku Tvůrce a usídlil se v něm, a poté vychází částí Sebe pomáhat vtěleným bytostem, je nazýván Svatým Duchem (Bráhmanem).

A Ten, Který dosáhl Splynutí s Tvůrcem a žije přitom zároveň ještě v lidském těle, — Ten se nazývá Kristus, Mesiáš nebo Avatár (tato slova jsou synonyma).

Z toho, co bylo řečeno, je zřejmé, že Bůh Otec, Kristus a Svatý Duch jsou skutečně sjednoceni; z toho také vznikla koncepce Trojice, která však byla následně degradována na úroveň lidových pohádek.

Opakuji, že hlavní význam slova *Bůh* je Tvůrce, jsoucí v Jeho Příbytku. A z výkladu už musí být jasné, že Kristus je také Bůh. A Svatý Duch také.

Ale to samé slovo — *Bůh* — je někdy používáno i pro označování všeho, co existuje ve vesmíru, včetně Tvůrce, všechny aspekty Jeho Stvoření a «stavební materiál» pro to. V takových případech je tento Jednotný Vesmírný Organizmus označován slovem *Absolutno* (to znamená Bůh v aspektu Absolutna).

V tomto Vesmírném Mnohorozměrném Superorganizmu — Absolutnu — je všechno vzájemně propojeno, kontrolováno a neděje se zde nic «náhodného».

On je skutečně JEDNOTNÝ a v tom je podobný lidskému organizmu — také mnohorozměrnému. A právě z toho můžeme pochopit biblickou myšlenku, že Tvůrce stvořil lidský organizmus k obrazu Svému.

To znamená, že lidský organizmus je podle svojí mnohorozměrné struktury podobný Bohu v aspektu Absolutna. Ale vůbec to není Bůh Otec podobný stařečkovi na obláčku!

Uvnitř Vesmírného Organizmu Absolutna, podobně jako v lidském organizmu, probíhají životní procesy,

přeměňování vnitřních součástí. A to také je Vesmírná Evoluce.

Vytváření stále nových materiálních «ostrůvků» v Oceánu Absolutna (s jejich následným rozpadem, dematerializací) je určeno právě k tomu, aby se na nich usídlily jednotky života vtělované do materiálních těl, které se musejí, až se rozvinou, vlít do svého Tvůrce a takovým způsobem Ho obohatit samy sebou.

Jako potrava pro takové rostoucí duše slouží hmota našeho obvyklého jídla.

A tak se jeden druh duší, které dosáhly za vtělení Dokonalosti, vlévá do Tvůrce. Druzí, neúspěšní, «uváznou» na určitém stádiu svojí osobní evoluce a poté se vtělují znovu. A třetí druh představuje «odpadky životaschopnosti» Organizmu Absolutna a je vyvržen «do tmy vnější», do pekla.

Používáme-li svoji svobodnou vůli, to znamená, právo výběru směru svého pohybu, můžeme sami vytvářet svůj osud.

Zamysleme se každý: kam chci já?

… Kolik jenom hloupostí dělají lidé kvůli tomu, co považují za duchovní zdokonalování nebo «kvůli Bohu»!

Někdo týrá a zabíjí druhé lidi nebo zvířata, tupě a zlostně vnucuje všem «svoje» *pravidla chování*, někdo v současném Rusku pije moč, někdo učí zacpávat si spodní tělesné otvory, aby skrz ně nebylo možné vypadnout do pekla (tomuhle učí hostující buddhističtí «učitelé»).

Existují i takoví hlupáci, že vlastní duchovní úsilí nahrazují nadějemi na to, že se za ně někdo pomodlí — a bude všechno v pořádku, ráj bude zabezpečený!

Jenom tehdy, pokud známe opravdovou potřebu Boha a chápeme Jeho záměr ve vztahu k nám — můžeme pochopit absurditu toho, co jsme vyjmenovali a také to, co máme ve skutečnosti dělat.

… Jak tedy směřovat k Dokonalosti? A v čem konkrétně spočívá?

Existují tři hlavní aspekty Boží Dokonalosti: Láska, Moudrost a Síla.

Tak se teď v krátkosti podíváme: co můžeme dělat, abychom se pozdvihovali k Jeho Dokonalosti — nebo naopak klesali, ke stavu démonických bytostí.

Takže, abychom se ocitli v pekle, pokud to chceme, musíme:

1. Namísto lásky — kultivovat v sobě rozzlobenost, agresivitu, snažit se špinit všechny a všechno kolem sebe.

Ať triumfuje můj egocentrizmus — a na jakékoli jeho neuspokojování druhými lidmi budu reagovat přívalem hrubých emocí, zlostnou pomstou, zbavím se klidu a spánku, budu žít v neustálém negativním emočním stresu, budu z toho nemocný — a to vytvoří základ pro ještě větší nenávist k druhým: oni se tamhle veselí, a já jsem nemocný!

Musím se naučit nejen nenávidět všechny kolem a neustále se soustřeďovat na přezíravost a odpor k nim, ale také si vybírat konkrétní objekty pro tyto svoje emoce. Pokud se okolní lidé a dokonce i zvířata začnou ke

mně chovat nepřátelsky — vytvoří to pro mě jenom ještě příznivější podmínky pro sebezdokonalování ve zlu: vždyť jejich nepřátelství jenom posílí moji agresivitu!

Pro to, abych ještě více vypěstoval v sobě takové vlastnosti — musím jíst pokud možno co nejvíce mrtvolného materiálu (jídla z masa a ryb) — pak se duše zvířat, kterým jsem ublížil, přestěhují do mého těla a budou se mi mstít za způsobené utrpení, a u mě propuknou chronická onemocnění trávicího systému, potom nastoupí psychické poruchy typu schizofrenie (utkvělé představy, halucinace, blouznění, «hlasy» — zatracující nebo vyzývající k nesmyslným činům).

Je také možné používat slaďování s nejhrubší hudbou a také s písněmi, vyzývajícími k násilí a hanobícími všechny a všechno kolem, pokud možno s matem (vulgarizmy). Mimochodem, pokud budu používat vulgaritu jako prostředek pohany druhých, jako způsob posilování svých nejšpinavějších emocí, — pak tato technika bude také velice napomáhat mému rozvoji zvoleným směrem.

Z ezoterických technik mi pomůže koncentrace v čakrách manipúře a ádžně.

Celý komplex takové práce umožní získat status ďábla — už za života v tomto těle, a — zaručeně — po jeho smrti; budu mít peklo zajištěno.

2. Práci intelektu je v této situaci nutné zaměřit na rozpracování speciálních programů rozvíjení sebe v daném směru. Velice pomůže studování zkušeností těch, kteří už ve vlastní ďábelizaci dosáhli úspěchů. Například je možné použít slaďování a sebeidentifikaci s některými zvláště vynikajícími fašistickými politickými či-

niteli a s černými mágy-ďábly, kteří si vydělávají na živobytí jako «léčitelé».

3. Stát se ještě mocnějšími ďábly je možné za pomoci speciálních tréninků na negativních *místech síly*, kde se můžeme přiučit různým variacím ďábelských stavů: prudkým agresivním emocím, paralyzující zlobě, a také bezvýchodnému zoufalství a stesku.

Mimochodem, pod Peterburgem taková *místa síly* jsou — a na nich takovéto příšery v lidských tělech provozovaly svoje «tréninky», dokonce vyrobili speciální lavičky a lehátka!

Až si osvojíme tyto stavy, můžeme dál žít v naprostém přesvědčení, že je ani smrt těla nepřeruší! Všechno tohle bude *mým* teď už skoro navždy — dokud neproběhne úplný rozpad duše ve «tmě vnější, kde je pláč a skřípění zubů»!

A pokud rozpad duše neproběhl — stihneme se ještě zplna uspokojovat tím, že budeme používat ty nevytříbenější jízlivé urážky na běsy a všelijaké tam vtělené slabochy!

… A teď si trochu odpočineme od slaďování s touto hrůzou — a potom se podíváme, jak se máme rozvíjet v protikladném směru.

Nejlepší způsob, jak se začít pohybovat na opačnou stranu, to znamená, ne do «tmy vnější», ale k Tvůrci, je vyhýbat se takové lidské špíně a začít se slaďovat s čistým a skutečně překrásným! Také musíme vynaložit úsilí k maximálnímu zapojení aktivity svého duchovního srdce.

Duchovní srdce začíná svůj rozvoj ze středu hrudního koše a zpočátku začíná postupně zaplňovat celý jeho objem, a potom — i okolní prostor, postupně stále šíře a šíře, hlouběji a hlouběji do všech nejjemnějších vrstev Absolutna — pokud nedojde ke Splynutí s Tvůrcem.

Ale žádné slaďování a psychotechniky nám nedokážou pomoci, pokud nebudeme vykonávat díla lásky, kontrolovat svoje emoce, dopustíme vystupování ze stavu lásky a neudržíme v centru pozornosti Tvůrce — jako nejdůležitějšího a závěrečného Milovaného.

Obraťme pozornost na to, co je myšleno tím, že nemůžeme poznat a zamilovat si Tvůrce, pokud nevíme, jaký je a kde Ho hledat.

A také nemůžeme zvládat svoje emoce, pokud neovládneme orgány, které je produkují, — prostřednictvím technik psychické autoregulace, založených na práci s čakrami a hlavními meridiány.

Nebo — pokud pod termínem «díla lásky» chápeme jenom sex.

… Pozitivní sexuální zkušenost je pro duchovní seberealizaci skutečně velmi důležitá. Sexuální láska umožňuje obohatit emocionální sféru jemnou sexuálně zabarvenou něžností; až si tento stupeň osvojíme, můžeme se potom naučit ještě zjemnělejší lásce, ještě jemnějším stavům vědomí, kterými se můžeme dotýkat Svatého Ducha a Tvůrce.

Upozorňuji konkrétně na to: že mléčné žlázy žen mají bezprostřední topografickou a bioenergetickou spojitost s čakrou anáhatou. A jejich erogenita příznivě přímo ovlivňuje a stimuluje přirozený rozvoj duchovního srdce.

Muži takovou přirozenou přímou možnost nemají, jejich šancí pro začátek duchovní Cesty je jenom slaďování s nejjemnějšími stavy žen nebo speciální psychotechniky, rozvíjející a zjemňující emocionální sféru.

Proto také v duchovní seberealizaci dosahuje úspěchů mnohem více žen, než mužů.

Ale proto, aby mohly být sexuální vztahy nazvány duchovními, musejí probíhat jako něžná láska-darování sebe druhému, a ne na podkladu hrubých a egoistických vztahů. A také je nemůžeme vykonávat formou zábavy typu *skupinového sexu*.

Sex se v žádném případě nesmí změnit ve vlastní cíl, nahradit to, co je nekonečně důležitější: vytváření vztahů lásky s Bohem!

Zdůrazňuji, že, pochopitelně, schopnost emocionální lásky v obvyklých podmínkách vzrůstá nejen prostřednictvím sexuálního aspektu lásky. Rozvíjení v sobě starostlivosti, a také uznání a úcty k těm, kdo jsou toho hodni, schopnost odpouštět druhým chyby, pomáhat a při tom i obětovat svoje zájmy, a dokonce i svůj život, — to jsou další důležité a nezbytné aspekty lásky.

A také musíme pochopit, že doporučení rozšiřovaná v posledních letech některými «psychology», abychom soustředili pozornost konkrétně *na lásku k sobě*, jsou protikladné duchovnosti: opravdová láska je právě *zapomínání na sebe* kvůli blahu druhých! A něco takového je možné jedině na základě nepřipoutanosti k «pozemským statkům» a dokonce i k životu v tomto těle, kterou (rozumně) zavedeme do svého života.

Zkusme se tedy začít učit lásce a pomáhat dokonce i rostlinám. Uvidíme-li ulomenou suchou větvičku visící

na větvi živého stromu — odstraníme ji. Někdo vychodil na trávu plech, kousek překližky, prkno — rostliny zbavené světla jsou odsouzeny na smrt — zachráníme je. Uvidíme-li, že někdo znesvětil strom tím, že na něj pověsil špinavý hadr, láhev nebo prázdnou plechovku od konzervy — pomůžeme této evolučně se vyvíjející živé bytosti očistit se a pokračovat ve zdokonalování v její přirozené kráse.

S láskou je pochopitelně neslučitelné (s výjimkou krajní nutnosti) zakládání ohňů tak, aby tím trpěly živé rostliny, také — trhání květin do kytic, spoluúčast na zabíjení smrčků, jedliček a boroviček «na Nový rok (Vánoce)» — kvůli pochybné radosti těšit se z jejich pomalého umírání…

Musíme pochopit, že v tělech rostlin i zvířat, právě tak jako i v našich tělech, probíhá ten samý proces evoluce jednotek vědomí, který nesmíme ze své vůle přerušovat, s výjimkou případů krajní nutnosti. Takovými výjimkami je používání rostlin na jídlo, také jako dřevo, ve stavebnictví atd.

Ale zvířata máme právo zabíjet jedině snad v sebeobraně nebo kvůli ochraně druhých.

Připomeňme si: jedno z přikázání, které nám dal Bůh prostřednictvím Mojžíše, hlásalo: «Nezabíjej!». Nedokázal ho dodržet ani sám Mojžíš, a po něm — i všichni židé. Ten samý princip zopakoval Ježíš Kristus[12] — ale všechna masová hnutí, která sama sebe nazývají křesťanskými, nevěnovala právě tak tomuto Božímu přikázání pozornost.

Ale bez toho, že v plné míře v sobě obsáhneme aspekt LÁSKY nazývaný SOUCITEM, — je přiblížení k

Tvůrci nemožné! Přičemž soucitem je nutné zahrnovat všechny živé bytosti, dokonce i nevtělené…

«Bůh je Láska» — tak učil Ježíš Kristus. Pokud se chceme stát Božskými a naplnit tím samým Vůli našeho Tvůrce, musíme také přeměnit sami sebe v bezpodmínečnou Lásku!

… Pokud se z toho všeho naučíme jenom žít v trvalé jemné lásce — ráj už máme zaručen.

A pokud — s pomocí speciálních meditačních technik poznáme Splynutí se Svatým Duchem a zvykneme si žít ve Splynutí s Ním — staneme se Jím a budeme Jím i po smrti fyzického těla.

A Závěrečný Cíl je poznání Tvůrce v Jeho Příbytku a Splynutí s Ním rozvinutým vědomím.

… Zapamatujme si: na jaký emocionální status jsme si zvykli za života těla na Zemi — v tom také zůstaneme na velmi dlouhou dobu po smrti těla.

Emocionální status je stav vědomí. Jsou to převládající emoce, na které jsme si zvykli během života na Zemi.

A po smrti těla se ocitneme v adekvátní vrstvě mnohorozměrného prostoru — adekvátní podle úrovně *jemnosti — hrubosti*. Ocitneme se tam mezi sobě podobnými: buď mezi obyvateli pekla, nebo ráje, nebo ve Svatém Duchu, nebo také v Příbytku Tvůrce.

A potom už — ani opíjení příbuzných a přátel na pohřbech, ani další obřady nebo modlitby kohokoliv — nejsou schopny změnit tuto situaci.

Takže, kam chceme?

* * *

Bůh je poznatelný, i když většina následovníků současných masových «křesťanských» hnutí je přesvědčena o opaku.

Zakladatel křesťanstva Ježíš Kristus učil o poznatelnosti Boha [10,18].

A Bůh je opravdu poznatelný celkem snadno — v aspektu Svatého Ducha, i nyní zcela viditelně živého nevtěleného Ježíše Krista. Mnohem složitější, ale také možné, je poznat Ho i v aspektu Boha Otce.

Ale právě proto musíme být ne pseudokřesťany, omílajícími Krista, a žijícími přitom v naprostém protikladu s Jeho Učením, — ale křesťany opravdovými, Kristovými, to znamená, žijícími ne pro sebe, ale pro Boha, žijícími v lásce, v usilování posloužit Mu, poznat Ho, splynout v lásce s Ním!

Ale pro ty «křesťany», kteří jsou přesvědčeni o nepoznatelnosti Boha, — opíjející se, zabíjející, proklínající, nenávistné — je On opravdu nepoznatelný. Protože oni vůbec nejsou křesťany!

Na překladu se dále pracuje, další kapitoly přibudou v brzké době. JB